„O explorare minunată a ce înseamnă să iubești și a ce înseamnă să fii om."

S.J. Watson

MATT HAIG

UMANII

NAUTILUS

MATT HAIG, scriitor şi jurnalist, s-a născut la Sheffield în 1975. A studiat la Leeds University şi şi-a înfiinţat propria lui companie de marketing, semnând mai multe volume despre digital marketing şi e-marketing înainte să debuteze cu o lucrare de ficţiune. După o luptă lungă cu depresia, a început să scrie literatură şi este convins că cititul şi scrisul i-au salvat viaţa. Cărţile, crede el cu tărie, au o mare putere de a uni oamenii, cu atât mai mult în lumea noastră. Unele dintre volumele sale au devenit bestselleruri: *The Last Family in England* (2004), *The Radleys* (2010), *The Humans* (2013). Volumele pe care le-a semnat au fost traduse în treizeci de limbi şi toate romanele pentru adulţi vor fi ecranizate. Autorul a publicat şi volume pentru copii, apreciate şi admirate, printre care *Shadow Forest* (2007) sau *To Be A Cat* (2012).

MATT HAIG

UMANII

Titlul original: *HUMANS* (2013)

Traducere din limba engleză:
ALINA SÂRBU

virtual-project.eu

EDITURA: Nemira, 2016

Pentru Andrea, Lucas şi Pearl

Tocmai am descoperit o nouă teorie despre eternitate.

ALBERT EINSTEIN

PREFAŢĂ

(O speranţă fără logică în faţa unei situaţii potrivnice copleşitoare)

Sunt absolut convins că unii dintre voi, cei care citiţi aceste rânduri, sunteţi convinşi că oamenii nu sunt altceva decât un mit, dar eu mă aflu aici pentru a declara că ei există cu adevărat. Pentru aceia care nu au habar, omul este o formă de viaţă bipedă reală, dotată cu o inteligenţă de nivel mediu, care duce o existenţă supusă, în mare parte, amăgirilor pe o planetuţă îmbibată în apă dintr-un colţişor nu prea frecventat al universului.

Pentru voi, toţi ceilalţi, şi pentru cei care m-au trimis, trebuie să spun că oamenii sunt, din multe puncte de vedere, la fel de stranii pe cât v-aţi aştepta să fie. În mod sigur, e adevărat că, la prima vedere, v-ar îngrozi înfăţişarea lor.

Înseşi feţele lor conţin tot soiul de ciudăţenii respingătoare, înfiorătoare. Un nas central protuberant, buze acoperite cu o piele subţire, primitive organe auditive externe cunoscute sub numele de „urechi”, ochişori mititei şi nişte *sprâncene* fără nicio noimă. Toate acestea necesită mult timp pentru a putea fi asimilate mental şi acceptate.

La început, obiceiurile şi normele lor sociale sunt o enigmă capabilă să te deruteze complet. Subiectele lor de conversaţie sunt arareori lucrurile despre care ei chiar vor să discute, şi aş putea scrie nouăzeci şi şapte de tomuri despre părţile corpului lor pe care le consideră indecente şi despre normele de etichetă referitoare la îmbrăcăminte înainte ca voi să începeţi măcar să vă apropiaţi de o oarecare înţelegere a acestora.

O, şi nu care cumva să uităm de Lucrurile Pe Care Le Fac Pentru A Deveni Mai Fericiţi şi Care, De Fapt, Îi Fac Să Se Simtă Nefericiţi. Aceasta este o listă infinită. Ea include: mersul la cumpărături, privitul la televizor, acceptarea unei slujbe mai bune, obţinerea unei case mai

mari, scrierea unui roman semiautobiografic, educarea puilor lor, aplicarea unor tratamente care să le facă pielea să arate întru câtva mai puţin bătrână şi nutrirea unei vagi dorinţe de a crede că s-ar putea, totuşi, ca toate acestea să aibă un sens.

Da, totul e foarte amuzant, într-un mod dureros oarecum. Numai că eu am descoperit, cât timp am stat pe Pământ, poezia oamenilor. Unul dintre aceşti poeţi ai lor, cel mai bun (numele ei este Emily Dickinson), a scris următoarele: „Sălăşluiesc în latenţă.” Aşadar, haideţi să ne satisfacem acest capriciu şi să facem şi noi la fel. Haideţi să ne deschidem minţile cu totul şi cu totul, căci tot ceea ce urmează să citiţi va face să fie necesar să vă daţi deoparte toate prejudecăţile pe care s-ar putea să le aveţi pentru a înţelege.

Şi haideţi să reflectăm la următorul lucru: ce-ar fi dacă într-adevăr viaţa umană ar avea sens? Şi ce-ar fi dacă – îngăduiţi-mi această plăcere – viaţa de pe Pământ ar fi ceva care merită nu doar să fie temut şi ridiculizat, ci şi preţuit? Ce-ar fi dacă…?

Unii dintre voi s-ar putea să ştie deja ce am făcut, dar niciunul dintre voi nu cunoaşte motivul. Acest document, acest ghid, această relatare – daţi-i orice nume doriţi – va face ca totul să devină limpede. Insist să citiţi această carte fără idei preconcepute şi să decideţi voi înşivă adevărata valoare a vieţii umane.

Să fie pace!

Partea I

ÎMI IAU PUTEREA ÎN PROPRIILE MÂINI

OMUL CARE NU ERAM

Aşadar, ce e asta?

Sunteţi gata?

OK. Trageţi aer în piept! O să vă spun.

Acţiunea acestei cărţi, chiar a acestei cărţi, se petrece exact *aici,* pe Pământ. Este o carte despre sensul vieţii şi despre absolut nimic în special. Despre ceea ce este nevoie pentru a ucide pe cineva, dar şi pentru a salva. Este despre iubire şi poeţi morţi demult şi despre unt de arahide integral. Este despre materie şi antimaterie, despre tot şi despre nimic, despre speranţă şi ură. Este despre un istoric de patruzeci şi unu de ani pe nume Isobel şi despre fiul ei de cincisprezece ani pe nume Gulliver, şi despre cel mai inteligent matematician din lume. Este, pe scurt, despre cum să devii un om.

Dar îngăduiţi-mi să afirm ceva evident: eu nu eram om. În acea primă noapte, în frig şi în beznă, nu eram nici pe departe unul. Înainte să citesc revista *Cosmopolitan,* la benzinărie, nici măcar nu văzusem vreodată această limbă scrisă. Şi acum îmi dau seama că aceasta s-ar putea să fie prima oară când voi înşivă o vedeţi scrisă. Pentru a vă ajuta să înţelegeţi modul în care oamenii de pe aici consumă poveşti, am alcătuit această carte aşa cum ar fi făcut-o un om. Cuvintele pe care le voi folosi sunt cuvinte omeneşti, scrise cu un caracter de literă omenesc, înfăţişate privirilor într-un mod omenesc, adică succesiv. Cu capacitatea voastră de a traduce aproape instantaneu până şi din cele mai exotice şi primitive forme lingvistice, sunt convins că înţelegerea mesajului nu ar trebui să constituie o problemă.

Acum, să repet: eu nu eram profesorul universitar Andrew Martin. Eram ca voi.

Profesorul Andrew Martin nu era decât un rol. O deghizare. Persoana care trebuia să fiu pentru a putea duce la îndeplinire o însărcinare. Una care începuse cu răpirea şi moartea lui. (Sunt conştient că asta o să dea un

ton macabru, aşa că o să decid să nu mai pomenesc din nou moartea, cel puţin pentru tot restul acestei pagini.)

Ideea e că nu eram nici pe departe un matematician de patruzeci şi trei de ani – un soţ, un tată – care preda la Universitatea Cambridge şi care îşi dedicase ultimii opt ani din viaţă pentru a rezolva o problemă matematică, una care se dovedise de nerezolvat, cel puţin până în acel moment.

Înainte de a ajunge pe Pământ, nu avusesem un păr pe jumătate castaniu care forma, în mod natural, o cărare. De asemenea, nu avusesem nicio părere despre *Planetele* lui Holtz sau despre cel de-al doilea album al trupei Talking Heads, de vreme ce nu mă împăcam deloc cu conceptul de muzică. Sau, cel puţin, n-ar fi trebuit să mă împac. Şi cum aş fi putut crede că vinul australian este, în mod automat, inferior oricărui soi de vin provenit din alte regiuni ale planetei, câtă vreme eu nu băusem niciodată nimic altceva decât azot lichid?

Deoarece aparţin unei specii postmatrimoniale, nu încape vorbă că nu fusesem un soţ care-şi neglijează soţia şi care pusese ochii pe una dintre studentele lui, tot aşa cum nu fusesem niciun bărbat care îşi scotea la plimbare Springer Spanielul englez – o categorie de zeitate domestică păroasă cunoscută şi sub numele de „câine” – doar ca pretext pentru a-şi părăsi casa. Nici nu scrisesem cărţi de matematică, nici nu insistasem ca editorii mei să folosească o fotografie a autorului care se cam apropia de cea de-a cincisprezecea sa aniversare.

Nu, nu eram eu omul acela.

Nu nutream niciun sentiment de niciun fel pentru omul acela. Şi, cu toate acestea, el fusese real, la fel de real ca voi sau ca mine, o formă de viaţă reală, un mamifer real, un primat eucariot diploid care, cu cinci minute înainte de miezul nopţii, stătuse la biroul lui, holbându-se la ecranul computerului său şi bând cafea neagră (nu vă faceţi griji, o să vă explic un pic mai încolo ce este cafeaua neagră şi de ce nenorociri am avut parte din cauza ei). O formă de viaţă care s-ar putea să fi sărit sau nu din scaunul său atunci

când s-a produs revelaţia, în timp ce mintea sa a ajuns într-un loc pe care nicio minte umană nu-l mai atinsese vreodată, la însăşi limita cunoaşterii.

Şi, într-un anumit moment, la puţin timp după ce a avut acea revelaţie, a fost luat de gazde. De către angajatorii mei. Şi l-am întâlnit chiar, pentru foarte, foarte puţin. Suficient pentru a-l „citi”, pentru a-i face o analiză – cu totul şi cu totul incompletă. Era întreg la trup, numai că nu şi la minte. Înţelegeţi dumneavoastră, poţi clona creierele umane, dar nu şi ceea ce este stocat în interiorul lor, oricum, nu suficient din ceea ce este stocat acolo, aşa că am fost nevoit să învăţ o mulţime de lucruri eu însumi. Eram un nou-născut de patruzeci şi trei de ani de pe planeta Pământ. Şi avea să devină teribil de enervant pentru mine, mai târziu, că nu l-am întâlnit niciodată *aşa cum se cuvine,* căci mi-ar fi fost extrem de folositor să-l întâlnesc aşa cum se cuvine. În primul şi în primul rând, mi-ar fi putut spune despre Maggie. (Of, cât mi-aş dori să-mi fi spus despre Maggie!)

În orice caz, orice informaţie aş fi dobândit nu avea să schimbe simplul fapt că eu trebuia să opresc progresul. Pentru asta mă aflam acolo. Pentru a distruge orice dovadă a revelaţiei pe care profesorul universitar Andrew Martin o avusese. Dovezi care existau nu doar în computere, ci şi în fiinţele umane.

Ei, aşadar, de unde ar trebui să începem?

Presupun că dintr-un singur loc. Ar trebui să începem din momentul când a dat peste mine maşina.

SUBSTANTIVELE CARE ARATĂ DETAŞAREA ŞI ALTE CAZNE TIMPURII ALE CELUI CARE VREA SĂ ÎNVEŢE SĂ COMUNICE ÎNTR-O LIMBĂ

Da, aşa cum am mai spus, ar trebui să începem cu momentul în care a dat maşina peste mine.

Într-adevăr, chiar aşa trebuie să facem. Pentru că o bună bucată de vreme înainte de asta nu a existat nimic. Nu a fost nimic, şi iar nimic, şi iar nimic şi, deodată…

Ceva.

Eu stând în picioare acolo, pe „drum”.

Odată ce m-am aflat acolo, am avut câteva reacţii imediate. În primul rând, ce se întâmpla cu vremea? Trebuie să vă gândiţi că, într-adevăr, eu nu prea eram obişnuit cu vremea şi cu starea ei. Dar aceea era Anglia, o parte a Pământului unde activitatea umană de căpătâi era să te gândeşti întruna la starea vremii. Şi pe bună dreptate! În al doilea rând, unde era computerul? Se presupunea că ar fi trebuit să existe un computer. Nu că aş fi ştiut, într-adevăr, cum ar fi trebuit să arate computerul profesorului Martin. Poate că arăta ca un drum. În al treilea rând, ce era zgomotul acela? Un soi de răcnet în surdină, amortizat. Şi, în al patrulea rând: era noapte. Fiind, oarecum, un iubitor al statului în casă, nu prea eram obişnuit cu noaptea. Şi, chiar dacă aş fi fost, aceasta nu era o noapte ca oricare alta. Era genul acela de noapte pe care nu îl cunoscusem niciodată până atunci. Asta era o noapte ridicată la puterea unei nopţi ridicate la puterea unei nopţi. Era o noapte la puterea a treia, o noapte la cub. Un cer plin de o beznă care nu făcea niciun compromis, fără lună şi fără nicio stea. Unde erau sorii? Existau, oare, nişte sori? Frigul îmi sugera că era posibil să nu existe. Frigul era şocant. Frigul îmi rănea plămânii, iar vântul aspru care se izbea de pielea mea mă făcea să tremur. Mă întrebam dacă fiinţele umane ieşeau cumva vreodată afară. Probabil că erau nebuni dacă făceau una ca asta.

La început, îmi era greu să trag aer în piept. Şi ăsta era un motiv de îngrijorare pentru mine. În fond, trasul aerului în piept era una dintre cerinţele de bază pentru a fi uman. Dar, în cele din urmă, m-am prins care era şmecheria.

Şi, apoi, alt motiv de îngrijorare. Nu mă aflam acolo unde se presupunea că ar fi trebuit să fiu, asta îmi era din ce în ce mai limpede. Ar fi trebuit să fiu într-un birou, dar acela nu era un birou. Până şi pe atunci ştiam acest lucru. Asta dacă nu cumva era un birou care avea un cer întreg, desăvârşit de norii aceia negri, care se strângeau în acel moment, şi de acea lună nevăzută.

Mi-a luat ceva timp – mult prea mult – pentru a înţelege situaţia în care mă aflam. Pe vremea aceea nu aveam habar ce este un drum, dar acum vă pot spune că un drum e ceva care conectează un punct de plecare cu un punct de sosire. Acest lucru este important. Vedeţi voi, pe Pământ nu te poţi mişca, pur şi simplu, dintr-un loc într-altul instantaneu. Ei nu deţin încă tehnologia necesară. Nu sunt nici măcar pe aproape să ajungă să o deţină prea curând. Nu! Pe Pământ eşti silit să petreci o grămadă de timp călătorind între diverse locuri, între diverse puncte, fie că e vorba de drumuri sau şine de cale ferată, fie că e vorba de cariere profesionale ori de relaţii.

Drumul acesta specific aparţinea genului numit autostradă. Vedeţi voi, autostrada este cel mai progresist tip de drum din câte există, ceea ce – aşa cum este cazul cu majoritatea formelor de progres uman – înseamnă, mai presus de orice, că folosirea ei făcea ca o moarte accidentală să devină, în mod considerabil, mai probabilă. Picioarele mele despuiate stăteau pe ceva ce se numeşte asfalt şi îi simţeau textura stranie şi aspră. Mi-am privit mâna stângă. Părea necizelată şi nefamiliară, dar, cu toate acestea, râsul mi-a îngheţat pe buze când mi-am dat seama că monstruozitatea aceea cu degete făcea parte din mine. Eram un străin pentru mine însumi. O, apropo, răcnetul în surdină încă mai era prezent, minus partea cu amortizarea.

Abia atunci am observat ce se apropia de mine cu o

viteză considerabilă.

Luminile.

Albe, largi şi situate jos, s-ar fi putut să fie, la fel de bine, ochii strălucitori ai unui măturător-de-câmpie cu spatele argintiu care se mişca repede şi care acum urla. A încercat să încetinească şi a făcut o mişcare în lateral.

Nu mai aveam timp să mă dau din cale. Avusesem, dar acum nu mai aveam. Aşteptasem prea mult.

Aşa că m-a lovit cu o forţă mare, intransigentă, necruţătoare. O forţă care m-a azvârlit de pe sol şi m-a trimis în zbor. Numai că nu într-un zbor de-adevăratelea, pentru că fiinţele umane nu pot să zboare, indiferent cât de mult şi-ar flutura membrele. Singura opţiune reală era durerea, pe care am simţit-o fix până când am aterizat, după care m-am întors, din nou, la nimic.

Nimic, şi nimic, şi…

Ceva.

Un bărbat care purta haine stătea aplecat deasupra mea. Proximitatea feţei sale mă nelinişte a.

Nu. Eram cu vreo câteva grade dincolo de nelinişte.

Îmi repugna, mă îngrozea. Nu mai văzusem în viaţa mea ceva asemănător. Faţa lui părea atât de străină mie, ca de pe altă planetă, plină de deschizături şi de ieşituri complet de neînţeles. În special nasul mă supăra. Ochilor mei inocenţi li se părea că se mai afla ceva în el, ceva care se împingea înainte. Am privit mai jos. I-am observat hainele. Era îmbrăcat cu ceea ce aveam să înţeleg mai târziu că erau o cămaşă şi o cravată, pantaloni şi pantofi. Exact hainele pe care se cuvenea să le poarte, dar care, cu toate acestea, mi se păreau atât de exotice, că nu ştiam dacă să râd sau să urlu. Se uita la rănile mele. Sau, mai degrabă: *după ele.*

Mi-am verificat mâna stângă. Nu fusese atinsă. Maşina intrase în coliziune cu picioarele mele, apoi cu trunchiul meu, dar mâna era în regulă.

— E un miracol, a spus el încetişor, de parcă acesta ar fi fost cine ştie ce secret.

Doar că toate aceste cuvinte erau lipsite de sens.

S-a holbat la faţa mea şi a ridicat vocea, pentru a întrece sunetele maşinilor:

— Ce faci tocmai aici?

Din nou, nimic. Nu era decât o gură care se mişca şi făcea zgomot.

Îmi dădeam seama că era o limbă simplă, dar aveam nevoie să aud măcar vreo sută de cuvinte dintr-o limbă nouă înainte de a putea asambla la un loc tot puzzle-ul gramatical. Să nu mă judecaţi prea aspru din cauza asta. Ştiu că unii dintre voi nu au nevoie decât de vreo zece cuvinte sau, uneori, doar de-o singură propoziţie subordonată atributivă. Numai că învăţarea limbilor străine nu a fost niciodată punctul meu forte. Presupun că asta face parte din aversiunea mea faţă de călătorii. Trebuie să afirm încă o dată asta. Eu, unul, nu am vrut să fiu trimis aici. Era o însărcinare pe care trebuia să o ducă totuşi cineva la îndeplinire şi – ca urmare a discursului meu blasfemator de la Muzeul Ecuaţiilor Pătrate, aşa-numita mea crimă împotriva purităţii matematice – gazdele au considerat că aceasta ar fi pedeapsa adecvată. Ele ştiau că aceasta era o însărcinare pe care nicio fiinţă în toate minţile n-ar alege să o facă şi, cu toate că sarcina mea era importantă, ştiau şi că eu (ca şi voi, de altfel) aparţin celei mai avansate rase din universul cunoscut, aşa că aveam să fiu la înălţime.

— Te ştiu de undeva. Îţi recunosc chipul. Cine eşti?

Eram obosit. Asta era problema cu teleportarea şi cu transmutarea materiei şi cu bioinstalarea. Chiar o scotea din tine. Şi, cu toate că o punea înapoi în tine, energia era întotdeauna preţul pe care trebuia să-l plăteşti.

Am lunecat în beznă şi m-am desfătat cu vise colorate cu violet şi indigo, şi cu imagini de acasă. Am visat ouă crăpate şi numere prime şi linii ale orizontului veşnic schimbătoare.

Iar apoi m-am trezit.

Eram înăuntrul unui vehicul ciudat, conectat la un echipament de citire-a-inimii primitiv. Doi umani îmbrăcaţi în verde, un mascul şi o femelă (felul în care arăta această

femelă mi-a confirmat cele mai îngrozitoare temeri: în cadrul acestei specii, urâţenia nu face nicio discriminare între sexe.). Păreau să mă întrebe ceva într-un mod destul de agitat. Poate pentru că îmi foloseam noile mele membre superioare pentru a-mi smulge de pe mine echipamentul electrocardiografic acela conceput rudimentar. Ei încercau să mă împiedice, dar, după câte se părea, înţelegeau foarte puţin relaţiile matematice necesare, astfel încât, relativ uşor, am reuşit să-i las pe cei doi umani îmbrăcaţi în verde pe podea, zvârcolindu-se de durere.

M-am ridicat în picioare, observând cât de mare era atracţia gravitaţională pe această planetă, în timp ce şoferul s-a întors pentru a-mi pune o întrebare încă şi mai presantă. Vehiculul se mişca repede, iar undele acustice unduioase ale unei sirene îmi distrăgeau, incontestabil, atenţia, dar am deschis portiera şi m-am aruncat spre vegetaţia moale de pe marginea drumului. Corpul mi s-a rostogolit. M-am ascuns. Şi apoi, imediat ce a fost sigur să mă arăt, m-am ridicat în picioare. Comparativ cu o mână umană, o labă a piciorului e, relativ, incapabilă să îţi dea prea mult de gândit sau să te îngrijoreze, asta dacă nu iei în seamă degetele de la picioare.

Am stat acolo un timp, pur şi simplu holbându-mă la toate acele maşini ciudate, strâns legate de pământ, care depindeau, în mod evident, de combustibil mineral şi care făceau, fiecare în parte, mai mult zgomot decât ar fi fost necesar pentru a alimenta un generator-poligon. Şi la priveliştea încă şi mai ciudată a umanilor – cu toţii îmbrăcaţi în interiorul maşinilor, ţinându-se de echipamentul circular pentru controlarea conducerii şi, uneori, nişte dispozitive de telecomunicaţii extrabiologice.

Am ajuns pe o planetă unde cea mai inteligentă formă de viaţă încă îşi mai conduce singură propriile maşini…

Niciodată înainte nu apreciasem atât de mult splendorile simple cu care şi eu, şi voi am crescut. Lumina eternă. Traficul lin, fluid, plutitor. Formele de viaţă vegetală avansate. Aerul îndulcit. Elementele meteorologice nonexistente. Ah, distinşii mei cititori, chiar că nu aveţi

nici cea mai vagă idee cât sunt de grozave!

În timp ce treceau pe lângă mine, maşinile zbierau cu claxoanele lor cu unde audio de frecvenţă înaltă. Feţe cu ochii bulbucaţi, cu gurile căscate se holbau de la ferestre. Nu pricepeam de ce, doar arătam la fel de urât ca oricare dintre ei. Unde greşeam? De ce făceam notă discordantă? Ce făceam aşa cum nu trebuia? Poate că de vină era faptul că nu mă găseam într-o maşină. Poate că aşa trăiesc umanii, închişi în maşini. Sau poate că era din cauză că nu purtam niciun veşmânt. Era o noapte rece, dar, oare, chiar era posibil ca de vină să fie ceva atât de fără însemnătate ca lipsa unor acoperăminte-de-corp artificiale? Nu, nu putea fi ceva chiar atât de simplu!

Am privit în sus, către cer.

Acum aveam dovada existenţei unei luni, acoperite de un nor uşor. Şi ea părea să se holbeze în jos la mine, la fel de şocată. Dar stelele erau încă învăluite, ascunse vederii. Voiam să le văd. Voiam să mă bucur de mângâierea lor.

Şi, pe deasupra, exista posibilitatea clară de ploaie. Urăsc ploaia. Pentru mine, ca şi pentru cei mai mulţi dintre voi, locuitori în domuri, ploaia era o grozăvie de proporţii aproape mitologice. Aveam mare nevoie să găsesc ceea ce căutam înainte de ruperea de nori.

În faţa mea era un indicator dreptunghiular din aluminiu. Substantivele fără un context sunt întotdeauna înşelătoare pentru cel care învaţă o limbă străină, dar săgeata arăta într-o singură direcţie, aşa că m-am luat după ea.

Umanii îşi tot deschideau ferestrele şi îmi strigau diverse lucruri, întrecând sunetele motoarelor. Uneori, chestia asta părea agreabilă, jovială, de vreme ce scuipau lichid bucal în direcţia mea, cum face *ormimurk*-ul. Aşa că îi scuipam şi eu ca răspuns, într-un mod prietenos, încercând să le nimeresc chipurile care se mişcau cu viteză. Asta părea să îi încurajeze să ţipe şi mai mult, dar am încercat să nu mă supăr din cauza asta.

„În curând, mi-am spus, o să înţeleg ce înseamnă, de fapt, salutul atât de greu de pronunţat: «Cară-te dracului

de pe împuţitu’ ăsta de drum, labagiu împuţit ce eşti!»” Între timp am continuat să merg, am trecut de indicator şi am văzut pe marginea drumului o clădire luminată, dar, în mod tulburător, imobilă.

„O să intru în ea, mi-am zis. O să intru în ea şi o să aflu nişte răspunsuri.”

TEXACO

Clădirea se numea Texaco. Stătea acolo, strălucind în noapte cu o nemişcare înspăimântătoare, de parcă ar fi aşteptat să prindă viaţă.

În timp ce mergeam spre ea, am observat că era un soi de staţie de realimentare. Diverse maşini erau parcate acolo, sub un acoperiş orizontal şi staţionau lângă nişte sisteme de alimentare cu combustibil cu aspect rudimentar. Mi se confirmau bănuielile: maşinile astea chiar nu făceau absolut nimic pentru ele însele. Erau, practic, în moarte cerebrală, asta dacă aveau totuşi un creier.

Umanii care îşi realimentau vehiculele se holbau la mine în timp ce se îndreptau spre interior. Încercând să fiu cât mai politicos posibil, ţinând cont de cunoştinţele mele mărginite în ceea ce priveşte limba vorbită, am scuipat o cantitate considerabilă de salivă spre ei.

Am pătruns în clădire. Un uman înveşmântat se găsea în spatele unei tejghele. Părul său, în loc să îi stea pe creştet, îi acoperea partea de jos a feţei. Trupul său avea o formă mai apropiată de a unei sfere decât acelea ale altor umani, ceea ce îl făcea să fie, într-o infimă măsură, mai arătos. Judecând după mirosul de acid hexanoic şi de androsteron, mi-am dat seama că igiena personală nu era una dintre priorităţile sale. El s-a holbat (în mod evident tulburător) la organele mele genitale şi apoi a apăsat ceva din spatele tejghelei. Am scuipat, dar nu i s-a răspuns salutului meu. Poate că mă înşelasem în privinţa scuipatului.

Toată această eliberare de salivă îmi provocase sete, aşa că m-am îndreptat spre o unitate de refrigerare care vâjâia şi era plină cu obiecte cilindrice strălucitor colorate. Am luat unul dintre ele şi l-am deschis. O cutie cu un lichid denumit „Diet Coke”, cola dietetică. Avea un gust extrem de dulce şi o cantitate minusculă de acid fosforic. Era dezgustătoare. Mi-a ţâşnit afară din gură aproape chiar în momentul în care a intrat acolo. Apoi am ingerat altceva. O

chestie alimentară împachetată într-un ambalaj sintetic. Aceasta, aveam să îmi dau eu seama mai târziu, era o planetă a lucrurilor împachetate în alte lucruri. Mâncarea în ambalaje. Corpurile în haine. Dispreţul în zâmbete. Totul era ascuns. Chestia alimentară se numea Mars. A alunecat un pic mai mult pe gâtlejul meu, dar numai suficient de departe cât să-mi dau seama că îmi provoacă reflexul faringian de vomă. Am închis uşa şi am văzut un container pe care erau scrise cuvintele „Pringles” şi „Barbecue”. L-am deschis şi am început să mănânc. Aveau un gust OK – oarecum asemănător cu acela al prăjiturii de *sorp* – şi mi-am îndesat în gură cât de mulţi am putut. Mă întrebam când m-am hrănit, de fapt, pentru ultima oară singur, fără niciun pic de ajutor. Şi, serios, nu mi-am putut aminti. Mai mult ca sigur, din fragedă pruncie.

— Nu poţi face asta. Nu poţi să hăpăi chestii, pur şi simplu. Tre’ să le plăteşti.

Bărbatul din spatele tejghelei îmi vorbea. În continuare, nu aveam nici cea mai vagă idee ce spunea, dar, judecând după volumul şi frecvenţa discursului, nu era nimic bun. Totodată, am remarcat că pielea sa – în locurile de pe faţa lui care erau vizibile – îşi schimba culoarea.

Am observat fulgerul de deasupra capului meu şi am clipit.

Mi-am plasat mâna pe gură şi am făcut un zgomot. Apoi mi-am întins braţul şi am scos acelaşi sunet, observând diferenţa.

Era reconfortant să aflu că, până şi în cel mai îndepărtat colţ al universului, legile de transmitere a sunetului şi luminii se respectau pe ele însele, deşi trebuie spus că păreau un pic mai puţin intense aici.

Existau rafturi pline de ceea ce aveam să aflu în scurt timp că sunt aşa-numitele „reviste” care, aproape toate, aveau, pe partea lor din faţă, chipuri cu zâmbete aproape identice. Douăzeci şi şase de nasuri. Cincizeci şi doi de ochi. Era o privelişte de natură să te intimideze.

Am luat una dintre aceste reviste în timp ce bărbatul lua telefonul în mână.

Pe Pământ, mijloacele de informare sunt încă blocate într-o epocă pre-capsulă şi cele mai multe dintre ele trebuie citite cu ajutorul unor dispozitive electronice sau al unui material subţire tipărit numit hârtie care este un derivat al copacilor transformaţi în mod chimic într-o pastă. Revistele sunt foarte populare, în ciuda faptului că niciun uman nu s-a simţit vreodată mai bine pentru că le-a citit. Într-adevăr, principalul lor scop este de a genera în cititor sentimentul propriei inferiorităţi, sentiment care, în consecinţă, îl determină pe acesta să aibă nevoie să cumpere ceva, lucru pe care cititorii îl şi fac, pentru ca apoi să se simtă şi mai rău, astfel încât au nevoie să cumpere o altă revistă, pentru a vedea ce ar mai putea cumpăra în continuare. Este un proces autoîntreţinut, o spirală nefericită şi eternă care poartă numele de capitalism şi care e, cu adevărat, destul de la modă. Publicaţia aparte pe care o ţineam se numea *Cosmopolitan* şi mi-am dat seama că, măcar, avea să mă ajute să pricep limba.

Nu mi-a luat mult. Limbile umane scrise sunt ridicol de simple, de vreme ce sunt formate, aproape în exclusivitate, din cuvinte. Până am terminat primul articol, interpolasem deja în cunoştinţele mele toată limba scrisă şi, în plus, atingerea care îţi poate îmbunătăţi starea de spirit – şi relaţia. De asemenea: orgasmele, care, am înţeles, erau o chestie incredibil de importantă. Se pare că orgasmele reprezentau doctrina centrală a vieţii aici. Poate că ăsta era singurul sens al vieţii pe care îl aveau pe planeta asta. Scopul lor era, pur şi simplu, să urmărească iluminarea orgasmului. Cele câteva secunde de uşurare, de alinare de bezna înconjurătoare.

Dar cititul nu era totuna cu vorbitul, iar noul meu echipament vocal încă mai stătea acolo, în gura şi gâtlejul meu, ca un alt aliment pe care nu ştiam cum să îl înghit.

Am aşezat revista înapoi pe raft. În spatele standului exista o bucată de metal reflectorizant subţire, plasată vertical, care mi-a permis să mă zăresc parţial. Şi eu aveam un nas proeminent, care ieşea în afară. Şi buze.

Păr. Urechi. Atât de multă *exterioritate*! Era un soi de aspect teribil de întors pe dos, cu dinăuntrul pe dinafară. Plus o gâlmă mare în centrul gâtului meu. Sprâncene foarte groase.

Mi-a parvenit o informaţie, ceva ce mi-am amintit din ceea ce îmi spuseseră gazdele. „Profesorul universitar Andrew Martin.”

Inima mi-a luat-o la goană. O creştere bruscă a nivelului de panică. Asta era ceea ce eram acum. Asta era ceea ce devenisem. Am încercat să mă alin singur şi mi-am reamintit că era doar ceva temporar.

În partea de jos a stativului cu reviste erau şi câteva ziare. Acolo erau fotografii ale încă şi mai multor chipuri zâmbitoare, şi, totodată, unele ale unor trupuri moarte, care zăceau lângă clădiri dărâmate. Lângă ziare se afla o colecţie micuţă de hărţi. Printre ele exista şi O *hartă rutieră a Insulelor Britanice.* Poate că mă aflam pe Insulele Britanice. Am luat harta şi am încercat să părăsesc clădirea.

Bărbatul a închis telefonul.

Uşa era încuiată.

O informaţie a sosit, spontan, nedeterminată de nimic: „Fitzwilliam College, Universitatea Cambridge”.

— Să fiu io al dracului, da’ nu te cari nicăieri! a spus bărbatul, în cuvinte pe care începeam să le înţeleg. Poliţiştii sunt pe drum încoace. Am încuiat uşa.

Spre consternarea lui, m-am apucat apoi să deschid uşa. Am păşit afară şi am auzit, din depărtare, o sirenă. Am ascultat, şi mi-am dat seama că zgomotul provenea de la doar trei sute de metri depărtare şi că se apropia cu repeziciune. Am început să mă mişc, fugind cât de repede puteam, cât mai departe de şosea şi în sus, pe un terasament verde, spre o altă zonă orizontală.

Acolo erau o mulţime de vehicule de transport staţionare, parcate într-un mod ordonat, geometric.

Aceasta era, cu adevărat, o lume stranie. Desigur, atunci când sunt privite cu un ochi proaspăt, din afară, nu există decât lumi stranii, dar aceasta trebuie să fie cea mai

stranie dintre toate. Am încercat să descopăr analogia cu lumea noastră. Mi-am spus că şi aici toate lucrurile sunt făcute din atomi şi că aceşti atomi vor funcţiona aşa cum o fac întotdeauna atomii. Se vor mişca unul spre altul dacă va exista o oarecare distanţă între ei. Dacă nu există nicio distanţă între ei, se vor respinge unul pe altul. Aceasta era legea fundamentală a universului şi li se aplica tuturor lucrurilor, chiar şi aici. Asta îmi aducea alinare. Să ştiu că, oriunde te-ai afla în cosmos, lucrurile mici erau întotdeauna cu exactitate la fel. Se atrăgeau şi se respingeau. Numai dacă nu te uitai cu suficientă minuţiozitate, vedeai diferenţe.

Dar, exact în acel moment, tot ceea ce puteam eu zări erau diferenţele şi numai diferenţele.

Maşina aceea cu sirenă tocmai se oprea în staţia de alimentare şi avea o lumină albastră care sclipea, aşa că m-am ascuns printre camioanele parcate vreme de câteva minute. Simţeam că îngheţ, aşa cum stăteam, ghemuit, şi tot trupul îmi tremura, iar testiculele mi se micşorau. (Testiculele unui mascul uman erau cel mai atrăgător lucru la el, mi-am dat eu seama, şi sunt, în mare măsură, neapreciate aşa cum se cuvine de umanii înşişi care preferă cel mai adesea să se uite la orice altceva, inclusiv la chipuri zâmbitoare.) Înainte ca maşina de poliţie să plece, am auzit o voce în spatele meu. Nu era vocea unui poliţist, ci a şoferului vehiculului în spatele căruia stăteam ghemuit.

— Hei, ce mă-ta faci aici? Cară-te, dracului, de lângă camionu’ meu!

Am luat-o la fugă, iar picioarele mele goale se loveau de solul dur, presărat cu bucăţi aleatorii de pietriş. Şi apoi eram din nou pe iarbă, fugind de-a lungul unei câmpii, şi am ţinut aceeaşi direcţie până când am ajuns la un alt drum. Acesta era mult mai îngust şi n-avea niciun fel de trafic.

Am desfăcut harta, am găsit linia care marca pe ea curba acestui drum şi am zărit cuvântul „Cambridge”.

M-am îndreptat într-acolo.

În timp ce mergeam şi respiram aerul acela bogat în azot, a început să capete formă imaginea mea de sine. Profesorul universitar Andrew Martin. Odată cu numele au sosit şi informaţiile transmise prin spaţiu de către aceia care mă trimiseseră.

Se pare că eram un bărbat însurat. Aveam patruzeci şi trei de ani, fix mijlocul unei vieţi umane. Aveam un fiu. Eram profesorul universitar care tocmai rezolvase cea mai semnificativă enigmă din domeniul matematicii cu care se confruntaseră vreodată umanii. Şi, cu doar trei ore în urmă, făcusem ca rasa umană să progreseze dincolo de orice şi-ar fi putut imagina cineva.

Faptele mi-au provocat senzaţia de greaţă, dar am continuat să mă îndrept în direcţia Cambridge-ului, pentru a vedea ce altceva mai aveau pregătit pentru mine aceşti umani.

CORPUS CHRISTI

Nu mi s-a cerut să pun la dispoziţia nimănui acest document despre viaţa umană. Acest lucru nu s-a găsit printre cele din instructajul meu. Cu toate acestea, mă simt obligat să îl realizez pentru a explica vreo câteva caracteristici remarcabile ale existenţei umane. Sper că dumneavoastră veţi înţelege astfel de ce am ales să fac ceea ce, până acum, unii dintre dumneavoastră trebuie să fi aflat deja că am făcut.

Oricum ar sta lucrurile, ştiusem dintotdeauna că Pământul este un loc care există în realitate. Ştiam aceasta, desigur că o ştiam. Consumasem, sub formă de capsulă, celebrul jurnal de călătorie *Idioţii care se luptă între ei: Timpul petrecut de mine cu umanii de pe planeta 7081 care deţine apă.* Ştiam că Pământul este o eventualitate reală dintr-un sistem solar îndepărtat şi neinteresant unde nu s-a prea întâmplat mare lucru şi unde opţiunile de a călători ale localnicilor erau restricţionate într-un mod îngrozitor. Auzisem, totodată, că umanii erau o formă de viaţă cu o inteligenţă, în cel mai bun caz, mediocră şi că erau predispuşi spre violenţă, stinghereală sexuală profundă, poezie proastă şi mersul pe jos de colo până colo prin oraşe.

Dar începeam să îmi dau seama că nicio formă de pregătire nu ar fi fost suficientă pentru ce mă aştepta.

Până dimineaţa, eram în locul numit Cambridge.

Care era fascinant, într-un mod terifiant. La început, clădirile au fost acelea pe care le-am remarcat şi a fost destul de surprinzător să constat că autoservice-ul nu fusese un unicat. Toate structurile de genul acesta – indiferent dacă au fost construite cu scopuri consumeriste, locative sau oricare altele – erau *statice* şi *înţepenite la sol!*

Desigur, acesta se presupunea că ar fi trebuit să fie oraşul meu. Acesta era locul unde „eu” locuisem, cu intermitenţe, de vreo douăzeci de ani. Şi aveam să fiu

nevoit să mă port de parcă acesta era adevărat, în ciuda faptului că era cel mai străin loc pe care îl văzusem vreodată în viaţa mea.

Era senzaţională lipsa oricărei urme de imaginaţie în ceea ce priveşte geometria. Nu se zărea nici măcar vreun decagon pe undeva! Cu toate acestea, am observat, într-adevăr, că unele clădiri erau mai mari şi – relativ vorbind – astfel concepute, încât să fie mult mai bogat ornamentate decât celelalte.

„Sunt temple dedicate orgasmelor”, mi-am imaginat.

Magazinele începeau să se deschidă. În oraşele umane, aveam să învăţ peste puţin timp, câte un magazin există peste tot. Magazinele sunt pentru locuitorii Pământului ceea ce cabinele-ecuaţiilor reprezintă pentru vonnadorieni.

În vitrina unui astfel de magazin am zărit o mulţime de cărţi. Astfel, mi s-a reamintit că umanii sunt obligaţi *să citească,* de fapt, cărţile. Ei pur şi simplu au nevoie să stea jos şi să se uite la fiecare cuvânt, consecutiv. Iar asta consumă mult timp. Mult, mult timp. Un uman pur şi simplu nu poate să înghită toate cărţile câte există, nu poate molfăi, simultan, diferite tomuri, şi nici nu poate hăpăi cunoştinţe aproape infinite în decursul a câtorva secunde. Ei nu pot să-şi arunce o capsulă-de-cuvinte în gură, aşa cum putem noi. Închipuiţi-vă numai una ca asta! Să fii nu doar muritor, ci şi forţat să foloseşti o parte din acel preţios şi limitat timp pentru a citi! Nu-i de mirare, aşadar, că erau o specie de primitivi. Până ajung ei să citească suficiente cărţi pentru a dobândi un stadiu al cunoaşterii care să le permită să facă şi ei ceva, orice, cu ea, au şi murit deja!

În mod logic, un uman are nevoie să ştie ce fel de carte este pe punctul de a citi. El are nevoie să ştie dacă e o poveste de dragoste. Sau o poveste despre o crimă. Sau o poveste despre extratereştri.

Mai sunt şi alte întrebări pe care, de asemenea, umanii şi le pun în librării. Spre exemplu: este una dintre acele cărţi pe care le citesc pentru a se simţi inteligenţi sau una dintre acelea pe care vor pretinde că nu au citit-o niciodată

pentru a continua *să pară* inteligenţi? O să-i facă să râdă sau să plângă? Sau, pur şi simplu, o să-i oblige să se holbeze afară, pe fereastră, urmărind dârele lăsate de picăturile de ploaie? Este o poveste adevărată? Sau e una falsă? Este genul de poveste care îşi va face efectul asupra creierului lor sau una care va ţinti spre organe situate mai jos, spre unele mai puţin respectabile? Este una dintre acele cărţi care vor sfârşi prin a dobândi discipoli religioşi sau prin a fi arse pe rug de ei? Este o carte despre matematică sau – ca absolut totul în univers – una *cauzată de aceasta?*

Da, există o mulţime de întrebări. Şi încă şi mai multe cărţi. Foarte, foarte multe! Umanii, în stilul lor tipic uman, au scris mult prea multe pentru a putea să le străbaţi vreodată. Cititul se adaugă acelei grămezi uriaşe de chestii de care sunt sortiţi să se simtă oarecum nesatisfăcuţi – munca, dragostea, priceperea în ale sexului, cuvintele pe care nu le spun atunci când chiar ar avea nevoie să le spună.

Aşadar, umanii au nevoie să ştie diverse lucruri despre o carte. Tot aşa cum au nevoie să ştie despre o slujbă dacă o să-i facă să-şi piardă minţile la vârsta de cincizeci şi nouă de ani şi să-i determine să se arunce pe fereastra biroului. Sau, atunci când merg la o primă întâlnire, dacă persoana care acum face spirite despre anul petrecut de el în Cambodgia o să o părăsească într-o bună zi pentru o femeie mai tânără, Francesca pe numele ei, care conduce propria firmă de PR şi foloseşte cuvântul „kafkian”, deşi nu l-a citit niciodată pe Kafka.

În orice caz, iată-mă că intru în acea librărie şi mă uit la unele dintre cărţile puse pe mese. Am observat că două femele care lucrau acolo râdeau şi arătau cu degetul în zona mea mediană. Din nou, eram nedumerit. Oare nu se cuvenea ca bărbaţii să intre în librării? Se purta, cumva, vreun război între sexe în care fiecare îl ridiculiza pe celălalt? Oare librarii îşi petreceau timpul bătându-şi joc de clienţii lor? Sau nu cumva totul se petrecea din cauza faptului că nu purtam niciun fel de haine pe mine? Cine

putea şti? Oricum ar fi stat lucrurile, îmi cam distrăgea atenţia, în special pentru că, până atunci, singurul râs pe care îl auzisem vreodată fusese chicotitul înăbuşit în propria blană al unui *ipsoid.* Am încercat să îmi concentrez atenţia asupra cărţilor însele şi am decis să mă uit la acelea îngrămădite pe rafturi.

Am remarcat în curând că sistemul de ordonare pe care îl foloseau era unul alfabetic şi că avea legătură cu cel de al doilea nume al fiecărui autor. Cum alfabetul uman nu are decât 26 de litere, era un sistem incredibil de simplu, şi în curând am descoperit că prima dintre cărţile de la litera M se numea *Evul Întunericului*[1] şi că era scrisă de Isobel Martin. Am scos-o din raft. Avea pe ea un semn mititel care anunţa că era vorba despre un „Autor local”. Nu mai exista decât una dintre aceste cărţi pe acolo, în mod considerabil mai puţine decât numărul cărţilor de Andrew Martin. Spre exemplu, se aflau acolo treisprezece exemplare dintr-o carte a lui Andrew Martin numită *Cercul pătrat* şi unsprezece dintr-alta numită *Pi-ul american.* Ambele erau despre matematică.

Am luat una dintre aceste cărţi şi mi-am dat seama că pe spatele ambelor era scris „8,99 lire sterline”. Graţie interpolării întregii limbi pe care o făcusem cu ajutorul lui *Cosmopolitan,* ştiam că acesta era preţul cărţilor, numai că nu aveam niciun ban. Aşadar, am aşteptat până când nu s-a mai uitat nimeni la mine (adică mult, mult de tot), şi apoi am fugit foarte repede afară din magazin.

În cele din urmă, m-am liniştit suficient cât să pot merge la pas, de vreme ce să alergi când nu ai nicio haină pe tine nu e un lucru cu totul compatibil cu a avea testicule externe, şi apoi am început să citesc.

M-am uitat cu atenţie prin amândouă cărţile, căutând ipoteza Riemann, dar nu am putut să găsesc nimic, cu excepţia unor informaţii fără nicio legătură referitoare la

---

[1] *Dark Ages* (engl.), „evul întunericului, epoca tenebrelor”, termen care desemna în istoriografie, Evul Mediu timpuriu, perioada cuprinsă între 476-800, sintagmă mai puţin folosită pentru că presupune o judecată de valoare inerentă (n.tr.).

matematicianul Bernhard Riemann însuşi, care murise cu multă vreme în urmă.

Am dat drumul cărţilor să cadă pe pământ.

Oamenii chiar începeau să se oprească şi să se holbeze la mine. De jur împrejurul meu se găseau lucruri pe care nu mi le puteam explica încă pe deplin: gunoaie, reclame, biciclete. Lucruri specific umane.

Am trecut pe lângă un om foarte mare, cu un pardesiu lung şi o faţă păroasă care, judecând după felul asimetric în care mergea, părea să fi fost rănit.

Desigur, şi noi putem cunoaşte uneori puţină durere, dar aici nu părea să fie vorba despre genul acela de durere. Ceea ce mi-a adus aminte că acesta era un loc al morţii. Lucrurile se deteriorează, degenerează şi mor pe aici. Viaţa unui uman era înconjurată din toate părţile de beznă. Cum, bătu-m-ar Pământul, reuşeau să facă faţă acestei situaţii?

Idioţenia, cauzată de faptul că citeau încet! Răspunsul nu putea fi decât idioţenia.

Bărbatul acesta totuşi nu părea să facă deloc faţă situaţiei. Ochii lui erau plini de regrete şi durere.

— Iisuse, a bolborosit bărbatul. Cred că mă confunda cu cineva: Acu' chiar că le-am văzut pe toate!

Mirosea a infecţii bacteriene şi a alte câteva chestii complet respingătoare pe care nu am putut să le identific.

M-am gândit să-l întreb pe unde s-o iau, de vreme ce harta era executată în doar două dimensiuni şi destul de vag, dar nu eram încă în stare de aşa ceva. Aş fi putut fi capabil să spun cuvintele, dar nu aveam încrederea necesară pentru a le adresa spre o faţă aflată atât de aproape, care mai avea şi nasul ăla bulbos şi ochii ăia rozalii şi trişti. (Cum de ştiam că ochii lui erau trişti? Aceasta este o întrebare interesantă, mai ales de vreme ce noi, vonnadorienii, nu simţim niciodată cu adevărat tristeţea. Răspunsul este că nu am habar. Aveam, pur şi simplu, senzaţia aceasta. O fantomă din interiorul meu, poate fantoma umanului care devenisem. Nu deţineam toate amintirile lui, dar aveam cu prisosinţă alte lucruri de-

ale lui. Era, oare, empatia biologică fie şi parţial? Tot ce ştiu e că m-a tulburat mai mult decât vederea durerii. Tristeţea mi s-a părut că semăna cu o boală şi m-am temut că s-ar putea să fie contagioasă.) Aşa că am trecut pe lângă el şi, pentru prima oară după multă vreme, am încercat să-mi găsesc singur drumul către un loc.

Ei bine, ştiam că profesorul Martin lucra în cadrul universităţii, dar nu aveam habar cum arăta o universitate. Am bănuit că n-avea cum să fie o staţie orbitală cu înveliş de zirconiu care plana dincolo de atmosferă, dar, în afară de asta, chiar că nu ştiam nimic. Nu deţineam deloc capacitatea de a vedea două clădiri diferite şi de a putea spune: „Oh, asta-i o clădire de tipul acela, iar asta e de tipul celălalt”. Aşa că am continuat să merg pe jos, ignorând icnetele, bolboroselile şi râsetele şi pipăind fiecare faţadă de sticlă sau cărămidă pe lângă care treceam, de parcă pipăitul mi-ar fi adus mai multe răspunsuri decât văzul.

Şi apoi s-a întâmplat cel mai rău lucru care se putea întâmpla. (Ţineţi-vă bine, vonnadorienilor, adunaţi-vă toate forţele!)

A început să plouă!

Senzaţia ploii pe pielea mea şi pe părul meu era oribilă, terifiantă şi voiam să înceteze, aveam nevoie să înceteze. Mă simţeam atât de expus! Am început să alerg, căutând vreo intrare. Orice. Am trecut pe lângă o clădire mare, cu o poartă largă şi o pancartă afară pe care scria: „Colegiul Corpus Christi şi al binecuvântatei Fecioare Maria”. Deoarece citisem deja *Cosmopolitan,* ştiam că „fecioară” însemna „în amănunţime”, dar aveam o problemă cu câteva dintre celelalte cuvinte. „Corpus” şi „Christi” păreau să sălăşluiască într-un spaţiu aflat dincolo de limba vorbită. „Corpus” era ceva ce avea de-a face cu trupul, aşa că, probabil, „Corpus Christi” o fi fost un orgasm tantric, al întregului organism. Dacă e să spun adevărul, habar nu aveam. Mai erau şi nişte cuvinte mai mici şi un indicator diferit. Aceste cuvinte erau: „Universitatea Cambridge”. Mi-am folosit mâna stângă pentru a deschide poarta şi a

intra, păşind pe iarbă şi îndreptându-mă spre clădirea care încă mai avea luminile aprinse.

Semne de viaţă şi căldură.

Iarba era udă. Umezeala ei moale îmi repugna şi am luat cu seriozitate în consideraţie ideea de a urla.

Era tăiată scurt, frumos iarba aceasta. Mai târziu aveam să îmi dau seama că o peluză frumos tunsă era un simbol al puterii şi că s-ar fi cuvenit să stârnească în mine o uşoară senzaţie de teamă şi de respect, mai ales când se afla (precum aceasta) lângă o clădire cu o arhitectură „grandioasă”. Dar, pe atunci, eram orb, atât la semnificaţia ierbii mărunte, cât şi a grandorii arhitecturale, aşa că am continuat să merg spre clădirea principală.

O maşină s-a oprit undeva, în spatele meu. Din nou, existau şi nişte lumini albastre care licăreau şi alunecau pe faţada de piatră a lui Corpus Christi.

(Lumini albastre care licăresc pe Pământ = necazuri.)

Un bărbat alerga spre mine. În spatele lui era o întreagă mulţime de alţi umani. De unde apăruseră? Păreau, cu toţii, atât de siniştri, aşa cum erau, grupaţi în haită, cu înveşmântatele lor siluete care arătau ciudat. Erau nişte străini de pe altă planetă pentru mine. Asta era partea evidentă. Ceea ce era mai puţin evident era felul în care eu le păream lor ca un străin, ca de pe altă planetă. În definitiv, *arătam* exact ca ei! Poate că asta era o altă trăsătură umană. Capacitatea lor de a se ataca pe ei înşişi, de a-i ostraciza pe cei din acelaşi neam cu ei. Dacă aceasta era situaţia, atunci îmi exacerba scopul misiunii mele. Mă făcea să o înţeleg mai bine.

În orice caz, iată-mă acolo, pe iarba udă, privind un bărbat care alerga spre mine şi gloata aflată ceva mai departe. Aş fi putut s-o iau la fugă sau să mă lupt, dar ei erau prea mulţi, iar unii aveau nişte echipamente de înregistrare arhaice. Bărbatul m-a înşfăcat:

— Veniţi cu mine, domnule!

M-am gândit la ţelul meu. Dar, chiar în clipa aceea, a trebuit să mă supun. Într-adevăr, tot ce-mi doream era să scap de ploaie.

— Sunt profesorul universitar Andrew Martin, am spus, căci aveam deplină încredere că ştiam cum să spun această propoziţie.

Şi acela a fost momentul în care am descoperit puterea cu adevărat terifiantă a râsului altor oameni.

— Am o soţie şi un fiu, am continuat şi le-am rostit numele. Trebuie să-i văd. Mă puteţi duce la ei?

— Nu. Nu chiar acum. Nu, nu putem.

Mă ţinea strâns de braţ. Îmi doream, mai mult decât orice altceva, ca mâna lui hidoasă să-mi dea drumul. Era mai mult decât puteam suporta să fiu atins de unul dintre ei, darămite să mai fiu şi strâns cu putere. Şi, cu toate acestea, nici măcar nu am încercat să opun rezistenţă în timp ce el mă conducea către un vehicul.

Se presupunea că, în timp ce îmi îndeplineam însărcinarea, trebuia să atrag cât mai puţin atenţia asupra mea. Din punctul ăsta de vedere, deja dădeam greş.

Trebuie să te străduieşti să fii normal.

Da.

Trebuie să încerci să îi placi.

Ştiu.

Să nu cumva să evadezi prematur.

N-o s-o fac. Dar nu vreau să mă aflu aici. Vreau să merg acasă.

Ştii doar că nu poţi face asta. Nu încă.

Numai că o să mi se scurgă tot timpul. Trebuie să ajung la biroul profesorului şi la casa lui.

Ai dreptate! Aşa trebuie să faci. Dar, mai întâi, trebuie să rămâi calm şi să faci tot ce îţi vor spune ei să faci. Du-te unde vor vrea să te duci. Fă ce vor ei să faci. Ei nu trebuie să afle vreodată cine te-a trimis. Să nu intri în panică! Nu profesorul Andrew Martin se află printre ei acum. Tu te afli printre ei acum. Ai suficient timp. Ei mor, aşa că trebuie să fie plini de nerăbdare. Vieţile lor sunt scurte. Ale tale nu sunt. Să nu devii ca ei. Foloseşte-ţi înzestrările cu înţelepciune.

Aşa voi face. Numai că sunt speriat.

Ai tot dreptul să fii astfel. Doar te afli printre umani.

HAINE UMANE

M-au obligat să-mi pun pe mine haine.

Umanii compensează peste măsură tot ceea nu ştiu despre arhitectură sau despre combustibilii pe bază de heliu izotopic non-radioactiv prin cunoştinţele lor despre haine. Erau genii în materie şi cunoşteau toate subtilităţile. Şi erau, vă rog să mă credeţi, *mii* de astfel de fineţuri.

Modul în care funcţionează hainele este următorul: există un strat pe dedesubt şi unul pe deasupra. Stratul de dedesubt constă în „chiloţi” şi „şosete” care acoperă regiunile intens odorizate ale organelor genitale, fundului şi labelor piciorului. Exista şi opţiunea de a alege un „maiou” care să acopere zona relativ mai puţin ruşinoasă a pieptului care includea protuberanţele de piele sensibilă cunoscute drept „sfârcuri”. N-aveam nici cea mai vagă idee cărui scop slujeau sfârcurile, cu toate că am observat că se producea o senzaţie plăcută atunci când le mângâiam cu delicateţe.

Stratul de deasupra al hainelor părea încă şi mai important decât acela de dedesubt. El acoperea nouăzeci şi cinci de procente din corp, lăsând la vedere doar faţa, părul de pe cap şi mâinile. Acest strat de îmbrăcăminte de la exterior părea să fie cheia către structurile puterii de pe această planetă. Spre exemplu, cei doi bărbaţi care mă duceau pe mine spre maşina cu luminile albastre care licăreau erau îmbrăcaţi amândoi în straturi exterioare identice, alcătuite din pantofi negri peste şosetele lor, pantaloni negri peste chiloţii lor, apoi, peste părţile de sus ale trupului erau o „cămaşă” albă şi un „pulover” de un albastru-închis precum culoarea spaţiului cosmic. Pe acest pulover, exact deasupra regiunii unde se afla sfârcul lor stâng, era o emblemă dreptunghiulară făcută dintr-un material un pic mai fin, de o calitate relativ mai bună, care avea scrise pe el cuvintele „POLIŢIA din Cambridge”. Jachetele le erau de aceeaşi culoare şi aveau aceeaşi

emblemă. Astea erau, cu siguranţă, cele mai bune haine pe care ţi le-ai fi putut dori!

Oricum, în curând mi-am dat seama ce însemna cuvântul „poliţia”. Însemna poliţie!

Nu-mi venea să cred! Încălcasem legea pur şi simplu pentru că *nu purtasem haine!* Eram destul de sigur că majoritatea umanilor ştiau cum arăta un uman despuiat. Nu era ca şi cum aş fi făcut ceva rău câtă vreme *nu purtasem haine.* Cel puţin, nu făcusem încă.

M-au plasat într-o cămăruţă care era în perfectă armonie cu toate camerele umane, un altar închinat dreptunghiului. Chestia amuzantă era că, în ciuda faptului că această încăpere arăta, cu exactitate, nici mai bine, nici mai rău decât orice altceva din staţia de poliţie sau, dacă e să spunem adevărul, de pe acea planetă, ofiţerii păreau să creadă că era o pedeapsă cu totul specială să mă plaseze în acel loc – într-o „celulă” – mai mult decât dacă m-ar fi dus în oricare altă cameră. „Ei se află într-un trup care va muri, am chicotit eu, dar îşi fac mai multe griji pentru că sunt închişi într-o încăpere!”

Ăsta a fost momentul când mi-au spus să mă îmbrac. Să „mă acopăr”. Aşa că am luat hainele acelea şi m-am străduit cât am putut eu de bine, iar după aceea, de îndată ce am rezolvat toate problemele legate de ce membru intră prin ce deschidere, ei mi-au spus că trebuia să mai aştept o oră. Ceea ce am şi făcut. Desigur, aş fi putut să evadez. Dar mi-am dat seama că era mult mai probabil că aveam să găsesc ceea ce îmi trebuia stând acolo, cu poliţiştii şi computerele lor. În plus, mi-am adus aminte ceea ce mi se spusese: „Foloseşte-ţi înzestrările cu înţelepciune! Trebuie să încerci să fii asemenea lor. Trebuie să te străduieşti să fii normal.” Apoi s-a deschis uşa.

ÎNTREBĂRI

Erau doi bărbaţi.

Aceştia erau nişte bărbaţi diferiţi. Aceşti bărbaţi nu purtau aceleaşi haine, dar aveau, într-o foarte mare măsură, cam acelaşi chip. Nu împărţeau doar ochii, nasul protuberant şi gura, ci şi o expresie comună de nefericire apatică. În lumina puternică m-am simţit speriat, şi încă nu într-o mică măsură. Ei m-au dus într-o altă încăpere pentru a mă chestiona. Asta era o informaţie interesantă: pare-se că puteai să pui întrebări în anumite încăperi. Existau încăperi pentru stat şi meditat şi încăperi pentru anchete şi cercetări.

Ei s-au aşezat.

Mă furnica pielea din cauza anxietăţii. Genul acela de anxietate pe care nu îl poţi simţi decât pe planeta aceasta. Anxietatea generată de faptul că singurele fiinţe care aveau habar cine sunt erau tare, tare departe. Cât mai departe cu putinţă.

— Domnule profesor universitar Andrew Martin, a spus unul dintre bărbaţi, lăsându-se pe spate în scaunul său, am făcut nişte investigaţii. V-am gugălit. Sunteţi un mahăr destul de mare în cercurile universitare.

Bărbatul şi-a răsfrânt buza de jos, expunându-şi mâinile cu palmele în sus. Dorea să spun ceva. Oare ce plănuiau să-mi facă dacă n-aş fi vorbit? Ce ar fi putut să-mi facă?

Nu prea aveam idee ce însemna „gugălirea” asta, dar, indiferent ce o fi fost, n-aş fi putut spune că o simţisem. N-am prea înţeles nici ce însemna a fi „un mare mahăr în cercurile universitare”, deşi trebuie să mărturisesc că – ţinând cont de dimensiunile camerei – era o oarecare uşurare să aflu că ştiau ce era acela un cerc.

Am dat aprobator din cap, fiind încă un pic prea stânjenit pentru a vorbi, căci pentru vorbit e nevoie de prea multă concentrare şi coordonare.

Apoi a vorbit celălalt. Mi-am deviat privirea spre faţa lui. Diferenţa-cheie dintre ei presupun că o reprezentau liniile

de păr de deasupra ochilor. Acesta îşi ţine sprâncenele ridicate în permanenţă, ceea ce îi făcea fruntea să se rideze.

— Ai ceva să ne spui?

M-am gândit mult şi bine. Venise vremea să vorbesc:

— Sunt cel mai inteligent uman de pe planeta aceasta. Sunt un geniu al matematicii. Am adus contribuţii importante în multe ramuri ale matematicii, cum ar fi teoria grupurilor, a numerelor şi geometria. Numele meu este profesorul universitar Andrew Martin.

Şi-au aruncat unul altuia o privire şi au eliberat un scurt chicotit aerian pe nas:

— Crezi că asta-i o caraghioşenie? a spus primul, cu agresivitate. Să comiţi un delict împotriva ordinii publice? Te amuză una ca asta? Da?

— Nu. Vă spuneam doar cine sunt.

— Am stabilit deja asta, a zis ofiţerul care îşi menţinea sprâncenele împreunate şi coborâte, ca păsările *doona* în perioada împerecherii. Cel puţin ultima parte. Ceea ce nu am reuşit să stabilim este de ce umblaţi de colo până colo fără haine pe dumneavoastră la opt şi jumătate dimineaţa?

— Sunt profesor universitar la Universitatea Cambridge. Sunt căsătorit cu Isobel Martin. Am un fiu pe nume Gulliver. Mi-ar plăcea foarte mult să-i văd pe amândoi, vă rog. Lăsaţi-mă doar să-i văd!

Ei s-au uitat la hârtiile lor:

— Da, a zis primul. Vedem că sunteţi profesor şi cercetător la Fitzwilliam College. Dar asta nu explică de ce vă plimbaţi despuiat pe terenurile Colegiului „Corpus Christi”. Sunteţi fie sărit de pe fix, fie un pericol pentru societate, fie ambele.

— Nu îmi place să port haine, am răspuns, cu o precizie destul de delicată. Mă rod. Sunt inconfortabile în jurul organelor genitale.

Şi atunci, aducându-mi aminte tot ce învăţasem din revista *Cosmopolitan,* m-am aplecat spre ei şi am adăugat ceea ce am crezut că avea să fie argumentul decisiv:

— Hainele ar putea să îmi reducă în mod serios şansele

de a atinge un orgasm tantric, pe care să îl simt cu tot corpul.

Acela a fost momentul în care ei au luat o hotărâre, iar hotărârea a fost să mă supună unui test psihiatric. Asta însemna, în esenţă, să merg într-o *altă* cameră rectilinie în care aveam să fiu obligat să privesc un *alt* uman cu un *alt* nas protuberant. Umanul acesta era o femelă. Ea se numea Priti, nume care se pronunţa *pretty* şi însemna „drăguţă”. Ceea ce era un mare nenoroc, ţinând cont că era umană şi, prin însăşi natura ei, provocatoare de vomă.

— Acum, mi-a spus ea, mi-ar plăcea să încep prin a vă pune o întrebare foarte simplă: Aţi fost cumva supus recent vreunei presiuni oarecare?

Eram contrariat. Despre ce fel de presiune vorbea, oare? Presiune atmosferică? Gravitaţională?

— Da, am răspuns. La multă presiune. Peste tot există un soi sau altul de presiune.

A părut să fie răspunsul corect.

CAFEA

Ea mi-a spus că a vorbit cu cei de la universitate. Acest lucru, singur, nu prea avea cine ştie ce sens. Spre exemplu: cum făcuse asta? apoi ea mi-a zis următoarele:

— Ei mi-au spus că în ultima vreme aţi lucrat noaptea până foarte târziu chiar şi după standardele colegilor dumneavoastră care păreau foarte necăjiţi de toată povestea. Dar ei îşi fac griji în ceea ce vă priveşte. La fel ca şi soţia dumneavoastră.

— Soţia mea?

Ştiam că aveam una şi îi ştiam şi numele, dar nu înţelegeam cu adevărat ce însemna să ai o soţie. Căsătoria era un concept cu totul şi cu totul de pe altă planetă. Probabil că nici nu existau suficiente reviste pe planeta aia pentru ca eu să ajung să îl înţeleg vreodată. Ea mi-a explicat. Eu am devenit încă şi mai nedumerit. Căsătoria era o „legătură plină de iubire”, ceea ce voia să însemne că doi oameni care se iubeau unul pe altul stăteau împreună pentru totdeauna. Dar asta părea să sugereze că iubirea era o forţă destul de slabă şi că avea nevoie de căsnicie ca s-o mai consolideze, s-o mai susţină. Totodată, legătura aceasta putea fi ruptă cu ajutorul a ceva numit „divorţ”, ceea ce – din câte puteam să-mi dau seama – însemna că, de fapt, nu prea avea rost, dacă e să judecăm în termeni logici. Dar, desigur, nici nu aveam cu adevărat idee ce era „iubirea”, cu toate că acesta fusese unul dintre cuvintele cel mai des folosite în revista pe care o citisem. Totul a rămas un mare mister. Aşa că am rugat-o pe ea să îmi explice şi asta şi toată tărăşenia m-a derutat, căci am făcut supradoză din cauza prea multelor lucruri ilogice. Totul părea o halucinaţie.

— Doriţi nişte cafea?

— Da, am spus.

Aşa că a sosit cafeaua şi am gustat-o – un lichid cald, scârbos, acid, o substanţă dual-carbon –, şi am şi scuipat-o peste ea, împroşcând-o de sus până jos. O încălcare majoră

a regulilor de bună purtare umană – din câte se pare, se presupunea că ar fi trebuit *să înghit* cafeaua.

— Ce mama...! a strigat ea şi a sărit în picioare, începând să se tamponeze cu ceva să se usuce şi manifestând o intensă preocupare pentru cămaşa sa.

După toate acestea au mai urmat nişte întrebări. Nişte chestii absolut imposibile, cum ar fi: care era adresa mea? Ce făceam în timpul meu liber pentru a mă relaxa?

Desigur, aş fi putut s-o păcălesc. Mintea ei era atât de moale şi de maleabilă, iar oscilaţiile sale neutrinice erau, în mod evident, atât de slabe, încât, până şi cu gradul meu de atunci de stăpânire limitată a limbii vorbite aş fi putut să îi spun că eram absolut în regulă şi că nu era treaba ei ce făceam şi că o rog să mă lase în pace. Elaborasem deja ritmul şi frecvenţa optimă de care aş fi avut nevoie. Dar nu le-am folosit.

Să nu cumva să evadezi prematur! Să nu intri în panică! Ai suficient timp!

Adevărul este că eram destul de îngrozit. Inima începuse să îmi bată repede fără niciun motiv evident. Palmele îmi transpirau. Ceva în legătură cu încăperea aceea şi cu proporţiile ei, cuplat cu atât de mult contact cu această specie iraţională, mă făcea să explodez. Aici totul devenea un test.

Dacă picai la un test, exista un test pentru a afla de ce picaseşi. Presupun că iubeau atât de mult testele, deoarece ei credeau în liberul-arbitru.

Ha!

Umanii, îmi dădeam eu seama, credeau că ei deţin controlul propriilor vieţi, aşa că venerau întrebările şi testele, de vreme ce acestea îi făceau să se simtă de parcă ar fi deţinut o oarecare stăpânire asupra altor oameni care dăduseră greş atunci când luaseră decizii şi care nu trudiseră suficient de mult pentru a obţine răspunsurile corecte. Şi, până la sfârşitul celui din urmă test picat, mulţi erau aşezaţi – aşa cum aveam să fiu eu în curând aşezat într-un ospiciu, înghiţind o pastilă numită diazepam care îţi golea mintea – şi plasaţi într-o altă încăpere goală

plină de unghiuri drepte. Numai că de data asta nu mai inhalam decât mirosul deranjant al hidrogenului clorurat pe care îl foloseau pentru a anihila bacteriile.

Însărcinarea mea avea să fie una simplă, am decis eu în camera aceea. Vreau să spun, partea ei substanţială. Iar motivul pentru care avea să fie simplă era că aveam faţă de ei acelaşi sentiment de indiferenţă pe care ei îl manifestau faţă de organismele unicelulare. „Aş putea să nimicesc vreo câţiva dintre ei fără nicio problemă şi încă în slujba unei cauze mai măreţe decât igiena!” Dar lucrul de care nu îmi dădusem seama până atunci era că, atunci când venea vorba de gigantul acela de neatins, ticălos, care venea pe furiş şi bine camuflat şi care se numea Viitorul, eram la fel de vulnerabil ca oricine altcineva.

NEBUNII

E o regulă că umanilor nu le plac nebunii decât dacă aceştia sunt buni pictori, şi chiar şi atunci, nu le plac decât după ce respectivii au murit. Numai că definiţia nebuniei, pe Pământ, pare să fie foarte neclară şi contradictorie. Ceea ce este dovada sănătăţii mintale la unul se dovedeşte a fi nebunie curată la altul. Primii umani s-au fâţâit de colo până colo despuiaţi fără nicio problemă. Anumiţi umani, în special aceia din junglele umede, încă se mai fâţâie astfel. Aşadar, trebuie să conchidem că nebunia este, uneori, o chestie legată de timp, iar, uneori, de codul poştal, de zona unde se află cineva.

În esenţă, regula de bază este că, dacă vrei să pari sănătos la cap pe Pământ, trebuie să te afli la locul potrivit, îmbrăcat cu hainele potrivite, spunând lucrurile potrivite şi păşind numai pe tipul de iarbă potrivit.

RĂDĂCINA PĂTRATĂ A LUI 912.673

După o vreme, nevasta mea a venit să mă viziteze. Isobel Martin în persoană! Autoarea cărţii *Evul Întunericului.* Mi-aş fi dorit să-mi fie scârbă de ea, căci asta ar fi făcut ca totul să fie mult mai simplu. Mi-aş fi dorit să mă îngrozească şi, desigur, m-a îngrozit, pentru că toată specia lor era îngrozitoare pentru mine. La prima întâlnire am crezut că e hidoasă. Mă înspăimânta. De-acum mă înspăimânta totul de pe acolo. Acesta era un adevăr incontestabil. Să fii pe Pământ înseamnă să fii înspăimântat. Mă înspăimânta până şi imaginea propriilor mele mâini. Dar, cu toate acestea, să ne întoarcem la Isobel. Când am văzut-o pentru prima oară, nu am zărit nimic altceva decât un trilion de celule mediocre şi prost aranjate. Avea o faţă palidă şi ochi obosiţi, şi un *nas* subţire, dar tot proeminent. Avea un aer echilibrat, un aer foarte reţinut. Părea, într-o măsură mai mare chiar decât majoritatea, să ascundă ceva. Mi s-a uscat gura doar uitându-mă la ea. Presupun că, dacă aveam de înfruntat vreo încercare cu această fiinţă umană îndeosebi, aceasta consta în faptul că se presupunea că ar fi trebuit să o cunosc foarte bine şi, de asemenea, că urma să petrec mai mult timp cu ea, pentru a spicui informaţiile de care aveam nevoie, înainte de a face ceea ce trebuia să fac.

Ea a venit să mă vadă în camera mea, în timp ce un infirmier ne supraveghea. Era, desigur, încă un test. Totul într-o viaţă umană era un test. De aceea arătau cu toţii atât de epuizaţi de stres.

Mă îngrozea gândul că avea să mă îmbrăţişeze sau să mă sărute, sau să-mi sufle aer în ureche, sau să-mi facă oricare dintre acele alte lucruri umane pe care mi le comunicase revista, dar ea nu a făcut nimic de genul acesta. Nici nu părea măcar că *ar fi dorit* să le facă. Tot ce dorea ea să facă era să stea acolo şi să se holbeze la mine, de parcă aş fi fost rădăcina pătrată a lui 912.673 şi ar fi încercat să îmi dea de capăt. Şi, într-adevăr, am încercat

din răsputeri să mă comport la fel de armonios precum acea rădăcină pătrată. Precum indestructibilul nouăzeci şi şapte. Numărul meu prim favorit.

Isobel a zâmbit şi a dat, aprobator, din cap spre infirmier, dar, când s-a aşezat cu faţa spre mine, mi-am dat seama că ea afişa câteva dintre semnalele universale ale spaimei – muşchi faciali încordaţi, pupile dilatate, respiraţie accelerată. Acum am acordat o atenţie specială părului ei. Avea un păr negru care creştea de pe creştetul şi de pe partea din spate a capului său şi care se extindea până la o distanţă foarte mică deasupra umerilor ei unde se oprea brusc pentru a forma o linie orizontală dreaptă. Această tunsoare era cunoscută sub numele de „bob”. Stătea mândră în scaunul ei, ţinându-şi spatele drept, iar gâtul îi era lung, ca şi cum capul s-ar fi certat cu trupul ei şi nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el. Aveam să descopăr mai târziu că avea patruzeci şi unu de ani şi o înfăţişare care trecea, pe această planetă, drept frumoasă sau, cel puţin, drept frumoasă într-un mod simplu, evident şi fără farafastâcuri. Dar chiar în clipa aceea nu avea decât o altă faţă umană şi nimic mai mult. Iar feţele umane aveau să constituie ultimul cod uman pe care aveam să mi-l însuşesc.

Ea a întrebat:

— Cum te simţi?

— Nu ştiu. Nu-mi amintesc o mulţime de lucruri. Mintea mea este o mică harababură, în special în legătură cu dimineaţa asta. Auzi, a mai trecut cineva pe la biroul meu? De ieri până acum, adică?

Asta a cam nedumerit-o:

— Nu ştiu. Cum aş putea să ştiu una ca asta? Mă îndoiesc foarte tare că ei or fi pe acolo în weekend. Şi, oricum ar fi, tu eşti singurul care are cheile biroului. Te rog, Andrew, ce s-a întâmplat? Ai suferit un accident? Ţi-au făcut testele pentru depistarea amneziei? De ce nu erai în casă la ora aceea? Spune-mi ce făceai. M-am trezit şi tu nu erai acolo, lângă mine.

— Pur şi simplu, am avut nevoie să ies. Asta-i tot.

Simţeam nevoia să fiu afară.

De-acum ea devenise de-a dreptul agitată:

— Mi-au trecut tot soiul de chestii prin minte! Am verificat prin toată casa, dar nu era nici urmă de tine. Iar maşina era încă acolo, la fel şi bicicleta ta, iar tu nu răspundeai la telefon, şi era ora trei dimineaţa, Andrew. Trei dimineaţa!

Am dat din cap aprobator. Ea dorea răspunsuri, dar eu, unul, nu aveam decât întrebări:

— Unde este fiul nostru, Gulliver? De ce nu e cu tine?

Acest răspuns a derutat-o şi mai mult:

— E acasă la mama, mi-a răspuns. Nu prea puteam să-l aduc aici. E foarte supărat. După toate cele, chestia asta e, ştii, foarte dificilă pentru el.

Nimic din ceea ce îmi spunea nu reprezenta informaţiile de care aveam nevoie. Aşa că am hotărât să fiu mai direct:

— Ştii ce am făcut ieri? Ştii ce am înfăptuit în timp ce eram la muncă?

Ştiam că, indiferent cum avea să răspundă, adevărul avea să rămână acelaşi. Urma să fiu nevoit s-o ucid. Nu atunci. Nu acolo. Dar undeva, şi destul de curând. Totuşi, trebuia să ştiu ce ştia ea. Sau ce era posibil să le fi spus altora.

În momentul acesta infirmierul şi-a notat ceva.

Isobel mi-a ignorat întrebarea şi s-a aplecat în faţă, venind încă şi mai aproape de mine şi a şoptit:

— Ei cred c-ai suferit o cădere nervoasă. Desigur, nu o numesc astfel. Dar asta cred. Mi s-au pus o mulţime de întrebări. A fost ca şi cum ar fi trebuit să-i fac faţă Marelui Inchizitor.

— Cam asta-i tot ce se găseşte pe-aici, aşa-i? întrebări şi iar întrebări.

M-am încumetat să mai arunc o privire spre chipul ei şi i-am oferit şi mai multe întrebări:

— De ce ne-am căsătorit? Care-i rostul căsătoriei? Ce reguli are?

Anumite chestionări, chiar şi pe o planetă ca aceasta, anume creată pentru a pune întrebări, rămân neascultate.

— Andrew, îţi tot spun de săptămâni – de *luni* întregi – că trebuie s-o iei mai uşor. Ai exagerat rău în ultima vreme. Orele până la care lucrezi au devenit de-a dreptul ridicole. Chiar că ţi-ai cheltuit forţele în mod nesocotit! Ceva tot trebuia să se întâmple! Dar, chiar şi aşa, toată chestia asta a fost aşa de bruscă! N-a existat niciun semnal de alarmă! Vreau doar să ştiu ce anume a declanşat-o! Eu am fost de vină? Ce-a fost? Îmi fac griji pentru tine.

Am încercat să inventez o explicaţie serioasă, bine întemeiată:

— Presupun că, pur şi simplu, am uitat cât de important e să porţi haine. Vreau să spun, cât de important e să te comporţi în felul în care se presupunea că ar fi trebuit să mă comport. Habar n-am! Probabil că am uitat, pur şi simplu, cum e să fii uman. Se mai poate întâmpla una ca asta, nu-i aşa? Uneori, lucrurile mai pot fi şi uitate?

Isobel mă ţinea de mână. Porţiunea netedă, fără peri de dedesubt a degetului ei mare îmi mângâia pielea, ceea ce mă nelinişte a şi mai mult încă. Mă întrebam de ce mă atingea ea. Un poliţist îţi înşfacă braţul pentru a te duce undeva, dar de ce îţi mângâie mâna o nevastă? Care era scopul? Avea, oare, ceva de-a face cu dragostea? M-am uitat fix la diamantul mititel şi sclipitor de pe inelul ei.

— O să fie în regulă, Andrew. Asta nu-i decât o bagatelă. Îţi promit. Vei fi sănătos tun în curând.

— Tun? Am întrebat, iar îngrijorarea adăuga un tremurat vocii mele.

Am încercat să-i citesc expresiile faciale, dar era dificil. Nu mai era îngrozită, dar cum era, oare? Era tristă? Nedumerită? Nervoasă? Dezamăgită? Voiam să înţeleg, dar nu puteam. Ea m-a părăsit, după o conversaţie de încă vreo sută de cuvinte sau mai multe. Cuvinte, cuvinte, cuvinte. A fost dat şi un sărut scurt pe obrazul meu, apoi o îmbrăţişare, şi am încercat să nu tresar sau să mă încordez, oricât de greu mi-ar fi fost să fac asta. Apoi ea s-a întors pe călcâie şi şi-a şters ceva din ochi, ceva care i se scursese. Mă simţeam de parcă se presupunea că ar fi trebuit să fac ceva, să spun ceva, să simt ceva, numai că

nu ştiam ce:

— Ţi-am văzut cartea, am zis. În librărie. Lângă a mea.

— Vasăzică, tot a mai rămas ceva din tine, a răspuns ea. Tonul era blând, dar uşor dispreţuitor sau, cel puţin, aşa cred că era: Andrew, să ai grijă doar. Fă tot ce îţi vor spune ei şi totul va fi în regulă. Totul va fi în regulă.

Iar apoi a dispărut.

VACI MOARTE

Mi s-a spus să mă duc în sala de mese să mănânc. Asta a fost o experienţă groaznică. Pe de o parte, era pentru prima oară când trebuia să fac faţă unui număr atât de mare de exemplare din specia lor într-un spaţiu închis. Pe de altă parte… mirosul! De morcov fiert. De mazăre. De vacă moartă.

O vacă este un animal care sălăşluieşte pe Pământ, un copitat domesticit şi cu multe întrebuinţări pe care umanii îl tratează ca pe un magazin unde găseşti de toate: mâncare, băuturi răcoritoare, fertilizatori şi pantofi de lux. Umanii o cresc şi îi taie gâtlejul, apoi o fac bucăţi-bucăţele şi o împachetează, o refrigerează, şi o vând, şi o gătesc. Făcând aşa, pare-se că îşi câştigă dreptul de a-i schimba numele în carne de vită, care este o expresie cât mai îndepărtată posibil de numele de vacă, pentru că ultimul lucru la care un uman doreşte să se gândească atunci când mănâncă o vacă este chiar vaca aceea concretă, în carne şi oase.

Mie nu-mi păsa de vaci. Dacă însărcinarea mea ar fi fost să omor o vacă, atunci aş fi făcut-o fericit. Numai că e o distanţă apreciabilă între a nu-ţi păsa de cineva şi a vrea să-l mănânci. Aşa că am ingurgitat legumele. Sau, mai bine zis, am mâncat o singură felie de morcov fiert. Şi, mi-am dat eu seama, nimic nu te face să suferi mai tare de dorul de casă precum să mănânci un aliment dezgustător şi care nu îţi este familiar. O feliuţă mi-a fost de ajuns. Mai mult decât de ajuns. De fapt, a fost mult prea mult şi am avut nevoie de toată puterea mea şi de toată concentrarea mea ca să mă lupt cu refluxul faringian şi să nu o vomit.

Am stat de unul singur, la o masă dintr-un colţ, lângă o plantă înaltă pusă într-un ghiveci. Aceasta avea organe vasculare mari, plate, de un verde strălucitor care parcă sclipeau, organe cunoscute sub numele de „frunze” care serveau, în mod evident, pentru realizarea unei funcţii de fotosinteză. Arăta exotic, dar nu într-un mod înfricoşător.

Într-adevăr, planta era destul de drăguţă. Pentru prima oară mă uitam la ceva de aici fără să fiu cuprins de nelinişte, de panică. Apoi am privit în altă parte, departe de plantă, spre direcţia de unde venea zgomotul şi spre toţi umanii clasificaţi ca nebuni. Aceia pentru care modurile în care funcţiona această lume depăşeau puterea lor de înţelegere. Dacă aveam să formez vreodată vreo legătură cu cineva de pe această planetă, atunci acea persoană se afla, cu siguranţă, în acea încăpere. Şi chiar când gândeam asta, una dintre ei a venit la mine. O fată cu părul scurt şi roz şi cu o bucată circulară de argint vârâtă prin nas (de parcă acea regiune a feţei ar mai fi avut nevoie să i se acorde mai multă atenţie!), cu nişte cicatrice subţiri de un roz-portocaliu pe braţe şi o voce calmă, joasă care părea să sugereze că fiecare gând din creierul ei era un secret mortal. Era îmbrăcată cu un tricou pe care erau scrise cuvintele: „Totul era frumos (şi nimic nu provoca durere)”[2]. Numele ei era Zoë. Mi-a spus chiar ea asta, pe dată.

[2] *Everything was beautiful and nothing hurt,* cuvinte pe care Billy Pilgrim, personajul principal al romanului *Abatorul cinci* sau *Cruciada copiilor* al lui Kurt Vonnegut, le consideră potrivite pentru a devenit epitaful său (n.tr.).

Apoi ea a spus:

— Nou?

— Da, am răspuns.

— Zi?

— Da, am zis. E ziuă. Părem să avem o aplecare spre Soare.

Ea a râs, iar râsul era opusul vocii sale. Era genul acela de râs care mă făcea să doresc să nu fi existat niciun fel de aer pentru ca acele unde maniacale să aibă pe unde călători şi să ajungă la urechile mele.

De îndată ce s-a calmat, ea a explicat ce dorise să spună:

— Nu, vreau să zic: vei fi aici permanent sau ai venit pentru a sta doar în ziua asta? Ca mine. Într-o „internare voluntară”.

— Nu ştiu, i-am mărturisit. Cred că o să plec în curând. Vezi tu, eu nu sunt nebun. Am fost doar un pic nedumerit în legătură cu anumite lucruri. Am o mulţime de chestii cu care trebuie să mă împac. Chestii de făcut. Chestii de terminat.

— Te recunosc de undeva, a spus Zoë.

— Mă recunoşti? De unde?

Am examinat cu grijă încăperea. Începeam să nu mă mai simt în largul meu. Erau şaptezeci şi şase de pacienţi şi optsprezece membri ai personalului. Aveam nevoie de intimitate. Aveam, cu adevărat, nevoie să ies afară de acolo.

— Ai apărut, cumva, la TV?

— Habar n-am.

A râs:

— Probabil că suntem prieteni pe Facebook.

— Mda.

Ea şi-a scărpinat faţa oribilă. Mă întrebam ce s-o fi aflat dedesubt. N-avea cum să fie ceva mai rău decât hidoşenia aia. Apoi ochii ei s-au mărit a înţelegere:

— Nu. Ştiu. Te-am văzut la facultă. Eşti profesorul

Martin, nu-i aşa? Eşti un soi de legendă vie. Eu sunt înscrisă la Fitzwilliam. Te-am văzut pe-acolo. Mâncarea din sala noastră de mese e mai bună decât asta de pe-aici, aşa-i?

— Eşti una dintre studentele mele?

Ea a râs din nou:

— Nu. Nu. Matematica pentru bac mie, uneia, mi-a cam fost de-ajuns. Am urât-o.

Asta m-a înfuriat:

— Ai urât-o? Cum ai putea să urăşti matematica? Matematica e totul.

— Ei bine, eu, una, nu vedeam aşa lucrurile. Vreau să spun, Pitagora părea să fi fost, oarecum, un gagiu mişto, dar nu, nu eram super-tare când venea vorba de numere. Sunt la filosofie. Probabil că de-aia şi sunt aici. Am făcut supradoză de Schopenhauer.

— Schopenhauer?

— A scris o carte intitulată *Lumea ca voinţă, şi reprezentare.* Se presupune c-ar trebui să scriu un eseu despre ea. În principiu, susţine că lumea este doar ceea ce recunoaştem cu propria voinţă. Oamenii sunt stăpâniţi de dorinţele lor primare, ceea ce duce la apariţia suferinţei şi a durerii, deoarece dorinţele noastre ne fac să poftim lucruri din lume, dar lumea nu e nimic altceva decât reprezentare. Deoarece unele dintre aceste pofte dau formă celor pe care le vedem, noi sfârşim prin a ne hrăni din noi înşine, până ce înnebunim. Şi sfârşim aici.

— Îţi place aici?

Ea a râs din nou, dar am băgat de seamă că felul în care râdea o făcea, cumva, să arate mai tristă:

— Nu. Locul ăsta e un vârtej. Te absoarbe şi te duce tot mai în adânc. Vrei să ieşi de aici, omule. Toţi cei de aici sunt *săriţi de pe fix, nu încap în niciunul din tabelele de măsurare a normalităţii,* îţi zic eu.

Şi, zicând acestea, a început să arate cu degetul spre diverşi oameni din încăpere şi să-mi spună ce nu era în regulă cu ei. A început cu o femelă roşie la faţă şi supradimensionată aflată la masa cea mai apropiată de

noi:

— Aia-i Anna cea Grasă. Fură tot. Uită-te numai la ea şi la furculiţă! Gata, şi-a şi băgat-o în mânecă... Of, şi ăla-i Scott. Se crede al treilea în ordinea succesiunii la tronul Angliei... Şi Sarah, care e complet normală cea mai mare parte a zilei, numai că apoi, la patru şi un sfert, începe să urle fără niciun motiv. Trebuie să existe şi unu' care urlă... şi ăla-i Chris Plângăciosu'... iar acolo sunt Brigita-Fâţâita care se mişcă întruna de colo până colo iute ca vântu' şi ca gându'...

— Iute ca vântu' şi ca gându', m-am mirat. Chiar atât de încet?

— ...Şi... Lisa-Trombonista... şi Rajesh-Balansatorul. Of, of, da, şi-l vezi pe tipu' ăla de acolo, ăla cu favoriţi? Ăla înaltu', care bolboroseşte ceva în tava lui?

— Da.

— Ei bine, ăla s-a transformat pe bune ca-n *K-Pax*[3].

— Ce?

— E-atât de dus, încât crede că e de pe altă planetă.

— *Nu,* am spus. *Pe bune?*

— Mda! Crede-mă! În cantina asta doar lipsa unui amerindian mut ne mai desparte de un cuib de cuci plin ochi.

N-aveam nicio idee despre ce tot vorbea ea acolo.

S-a uitat la farfuria mea:

— Nu mănânci asta?

— Nu, am răspuns. Nu cred că pot. Şi apoi, crezând că aş putea obţine nişte informaţii de la ea, am întrebat-o: Dacă aş fi făcut ceva, dacă aş fi realizat ceva remarcabil, crezi că aş fi spus asta mai multor oameni? Vreau să spun, noi, umanii, suntem nişte fiinţe mândre, nu-i aşa? Ne place să ne dăm mari cu tot felul de lucruri.

— Da, presupun că da.

Am dat din cap, aprobator. Simţeam cum îmi creşte

---

[3] K-PAX este numele unei serii de patru romane SF scrise de autorul american Gene Brewer. Personajul principal al acestor romane este pacientul unui ospiciu care se recomandă Prot şi pretinde că este un extraterestru venit de pe planeta K-PAX (n.tr.).

nivelul panicii în timp ce mă întrebam câţi oameni vor fi ştiind despre descoperirea profesorului universitar Andrew Martin. Apoi am hotărât să-mi lărgesc investigaţia. Ca să mă port ca un uman trebuia, în fond şi la urma urmelor, să-i înţeleg, aşa că i-am pus cea mai măreaţă întrebare la care m-am putut gândi:

— Şi atunci, tu care crezi că e sensul vieţii? L-ai descoperit?

— Ha! Sensul vieţii. *Sensul vieţii!* Nu-i niciunul. Oamenii caută valori şi înţelesuri exterioare lor într-o lume care nu numai că nu le poate asigura, dar este, totodată, şi indiferentă la căutările lor. Ăsta nu prea mai e Schopenhauer. Seamănă mai mult a Kierkegaard via Camus. Eu sunt de acord cu ei. Problema e că, dacă studiezi filosofia şi încetezi să mai crezi într-un sens, cam începi să ai nevoie de ajutor medical.

— Şi cu dragostea cum rămâne? Ea ce mai vrea să însemne? Am citit despre dragoste. În *Cosmopolitan.*

Alt râset:

— *Cosmopolitan?* Faci mişto de mine?

— Nu. Deloc. Vreau să înţeleg lucrurile astea.

— Pe bune, chiar pui întrebări celei mai nepotrivite persoane aici. Vezi tu, asta-i una dintre problemele mele. A coborât un pic vocea cu cel puţin două octave şi se uita fix şi misterios: Mie îmi cam plac bărbaţii violenţi. Nu ştiu de ce. E un soi de chestie din alea precum autoflagelarea. Mă duc adesea în Peterborough. Ai de unde alege dintr-ăştia acolo.

— O, am spus, dându-mi seama că fusese o decizie corectă să fiu trimis aici. Umanii erau tot atât de ciudaţi pe cât mi se spusese că sunt, şi la fel de îndrăgostiţi de violenţă: Aşadar, dragostea are de-a face cu găsirea persoanei potrivite pentru a te răni?

— Cam aşa ceva.

— Păi, asta n-are niciun sens.

— „Există totdeauna un pic de nebunie în iubire. Dar există totdeauna un pic de judecată.” Asta a fost din...

cineva.[4]

S-a aşternut liniştea. Doream să plec. Deoarece nu cunoşteam regulile de bună purtare, m-am ridicat pur şi simplu şi am plecat.

Ea a slobozit un geamăt. Şi apoi a izbucnit din nou în râs. Râsetele, ca şi nebunia, păreau să reprezinte singura ieşire, ieşirea de urgenţă a umanilor.

M-am îndreptat, plin de optimism, spre bărbatul care bolborosea în tavă. Pretinsul extraterestru. Am vorbit cu el pentru o vreme. L-am întrebat, cu considerabil de multă speranţă, de unde era. A spus că de pe Tatooine. Un loc de care nu auzisem niciodată. A spus că locuia lângă Marele Puţ al lui Carkoon, la o scurtă distanţă de Palatul lui Jabba. Locuise cu alde Skywalker, la ferma lor, dar aceasta fusese arsă până în temelii.

— Cât de departe este planeta ta? De Pământ vreau să spun.

— Foarte departe.

— *Cât* de departe?

— 80.467 de kilometri, a spus el, spulberându-mi toate speranţele şi făcându-mă să-mi doresc să nu-mi fi abătut niciodată atenţia de la planta aceea cu frunze bogate verzi.

L-am privit. Pentru un moment, crezusem că nu eram singur printre ei, dar de acum ştiam că eram singur-singurel.

Aşadar, mi-am spus în timp ce mă îndepărtam, asta se întâmplă când locuieşti pe Pământ. O iei razna. Ţii realitatea în palme până te arde, şi-apoi trebuie să scapi farfuria. (Cineva, undeva, în alt loc din încăpere, chiar a scăpat o farfurie exact când gândeam asta.) Da, înţeleg acum – să fii uman te cam trimite pe calea nebuniei. Am privit afară, pe o fereastră cu geamuri *dreptunghiulare* şi am zărit copaci şi clădiri, maşini şi oameni. În mod limpede, aceasta era o specie incapabilă să manipuleze, să facă faţă farfuriei noi-nouţe pe care Andrew Martin tocmai

---

[4] Citatul este din Friedrich Nietzsche, *Aşa grăit-a Zarathustra,* „Cuvântările lui Zarathustra (Despre a scrie şi a citi)”, traducere de Victoria Ana Tăuşan, Editura Edinter, Bucureşti, 1991, p. 43 (n.tr.).

le-o înmânase. Într-adevăr, aveam nevoie să ies de aici şi să-mi duc la îndeplinire îndatorirea. M-am gândit la Isobel, la nevasta mea. Ea deţinea informaţii, genul de informaţii de care aveam nevoie. Ar fi trebuit să plec cu ea.

— Ce *fac*?

M-am îndreptat spre fereastră, aşteptându-mă să fie precum ferestrele de pe planeta mea, Vonnadoria, numai că nu era deloc aşa. Era făcută din sticlă. Care, la rândul ei, era făcută dintr-o rocă. Aşa că, în loc să trec prin ea, mi-am lovit nasul de ea, stârnindu-le altor pacienţi câteva râsete schelălăite. Am părăsit încăperea, cuprins de disperarea de a scăpa de toţi oamenii şi de mirosul de vacă şi de morcovi.

AMNEZIE

Să mă port ca un uman era una, dar, dacă Andrew Martin le spusese oamenilor ceea ce descoperise, atunci chiar că nu-mi mai puteam permite să pierd vreun pic de timp în locul acesta. Uitându-mă la mâna mea stângă şi la darurile pe care le conţinea, am ştiut ce trebuia să fac.

După prânz, i-am făcut o vizită infirmierului meu, acela care stătuse şi mă privise cum vorbeam cu Isobel. Mi-am coborât vocea până la frecvenţa corectă. Mi-am încetinit ritmul rostirii cuvintelor până la viteza corectă. Să hipnotizezi un uman era uşor deoarece, dintre toate speciile din univers, ei păreau cei mai disperaţi *să creadă*:

— Sun perfect sănătos mintal. Mi-ar plăcea să văd un doctor care m-ar putea externa. Chiar am nevoie să mă întorc acasă, să-mi văd nevasta şi copilul, şi să-mi continui munca la Colegiul Fitzwilliam din Universitatea Cambridge. În plus, chiar nu-mi place mâncarea de-aici. Nu ştiu ce s-a întâmplat în dimineaţa asta, chiar nu ştiu. A fost o expunere publică jenantă, dar vă asigur din toată inima că, indiferent de ce voi fi suferit, a fost ceva temporar. Sunt sănătos mintal acum şi sunt fericit. Mă simt, cu adevărat, foarte bine.

El a dat din cap aprobator:

— Urmaţi-mă! a zis.

Doctorul dorea să fiu supus unor teste medicale. O tomografie cerebrală. Erau îngrijoraţi în legătură cu o posibilă vătămare a cortexului meu cerebral care ar fi putut declanşa amnezie. Mi-am dat seama că, indiferent ce altceva ar fi fost să mi se întâmple, singurul lucru care nu mi se putea întâmpla în niciun caz era să îmi fie cercetat creierul, nu câtă vreme înzestrările erau activate. Aşadar, l-am convins că nu sufeream de amnezie. Am inventat o mulţime de amintiri. Am inventat o viaţă întreagă.

I-am spus că fusesem supus unei mari presiuni la serviciu şi el a înţeles. Apoi mi-a pus nişte întrebări. Dar, ca în cazul tuturor întrebărilor umane, răspunsurile erau

deja acolo, înăuntrul lor, precum protonii înăuntrul unui atom, gata pentru ca eu să le localizez şi să i le ofer drept gândurile mele independente.

După o jumătate de oră diagnosticul a fost clar. Nu îmi pierdusem memoria. Pur şi simplu suferisem o perioadă de nebunie temporară. Deşi el nu era de acord cu termenul „cădere nervoasă”, a spus că suferisem un „colaps mental” din cauza privării de somn, presiunilor de la serviciu şi regimului meu alimentar care, aşa cum Isobel îl informase deja pe doctor, consta, în cea mai mare parte, din cafeaua neagră tare – o băutură pe care, desigur, ştiam deja că o urăsc.

Doctorul a făcut apoi nişte aluzii, întrebându-se dacă nu cumva suferisem de atacuri de panică, indispoziţii, şocuri nervoase, schimbări bruşte de comportament sau senzaţie de irealitate.

— Irealitate? la asta puteam cumpăni plin de convingere. O, da, chiar c-am simţit că totu-i ireal! Dar nu mai simt asta. Mă simt minunat. Mă simt foarte real. Mă simt la fel de real ca soarele.

Doctorul a zâmbit. Mi-a spus că citise una dintre cărţile mele despre matematică – pare-se, o biografie „cu adevărat haioasă” despre perioada petrecută de Andrew Martin predând la Universitatea Princeton. Cartea pe care o văzusem deja. Aceea care se numea *Pi-ul american.* Mi-a scris o reţetă pentru diazepam şi m-a sfătuit să iau lucrurile „aşa cum vin”, de parcă ar fi existat şi alt mod în care acestea ar fi putut fi experimentate. Şi apoi a ridicat cea mai primitivă piesă de tehnologie de telecomunicaţii pe care o văzusem vreodată şi i-a spus lui Isobel să vină să mă ia acasă.

Adu-ţi aminte, în timpul misiunii, să nu te laşi niciodată influenţat sau corupt.

Umanii sunt o specie arogantă, definită de violenţă şi lăcomie. Ei au pus stăpânire pe planeta lor, singura la care au acces în prezent, şi au plasat-o pe calea distrugerii. Au creat o lume a diviziunilor şi categoriilor şi au dat

încontinuu greş când a venit vorba să descopere asemănările dintre ei. Şi-au dezvoltat tehnologia într-un ritm prea rapid pentru ca psihologia umană să poată ţine pasul, şi, cu toate acestea, încă mai urmăresc progresul de dragul progresului şi pentru obţinerea banilor şi a celebrităţii după care tânjesc cu toţii atât de mult.

Nu trebuie să cazi niciodată în capcana umană. Nu trebuie să te uiţi niciodată la un individ şi să nu izbuteşti să vezi relaţia sa cu crimele tuturor celorlalţi, ale întregului. Fiecare faţă umană zâmbitoare ascunde terorile de care sunt cu toţii capabili şi de care sunt cu toţii responsabili, oricât de indirect.

Nu trebuie să te înmoi sau să dai înapoi de la ducerea la îndeplinire a însărcinării tale.

Rămâi pur!

Păstrează-ţi logica!

Să nu laşi pe nimeni să se opună, să dăuneze certitudinii matematice a ceea ce e nevoie să fie făcut!

CAMPION ROW NUMĂRUL 4

Era o cameră călduroasă.

Exista o fereastră, dar draperiile erau trase. Erau însă suficient de subţiri pentru ca radiaţia electromagnetică provenită de la singurul soare al planetei să se filtreze prin ele şi puteam să văd totul destul de clar. Pereţii erau zugrăviţi în azuriul cerului şi un „bec” incandescent atârna din tavan, având un abajur cilindric făcut din hârtie. Stăteam întins în pat. Era un pat mare, pătrat, conceput pentru doi oameni. Stătusem întins şi dormisem în exact acest pat pentru mai bine de trei ore, iar acum eram treaz.

Era patul profesorului universitar Andrew Martin, de la etajul al doilea al casei sale. Al casei sale de pe Campion Row numărul 4. Care casă era mare, comparativ cu exterioarele altor case pe care le văzusem. Înăuntru, toţi pereţii erau albi. La parter, pe hol şi în bucătărie, podeaua era făcută din calcar, care era făcut din calcit, aşa că îmi oferea ceva familiar de privit. Bucătăria, unde mă dusesem să beau nişte apă, era în mod special călduroasă din cauza prezenţei unui lucru numit maşină de gătit. Acest exemplar aparte de maşină de gătit era făcut din fier şi funcţiona cu gaz, având două discuri calde încontinuu pe suprafaţa sa de deasupra. Se numea AGA[5]. Avea culoarea crem. Existau multe uşi în bucătărie şi, de asemenea aici, în dormitor. Uşi de cuptor, uşi de dulap de bucătărie şi uşi de şifonier. Lumi întregi închise, la distanţă.

Dormitorul avea un covor bej, făcut din lână. Adică din părul unui animal. Exista un poster pe perete care avea pe el o fotografie cu două capete umane, un mascul şi o femelă, care stăteau foarte aproape. Avea scris pe el cuvintele *Vacanţă la Roma.* Şi altele. Cuvinte precum

[5] Maşinile de gătit produse de compania AGA Rangemaster Group au fost inventate de fizicianul suedez Gustav Dalen şi sunt astfel construite încât să stocheze căldura unei surse care poate funcţiona aproape în permanenţă, pentru ca aceasta să poată fi folosită oricând. O astfel de maşină de gătit are două cuptoare şi cel puţin două ochiuri care, iarna mai ales, pot fi lăsate să meargă în permanenţă (n.tr.).

„Gregory Peck” şi „Audrey Hepburn” şi „Studiourile Paramount”.

Pe partea de sus a unei piese de mobilier cuboidale din lemn exista o fotografie care este, în esenţă, o hologramă bidimensională imobilă care nu se adresează decât văzului. Această fotografie stătea într-un dreptunghi din oţel. Era o fotografie cu Andrew şi Isobel. Ei erau amândoi mai tineri, pielea lor era mai radioasă şi neveştejită. Isobel părea fericită, căci zâmbea şi un zâmbet este un semn al fericirii umane. În fotografie Andrew şi Isobel stăteau pe iarbă. Ea purta o rochie albă. Părea să fie exact rochia pe care ţi-ai fi dorit s-o porţi pentru a fi fericit.

Mai era şi o altă fotografie. Ei doi stăteau în picioare undeva unde era cald. Niciunul din ei nu purta haine. Stăteau printre coloane de piatră uriaşe şi care se fărâmiţau, sub un cer de un albastru perfect. Era o clădire importantă dintr-o civilizaţie umană anterioară. (Pe Pământ, în paranteză fie spus, o civilizaţie rezultă atunci când un grup de umani se adună la un loc şi îşi suprimă instinctele.) Civilizaţia aceea, am presupus eu, era una care fusese părăsită şi uitată. Ei zâmbeau, dar acesta era un gen diferit de zâmbet, unul care era limitat la gurile şi nu la ochii lor. Păreau să nu se simtă în largul lor, deşi am pus asta pe seama căldurii care ajungea pe pielea lor subţire. Şi-apoi mai era o fotografie ulterioară, făcută undeva, în interior. Aveau un copil cu ei. Tânăr. Un mascul. Acesta avea părul închis la culoare al mamei sale, poate chiar mai închis, cu pielea mai palidă. Era îmbrăcat cu o piesă de îmbrăcăminte pe care era scris „cowboy”.

Isobel era, în cea mai mare parte a timpului, acolo, în cameră, fie dormind lângă mine, fie stând în apropiere, privind. Nu ar fi fost prea mult în interesul misiunii mele dacă s-ar fi dezvoltat orice fel de simpatie sau chiar de empatie pentru ea. Ce e drept, era puţin probabil. Alteritatea ei însăşi mă nelinişte. Prea era de pe altă planetă. Numai că şi universul fusese puţin probabil înainte să apară şi-apoi apăruse, aproape indiscutabil.

Cu toate acestea, m-am încumetat să-i înfrunt ochii

pentru a-i pune o întrebare:

— Când m-ai văzut ultima oară? Vreau să spun, înainte de ziua de ieri?

— La micul dejun. Iar apoi ai plecat la serviciu. Ai venit acasă la unsprezece. Şi în pat la unsprezece şi jumătate.

— Ţi-am comunicat ceva? Ţi-am zis ceva?

— Mi-ai spus numele, dar m-am prefăcut că dorm. Şi asta a fost tot. Până m-am sculat, şi tu dispăruseşi.

Am zâmbit. Presupun că uşurat, dar pe atunci nu am prea înţeles de ce eram uşurat.

SPECTACOLUL RĂZBOIULUI ŞI AL BANILOR

M-am uitat la „televizorul” pe care l-a adus în cameră pentru mine. Ea se chinuise doar cu el. Era prea greu pentru ea. Cred că se aştepta s-o ajut. Părea ceva atât de greşit să priveşti o altă formă de viaţă biologică supunându-se unui asemenea efort! Eram nedumerit şi mă întrebam de ce o fi făcut ea asta pentru mine. Am încercat, din pură curiozitate telekinetică, să-l fac să fie mai uşor folosindu-mi mintea.

— Ăsta a fost mai uşor decât mă aşteptam, a spus ea.

— O, am răspuns, surprinzându-i frontal privirea lungă, insistentă. Ei bine, expectativa e o chestie amuzantă.

— Îţi mai place încă să te uiţi la ştiri, aşa-i?

Să mă uit la ştiri. Asta chiar că era o idee foarte bună. Ştirile s-ar fi putut să aibă nişte informaţii pentru mine.

— Da, am răspuns, mi-ar plăcea să mă uit la ştiri.

Aşa că m-am uitat la ele, şi Isobel s-a uitat la mine, fiind tulburaţi amândoi, în egală măsură, de ceea ce am văzut. Ştirile erau pline de feţe umane, dar, în general, unele mai mici, şi care se aflau, adesea, departe, la mare distanţă.

În timpul primei mele ore de privit am descoperit trei detalii interesante:

1. Termenul „ştiri” de pe Pământ înseamnă, în general, „ştiri care îi afectează în mod direct pe umani”. Nu exista, la propriu, nimic despre antilope sau căluţi-de-mare sau ţestoasele-de-apă cu tâmple roşii sau despre oricare dintre celelalte nouă milioane de specii de pe planetă.

2. Ştirile erau aranjate în ordinea importanţei într-un mod pe care nu puteam să-l înţeleg: nu era absolut nimic despre noile observaţii matematice sau despre poligoanele încă nedescoperite, dar destul de mult despre politica lor care, pe planeta asta, pare să aibă de-a face, în esenţă, doar cu războiul şi banii. Într-adevăr, războiul şi banii păreau să fie atât de populare la ştiri, încât acestea ar trebui să fie descrise, într-un mod mult mai precis, drept

Spectacolul războiului şi al banilor. Mi se spusese bine ce mi se spusese. Această planetă era caracterizată de violenţă şi lăcomie. O bombă explodase într-o ţară numită Afganistan. Altundeva, oamenii îşi făceau griji în legătură cu înzestrarea nucleară a Coreei de Nord. Aşa-numita bursă de acţiuni era în cădere. Asta i-a îngrijorat pe mulţi umani care se uitau insistent în sus la nişte ecrane pline de numere şi le studiau de parcă acestea ar fi afişat singura formă de matematică, singura care conta. Of, şi-am tot aşteptat s-apară chestia despre ipoteza Riemann, dar n-a apărut nimic. Asta se întâmpla fie pentru că nimeni nu ştia nimic, fie pentru că nimănui nu-i păsa. Ambele posibilităţi erau, în teorie, încurajatoare şi, cu toate acestea, nu mă simţeam deloc încurajat.

3. Oamenilor le păsa mai mult de anumite lucruri dacă acestea se petreceau mai aproape de ei. Coreea de Sud îşi făcea griji în privinţa Coreei de Nord. Oamenii din Londra îşi făceau griji, îndeosebi, în legătură cu preţul caselor din Londra. Se părea că oamenilor nu le păsa că era cineva gol puşcă într-o junglă câtă vreme acesta nu era, în niciunul fel, prin apropierea peluzei lor. Şi nici nu le păsa deloc de ceea ce se petrecea dincolo de sistemul lor solar, şi foarte puţin de ceea ce se petrecea în interiorul său, cu excepţia celor care se petreceau aici, pe Pământ. (Ce e drept, chiar că *nu se întâmpla* mare lucru în sistemul lor solar, ceea ce ar fi putut explica, într-o oarecare măsură, de unde provenea aroganţa umană. Din lipsa oricărei competiţii.) În cea mai mare parte, umanii nu doreau să afle decât despre ceea ce se întâmpla în propria ţară, de preferat în interiorul acelei părticele de ţară care era părticica lor, cu cât mai local era ceva, cu atât mai bine. Ţinând cont de acest mod de a privi lucrurile, programul de ştiri absolut ideal ar fi trebuit să se ocupe numai cu ceea ce se petrecea chiar în casa în care locuiau umanii care îl priveau. Cuprinsul programului ar fi putut fi apoi împărţit şi ierarhizat pe baza camerelor specifice din interiorul acelei case, cu reportajul principal fiind întotdeauna despre camera în care se afla televizorul şi preocupându-se, în

mod specific, de cel mai important fapt, şi anume că acesta era privit de un uman. Numai că, până când un uman va urma firul logic al ştirilor până la această concluzie inevitabilă, cel mai bun lucru pe care îl au la dispoziţie sunt ştirile locale. Aşadar, în Cambridge, cea mai importantă ştire era povestea despre umanul numit profesorul universitar Andrew Martin care fusese descoperit umblând neînveşmântat pe terenurile New Court de la Colegiul „Corpus Christi” al Universităţii Cambridge, în timpul primelor ore ale dimineţii aceleia.

Prezentarea repetată a acestui ultim detaliu explica, de asemenea, şi de ce telefonul sunase aproape încontinuu de când ajunsesem şi de ce nevasta mea tot vorbise despre e-mailuri care soseau mereu în interiorul computerului:

— Le-am răspuns, le-am parat pe toate, mi-a spus ea. Le-am scris că nu eşti încă în stare să le vorbeşti chiar acum şi că eşti prea bolnav.

— Of!

Ea s-a aşezat pe pat şi mi-a mângâiat din nou mâna. Mi s-a făcut pielea de găină de scârbă. O parte din mine îşi dorea s-o fi putut-o suprima chiar acolo, pe loc. Dar exista o succesiune care trebuia respectată.

— Toată lumea îşi face griji pentru tine.

— Cine? am întrebat.

— Ei bine, pentru început, fiul tău. Gulliver e încă şi mai rău de când au început toate astea.

— Nu avem decât un singur copil?

Pleoapele ei au coborât încetişor, chipul ei fiind un adevărat tablou de efect al calmului silit:

— Ştii bine că avem doar unul. Şi chiar nu pricep cum de-ai plecat fără să-ţi facă măcar o tomografie cerebrală.

— Ei au hotărât că nu am nevoie de una. A fost destul de uşor.

Am încercat să mănânc o fărâmiţă din mâncarea pe care mi-o aşezase pe marginea patului. Ceva ce se numea un sandvici cu brânză. Încă o chestie pentru care umanii trebuie să le fie recunoscători vacilor. Era oribil, dar

comestibil.

— De ce mi-ai făcut sandviciul ăsta? am întrebat-o.

— Am grijă de tine, mi-a răspuns.

Un moment de încurcătură. Era greu de procesat, dura mult. Apoi am înţeles: în vreme ce noi aveam ajutorul tehnologiei, oamenii se aveau unul pe altul.

— Dar tu cu ce te alegi din asta?

A râs:

— Întrebarea asta a fost constanta întregii noastre căsnicii.

— De ce? am zis. Căsnicia noastră a fost una rea?

Ea a tras adânc aer în piept, de parcă întrebarea asta ar fi fost ceva pe sub care ar fi trebuit să înoate:

— Mănâncă-ţi doar sandviciul, Andrew!

UN STRĂIN

Mi-am mâncat sandviciul. Apoi m-am gândit la altceva:

— Asta e ceva normal? Să ai doar unul. Un copil vreau să spun.

— E aproape singurul lucru care-i normal în clipa asta.

Ea s-a scărpinat un pic la mână. Doar un picuţ, dar tot m-a făcut să mă gândesc la femeia aceea, Zoë, din ospiciu, aceea cu cicatrice pe braţe şi iubiţi violenţi, şi capul plin de filosofie.

A urmat o tăcere lungă. Eram obişnuit cu tăcerea, căci am trăit singur aproape toată viaţa, dar, cumva, această tăcere era de un soi diferit. Era genul de tăcere pe care ai nevoie s-o spargi.

— Îţi mulţumesc, i-am spus. Pentru sandvici. Mi-a plăcut. Oricum, pâinea mi-a plăcut.

Sincer, nu ştiu de ce am spus asta, de vreme ce nu prea îmi plăcuse sandviciul. Şi, cu toate acestea, era pentru prima oară în viaţa mea când îi mulţumeam cuiva pentru ceva.

Ea a zâmbit:

— Să nu care cumva să vă obişnuiţi cu tratamentul ăsta, Împărate!

Şi, zicând acestea, şi-a lovit uşurel mâna de pieptul meu, lăsându-şi-o să se odihnească apoi acolo. Am remarcat o mutare a poziţiei sprâncenelor ei, precum şi o extra-cută pe fruntea ei.

— Asta-i ciudat, a spus.

— Ce anume?

— Inima ta. Pare să bată neregulat. Şi e ca şi cum abia-abia ar mai bate.

Şi-a îndepărtat mâna de pe pieptul meu. S-a holbat o vreme la soţul ei de parcă ar fi fost un străin. Ceea ce, desigur, acesta şi era. *Eram.* Într-adevăr, mai străin decât ar fi putut ea afla vreodată. Părea şi îngrijorată, şi o parte din mine nu putea să sufere asta, cu toate că ştiam că frica – dintre toate emoţiile – era, cu exactitate, ceea ce ea s-ar

fi cuvenit să simtă în acel moment.

— Trebuie să merg la supermarket, mi-a spus. Nu mai avem nimic pe-aici. S-au dus toate.

— Aşa-i, am zis, întrebându-mă dacă s-ar cuveni să las să se întâmple una ca asta.

Exista o anumită succesiune a evenimentelor care trebuia respectată, iar începutul acestei succesiuni era în biroul lui Andrew Martin din Colegiul Fitzwilliam. Dacă Isobel părăsea casa, atunci aş fi putut s-o părăsesc şi eu, fără a stârni nicio suspiciune.

— În regulă, am răspuns.

— Dar adu-ţi aminte, trebuie să rămâi în pat. OK? Stai doar în pat şi uită-te la televizor.

— Da, am zis. Asta o să fac. Voi sta în pat şi mă voi uita la televizor.

Ea a dat din cap aprobator, dar fruntea i-a rămas încreţită. A părăsit camera, apoi casa. M-am dat jos din pat şi m-am lovit la degetul de la picior în canatul uşii. M-a durut. Presupun că asta nu era deloc ceva straniu în sine. Lucrul straniu a fost că a continuat să mă doară. Nu o durere prea mare. În fond, nu mă lovisem decât la degetul de la picior – dar era o durere pe care nu o vindeca nimic. Sau nu până când nu am ieşit din cameră pe palier, când s-a estompat şi a dispărut cu o viteză demnă să stârnească suspiciuni. Nedumerit, am intrat din nou în dormitor. Durerea a tot crescut cu cât mă apropiam mai mult de televizorul unde o femeie vorbea despre starea vremii, făcând diverse previziuni. Am închis televizorul şi durerea a dispărut imediat din degetul de la picior. Ciudat! Semnalele probabil că interferau cu darurile mele, cu tehnologia pe care o aveam în mâna stângă.

Am părăsit încăperea, jurându-mi ca, în perioadele de criză, să nu mă aflu niciodată în preajma unui televizor.

M-am dus jos. Aici erau o mulţime de camere. În bucătărie, exista o creatură care dormea într-un coş. Avea patru picioare, iar trupul îi era în întregime acoperit cu păr maro şi alb. Acesta era un câine. Un mascul. Stătea întins acolo, cu ochii închişi, dar a mârâit când am intrat în

cameră.

Căutam un computer, dar nu era niciunul în bucătărie. M-am dus în altă încăpere, una pătrată, din partea din spate a casei care, aveam să aflu în curând, era „salonaşul” sau „camera de zi”, deşi, dacă e să spunem adevărul, majoritatea încăperilor umane e formată din camere în care se stă ziua. Aici se afla un computer şi un radio. Mai întâi, am pornit radioul. Un bărbat vorbea despre filmele unui alt bărbat numit Werner Herzog. Am dat un pumn în zid şi pumnul m-a durut, apoi am oprit radioul şi a încetat să mă mai doară. *Vasăzică, nu doar televizoarele mă împiedică!*

Computerul era unul primitiv. Avea scrise pe el cuvintele „MacBook Pro” şi mai avea o tastatură plină de litere şi de numere, şi de o mulţime de săgeţi care arătau în toate direcţiile posibile. Părea o adevărată metaforă a existenţei umane.

După un minut sau cam aşa ceva îl accesam, căutând e-mailuri şi documente, dar negăsind nimic despre ipoteza Riemann. Am accesat apoi internetul – principala sursă de informare de pe aici. S-a dovedit că ştirile despre profesorul Andrew Martin nu erau de găsit pe nicăieri, deşi detaliile despre cum să ajungi la Colegiul Fitzwilliam erau uşor de obţinut.

După ce le-am înregistrat în memorie, am luat cel mai mare mănunchi de chei de pe cufărul din hol şi apoi am părăsit casa.

ÎNCEPEREA SUCCESIUNII

Majoritatea matematicienilor şi-ar vinde şi sufletul lui Mefistofel pentru demonstraţia ipotezei Riemann.

MARCUS DU SAUTOY

Femeia de la televizor îmi spusese că nu avea să fie nici picătură de ploaie, aşa că am mers pe bicicleta profesorului Andrew Martin până la Colegiul Fitzwilliam. Probabil că Isobel era deja la supermarket, aşa că ştiam că nu am prea mult timp la dispoziţie.

Era o zi de duminică. Pare-se că asta însemna că la colegiu avea să fie linişte, dar ştiam că trebuia să fiu atent. Ştiam unde să mă duc şi, cu toate că mersul pe bicicletă era un lucru relativ uşor de făcut, eram încă un pic zăpăcit de legile care guvernau drumurile şi abia-abia am scăpat de vreo câteva ori să nu fac un accident.

În cele din urmă, am ajuns la o stradă lungă, liniştită şi mărginită de copaci numită Storey's Way şi la colegiul însuşi. Mi-am sprijinit bicicleta de un zid şi m-am îndreptat spre intrarea principală a acestei clădiri, cea mai mare dintre cele trei. Era un exemplu de arhitectură pământeană relativ modernă, o clădire vastă, cu trei etaje. În timp ce intram în clădire, am trecut pe lângă o femeie cu o găleată şi un mop care curăţa podeaua de lemn.

— Bună! mi-a zis.

Ea părea să mă recunoască, deşi nu era o recunoaştere care o făcea fericită.

Am zâmbit. (Descoperisem, la spital, că zâmbitul era un prim răspuns adecvat atunci când salutai pe cineva. Saliva avea puţin de-a face cu saluturile.)

— Bună! Eu sunt profesor universitar aici. Profesorul universitar Andrew Martin. Ştiu că asta sună teribil de ciudat, dar am suferit un mic accident – nimic grav, dar suficient de important încât să-mi producă o pierdere de

memorie pe termen scurt. În orice caz, ce vreau să spun e că nu voi veni la lucru o vreme, dar am cu adevărat nevoie de ceva din birou. Din biroul meu. Ceva cu o valoare pur personală. E vreo şansă ca dumneavoastră să ştiţi unde se află biroul meu?

Ea m-a studiat câteva secunde:

— Sper că n-a fost vorba de nimic serios, a spus, deşi nu a părut chiar cea mai sinceră dintre toate speranţele exprimate vreodată.

— Nu. Nu, nu a fost nimic serios. Am căzut de pe bicicletă. În orice caz, îmi cer scuze, dar timpul mă cam presează.

— La etaj, de-a lungul culoarului. A doua uşă pe stânga.

— Vă mulţumesc.

Am trecut pe lângă cineva pe scări. O femeie cu părul cenuşiu, care părea şireată şi isteaţă, după standardele umane, căreia îi atârnau nişte ochelari de un şnur legat de gât.

— Andrew! a spus ea. Dumnezeul meu! Cum te simţi? Şi ce faci? Am auzit că nu eşti prea bine.

Am studiat-o cu grijă. Mă întrebam oare cât o fi ştiind.

— Da, am avut un cucui micuţ. Dar acum sunt în regulă. Sincer. Nu-ţi face griji! Am fost examinat şi ar trebui să fiu sănătos. Sănătos tun.

— O! a exclamat ea, deloc convinsă. Înţeleg, înţeleg, înţeleg.

Şi apoi i-am pus, cu o uşoară şi inexplicabilă spaimă, o întrebare esenţială:

— Când m-aţi văzut ultima oară?

— Nu te-am văzut deloc toată săptămâna trecută. Probabil că acum o săptămână, joia.

— Şi n-am mai avut niciun alt contact de atunci? Niciun telefon? Niciun e-mail? Nimic altceva?

— Nu. Nu, de ce-am fi trebuit să luăm legătura? Chiar că m-ai făcut curioasă.

— O, nu-i nimic. E vorba doar de cucuiul ăsta de pe cap. Sunt cam împrăştiat.

— Dragule, dar asta-i absolut îngrozitor! Eşti sigur că ar

trebui să te afli aici? N-ar trebui să fii acasă la tine, în pat?

— Da, probabil c-ar trebui. După asta, mă duc direct acasă.

— Bun aşa. Ei bine, sper să te simţi mai bine în curând.

— O! Îţi mulţumesc.

— Pa!

Ea a continuat să coboare scările, fără să-şi dea seama că tocmai îşi salvase singură viaţa.

Aveam o cheie, aşa că am folosit-o. N-avea niciun sens să fac ceva care să stârnească suspiciuni pe faţă în caz că o mai fi fost cineva care s-ar fi putut să mă vadă.

Iar apoi am fost înăuntrul biroului… *meu.* Nu aveam habar la ce mă puteam aştepta. Asta era acum problema: aşteptările. Nu exista niciun punct de reper; totul era nou; prototipul direct al modului în care stăteau lucrurile, cel puţin aici.

Aşadar: un birou.

Un scaun imuabil în spatele unui birou imuabil. O fereastră cu jaluzelele trase. Cărţi care acopereau aproape trei dintre pereţi. Pe pervaz exista şi o plantă în ghiveci, una cu frunze maronii, mai mică şi mai însetată decât aceea pe care o văzusem la spital. Pe birou erau fotografii înrămate în mijlocul unui haos de hârtii şi de articole de papetărie impenetrabile, care slujeau unor scopuri de nepătruns, iar în centrul tuturor era un computer.

Nu aveam prea mult timp la dispoziţie, aşa că m-am aşezat în faţa lui şi i-am dat drumul. Acesta părea doar în mod parţial mai avansat decât acela pe care îl folosisem înainte acasă. Computerele pământene sunt încă, într-o mare măsură, în etapa pre-conştientă a evoluţiei lor, adică stau pur şi simplu într-un loc şi îţi îngăduie să le accesezi interiorul şi să înşfaci de acolo orice vrei fără să emită nici cea mai neînsemnată obiecţie.

Am găsit repede ceea ce căutam. Un document intitulat „Zeta”[6].

L-am deschis şi am văzut că acesta conţinea douăzeci şi

---

[6] De la funcţia zeta Riemann – ζ(s) –, funcţia numită după matematicianul Bernhard Riemann (n.tr.).

şase de pagini de simboluri matematice. Sau, cel puţin, majoritatea lor conţineau simboluri matematice. La început era o mică introducere scrisă în cuvinte, care spunea următoarele:

DEMONSTRAŢIA IPOTEZEI RIEMANN

„După cum ştiţi, demonstraţia ipotezei Riemann este cea mai importantă problemă nerezolvată din matematică. Rezolvarea ei ar revoluţiona aplicaţiile analizei matematice într-o miriadă de moduri necunoscute care ar transforma vieţile noastre şi pe acelea ale generaţiilor viitoare. Într-adevăr, matematica însăşi este temelia trainică a civilizaţiei, lucru dovedit încă de la începuturi de realizări arhitecturale precum piramidele egiptene şi de observaţiile astronomice esenţiale pentru arhitectură. De atunci înţelegerea noastră matematică a progresat, dar niciodată într-un ritm constant.

Precum în cazul evoluţiei înseşi, pe acest drum au existat înaintări rapide şi reculuri paralizante. Dacă Biblioteca din Alexandria nu ar fi fost niciodată incendiată şi făcută una cu pământul, ar fi posibil să ne imaginăm că noi am fi putut să ne bazăm pe realizările grecilor antici într-o măsură mai mare, ceea ce ar fi avut consecinţe mai măreţe şi care ar fi apărut mai devreme decât au făcut-o şi că, prin urmare, am fi putut trimite un om pe Lună pe vremea lui Cardano sau a lui Newton ori a lui Pascal. Şi nu putem decât să ne întrebăm unde am fi ajuns până acum. Şi ce planete am fi terraformat şi colonizat până în secolul al XXI-lea. Ce progrese medicale am fi făcut. Poate că, dacă n-ar fi existat Evul Întunericului, dacă n-ar fi existat nicio stingere a luminii cunoaşterii, am fi descoperit o cale pentru a nu mai îmbătrâni niciodată, pentru a nu mai muri niciodată.

În domeniul nostru, oamenii fac glume pe seama lui Pitagora şi a cultului său religios bazat pe geometria perfectă şi pe alte forme matematice abstracte, dar, dacă trebuie să avem o religie, atunci o religie a matematicii

pare ideală, pentru că Dumnezeu, dacă există, atunci ce este El dacă nu un matematician?

Şi astfel, în zilele noastre putem, probabil, să spunem că ne-am înălţat un pic mai aproape de divinitatea noastră. Într-adevăr, în mod potenţial, avem şansa de a da ceasul înapoi şi de a reclădi acea bibliotecă antică, astfel încât să putem sta pe umerii giganţilor care nu au existat nicicând.”

NUMERE PRIME

Documentul continua în maniera aceasta exaltată încă puţin. Am aflat ceva mai mult despre Bernhard Riemann, un copil-minune german exagerat de timid din secolul al XIX-lea care a manifestat un talent excepţional în ceea ce priveşte numerele de la o vârstă fragedă, înainte de a fi răpus de o carieră matematică şi de o serie de căderi nervoase care l-au hărţuit toată maturitatea. Aveam să descopăr apoi că aceasta era una dintre principalele probleme ale umanilor care deţineau o înţelegere a numerelor – sistemul lor nervos pur şi simplu nu putea să-i facă faţă acesteia.

Numerele prime îi făceau pe oameni, în cel mai literal sens cu putinţă, să înnebunească, în special deoarece rămâneau atât de multe mistere nerezolvate. Ei ştiau că un număr prim era un număr întreg care nu se putea divide decât cu unu şi cu el însuşi, dar după aceea dădeau peste tot soiul de probleme.

Spre exemplu, ei ştiau că suma tuturor numerelor prime era cu exactitate aceeaşi cu suma tuturor numerelor, de vreme ce ambele erau infinite. Acesta era, însă, pentru un uman, un fapt derutant, de vreme ce, de bună seamă, trebuie că există mai multe numere decât numere prime. Le era imposibil să se împace cu asta într-o asemenea măsură, încât unii oameni, în timp ce meditau la aceste adevăruri, şi-au plasat un pistol în gură, au apăsat pe trăgaci şi şi-au zburat creierii.

Umanii înţelegeau, de asemenea, că numerele prime erau, într-o mare măsură, asemănătoare cu aerul Pământului. Cu cât mergeai mai sus, cu atât dădeai peste mai puţine. Spre exemplu, existau 25 de numere prime sub 100, dar numai 21 între 100 şi 200, şi doar 16 între 1000 şi 1100. În orice caz, spre deosebire de aerul Pământului, nu conta cât de sus mergeai în materie de numere prime, de vreme ce întotdeauna mai existau câteva prin preajmă. Bunăoară, 2.097.593 era un număr prim, şi mai erau

milioane între el şi, să spunem, 4.314.398.832.739.895.727.932.419.750.374.600.193. Aşadar, atmosfera numerelor prime acoperea întregul univers numeric.

Cu toate acestea, oamenii se chinuiseră să explice patternul în aparenţă aleatoriu al apariţiei numerelor prime. Acestea se răreau, dar nu în vreun fel pe care umanii să îl poată înţelege, ceea ce le punea mari piedici oamenilor. Ei ştiau că, dacă ar fi putut rezolva asta, ar fi putut face progrese în tot felul de moduri, deoarece numerele prime erau inima matematicii, iar matematica era inima cunoaşterii.

Umanii înţelegeau alte lucruri. Atomii, de pildă. Ei aveau o maşină numită spectometru, care le permitea să vadă din ce erau făcuţi atomii unei molecule. Dar nu înţelegeau numerele prime în aceeaşi măsură în care înţelegeau atomii şi îşi dădeau vag seama că ar fi putut s-o facă doar dacă ar fi înţeles de ce numerele prime erau distribuite aşa cum erau distribuite.

Apoi, în 1859, la Academia din Berlin, Bernhard Riemann, cel care devenea din ce în ce mai bolnav, a anunţat ceea ce avea să devină cea mai studiată şi mai renumită ipoteză din toată ştiinţa matematicii. Aceasta afirma că exista un model al acestei distribuiri sau că exista, cel puţin, unul pentru primele vreo sută de mii de numere prime. Şi era un model frumos şi pur, şi includea ceva numit o „funcţie zeta” – un soi de maşină mentală ea însăşi, o curbă care se vădea a fi complexă şi care era utilă pentru investigarea proprietăţilor numerelor prime: le puneai pe acestea pe ea şi ele aveau să formeze un aranjament pe care nimeni nu-l remarcase înainte. Un model. Distribuţia numerelor prime nu era aleatorie.

Şi li s-a tăiat respiraţia atunci când Riemann – aflat în plin atac de panică – le-a declarat asta bărboşilor lui semeni bine îmbrăcaţi. Aceştia chiar au crezut că se zărea deja sfârşitul chinurilor şi că în cursul vieţii lor avea să apară o demonstraţie care să funcţioneze pentru *toate* numerele prime. Numai că Riemann delimitase doar

lacătul, el nu găsise, de fapt, cheia, şi la puţin timp după aceea a murit de tuberculoză.

Şi, pe măsură ce vremea a trecut, misiunea de căutare a devenit din ce în ce mai deznădăjduită. Alte enigme matematice au fost rezolvate la momentul potrivit – chestii precum marea teoremă a lui Fermat şi conjectura lui Poincaré –, lăsând astfel ca demonstrarea ipotezei germanului celui de multă vreme îngropat să rămână ultima şi cel mai greu de rezolvat problemă. Aceea care avea să fie echivalentul zăririi atomilor din molecule sau al identificării elementelor chimice ale tabelului periodic. Aceea care avea să le ofere, în cele din urmă, umanilor super-computere, explicarea fizicii cuantice şi mijloace de transport interstelar.

După ce m-am confruntat cu toate aceste probleme majore, am pescuit cu năvodul minţii prin toate paginile pline de numere, grafice şi simboluri matematice. Aceasta este o altă limbă pe care trebuia să o învăţ, dar era una mai uşoară şi mai veridică decât aceea pe care o învăţasem cu ajutorul revistei *Cosmopolitan.*

Şi, până la sfârşit, după câteva momente de teroare pură, ajunsesem într-un hal fără de hal. După cel din urmă şi definitiv ∞, am rămas fără nicio îndoială că dovada fusese găsită şi că într-adevăr cheia fusese răsucită în cel mai important lacăt dintre toate.

Aşadar, fără să stau pe gânduri nici măcar o secundă, am şters documentul, simţind cum mă cuprinde un mic iureş de mândrie în timp ce îl ştergeam.

„Aşa, mi-am spus, e posibil ca tu tocmai să fi reuşit să salvezi întregul univers.” Dar, bineînţeles, lucrurile nu sunt niciodată atât de simple, nici măcar pe Pământ.

MOMENT DE TEROARE PURĂ

$\xi(1/2+it)=[e^{\Re \log(r(s/2))}\pi\text{-}1/4(-t2-1/4)/2]x[e^{i\Im \log(r(s/2))}\pi^{-it/2}\zeta(1/2+it)]$

DISTRIBUŢIA NUMERELOR PRIME

M-am uitat prin e-mailurile lui Andrew Martin, în special la ultimul pe care îl trimisese. Avea trecut la subiect: „153 de ani mai târziu…” şi un semnul exclamării mic şi roşu după. Mesajul însuşi era unul simplu: „Am demonstrat ipoteza Riemann, nu-i aşa? Aveam nevoie ca tu să fii primul căruia îi spun. Te rog, Daniel, aruncă-ţi ochii peste asta. Oh, şi nu cred că mai e nevoie să-ţi zic, tot ce-ţi trimit trebuie să vezi doar tu pentru moment. Până anunţ public totul. Ce părere ai despre asta? Oamenii nu vor mai fi la fel niciodată? Cea mai mare ştire din 1905 încoace? Vezi fişierul ataşat.”

Fişierul ataşat era documentul pe care îl ştersesem din altă parte şi pe care tocmai îl citisem, aşa că n-am irosit prea mult timp cu el. În loc de asta, m-am uitat la destinatar: daniel.russell@cambridge.ac.uk.

Daniel Russell, am descoperit eu iute, era profesor lucasian[7] de matematică la Universitatea Cambridge. El avea şaizeci şi trei de ani şi scrisese paisprezece cărţi, dintre care cele mai multe fuseseră bestselleruri internaţionale. Internetul mi-a spus că Russell predase la toate universităţile în care se vorbea limba engleză şi care aveau o reputaţie suficient de capabilă să te intimideze – Cambridge (unde se afla în prezent), Oxford, Harvard, Princeton şi Yale printre altele – şi că primise numeroase titluri şi premii. Muncise la destul de multe lucrări academice împreună cu Andrew Martin, dar, din câte mi-

[7] Profesorul lucasian de matematică este denumirea dată şefului catedrei de matematică de la Universitatea Cambridge, una dintre cele mai cunoscute şi respectate poziţii universitare din întreaga lume. Denumirea aminteşte de fondatorul acestui post, Henry Lucas (c 1610-1663), parlamentar englez şi membru al consiliului Universităţii Cambridge, care a înfiinţat în 1663 această funcţie recunoscută oficial de regele Carol al II-lea al Angliei în 1664. Printre deţinătorii renumiţi ai postului s-au numărat Isaac Newton, Charles Babbage, Paul Dirac şi Stephen Hawking, actualul profesor lucasian fiind Michael Cates (n.tr.).

am putut da seama în urma cercetării mele scurte, erau, mai degrabă, colegi decât prieteni.

M-am uitat să văd cât era ceasul. În vreo douăzeci de minute „soţia” mea avea să ajungă acasă şi să se întrebe unde sunt. În acest stadiu, cu cât exista mai puţină suspiciune, cu atât era mai bine. Exista o succesiune, o ordine în care trebuiau făcute lucrurile, în fond. Trebuia să respect succesiunea.

Iar prima parte a acestei succesiuni, a acestei secvenţe, trebuia să fie executată imediat, aşa că am distrus e-mailul şi fişierul ataşat lui. Apoi, pentru mai multă siguranţă, am conceput un virus – ei bine, da, cu ajutorul numerelor prime, desigur – care avea să se asigure că absolut nimic nu avea să mai poată fi accesat intact de pe acest computer vreodată.

Înainte să plec, am verificat hârtiile de pe birou. Nu era nimic în legătură cu care să-mi fac griji. Scrisori insignifiante, orare, pagini albe, dar, pe una dintre acestea, era un număr de telefon: 0786.554.2187. Am băgat biletul în buzunar şi, în timp ce făceam asta, am remarcat una dintre fotografiile de pe birou. Isobel, Andrew şi băiatul care presupuneam că era Gulliver şi care avea părul negru, fiind singurul dintre cei trei care nu zâmbea. Avea ochi mari, care priveau pe furiş de sub un breton. Îşi purta urâţenia specifică speciei sale mai bine decât majoritatea. Cel puţin, el nu părea fericit în legătură cu ceea ce era, şi asta chiar că era un lucru demn de laudă.

Şi uite aşa mai trecuse un minut. Era timpul să plec.

Suntem mulţumiţi de progresul tău. Dar acum trebuie să înceapă adevărata muncă.

Da.

Să elimini documente din computere nu e acelaşi lucru cu a elimina vieţi umane.

Înţeleg asta.

Un număr prim e puternic. Nu depinde de alţii. E pur şi complet, şi puterile nu îi slăbesc niciodată. Trebuie să fii asemenea unui număr prim. Trebuie ca forţele tale să nu slăbească niciodată, trebuie să te distanţezi, şi trebuie să nu te schimbi în urma interacţiunilor. Trebuie să rămâi indivizibil.

Da. Aşa voi fi.

Bine. Acum continuă!

GLORIA

Isobel încă nu sosise, atunci când m-am întors acasă, aşa că am mai cercetat un pic. Ea nu era matematiciană. Era istoric.

Pe Pământ, aceasta era o distincţie importantă, de vreme ce aici istoria încă nu era considerată o subdiviziune a matematicii, ceea ce era, desigur. Am mai descoperit, totodată, că Isobel, ca şi soţul ei, era considerată a fi foarte inteligentă în conformitate cu standardele speciei sale. Ştiam asta pentru că una dintre cărţile de pe raftul din dormitor era *Evul întunericului,* aceea pe care o văzusem şi în vitrina librăriei. Iar acum am putut zări pe copertă un citat dintr-o publicaţie numită *The New York Times* care mărturisea: „foarte inteligentă”. Cartea avea 1253 de pagini.

La parter s-a deschis o uşă. Am auzit sunetul uşor al unor chei de metal care erau aşezate pe cufărul de lemn. Ea a urcat să mă vadă. Ăsta a fost primul lucru pe care l-a făcut.

— Cum te mai simţi? m-a întrebat.

— M-am uitat prin cartea ta. Aceea despre Evul Mediu Timpuriu.

A râs.

— De ce râzi?

— Of, ori râd, ori plâng.

— Ascultă, i-am spus, ştii unde locuieşte Daniel Russell?

— Desigur. Am fost la el acasă să luăm cina.

— Unde locuieşte?

— În Babraham. Are o ditamai casa. Chiar nu-ţi aduci aminte, pe bune? E ca şi cum nu ţi-ai mai aminti că ai vizitat palatul lui Nero.

— Da, pot, nu pot. Pur şi simplu, există chestii care sunt încă un pic înceţoşate. Cred că pastilele sunt de vină. Ăsta era unul dintre spaţiile albe, aşa că de aceea a trebuit să întreb. Asta-i tot. Vasăzică, sunt prieten bun cu el?

— Nu. Îl urăşti. Nu poţi să-l suferi. Deşi, mai nou,

ostilitatea profundă e setarea ta implicită în ceea ce-i priveşte pe alţi universitari, cu excepţia lui Ari.

— Ari?

— Cel mai bun prieten al tău, a oftat ea.

— Of, Ari! Da, desigur. Ari. Urechile mele sunt un pic înfundate. Nu te-am auzit cum trebuie.

— Dar, în ceea ce-l priveşte pe Daniel, a continuat ea, vorbind un pic mai tare, îndrăznesc s-o spun, ura ta faţă de el e manifestarea unui complex de inferioritate în ceea ce te priveşte. Dar, la suprafaţă, te înţelegi cu el. Chiar i-ai cerut îndrumarea de vreo câteva ori, în legătură cu chestia aia a ta cu numerele prime.

— Aşa! În regulă! Chestia mea cu numerele prime… Da. Şi pe unde-am ajuns în legătură cu chestia asta? Unde eram? Înainte, când am vorbit pentru ultima oară cu tine? Simţeam un impuls s-o întreb deschis: Am demonstrat ipoteza Riemann?

— Nu. N-ai demonstrat-o. Cel puţin, nu după ştiinţa mea. Dar probabil c-ar trebui să verifici asta, pentru că, dac-ai fi făcut-o, atunci ai fi cu un milion de lire mai bogat.

— Ce?

— De fapt, de dolari, nu-i aşa?

— Eu…

— Premiul Mileniului sau cum i-o mai fi spunând. Dovada că ipoteza Riemann e cel mai mare mister care n-a fost încă rezolvat. Există un institut în Massachusetts, la celălalt Cambridge, Institutul Clay… Da tu ştii asta pe dinafară, Andrew! Bolboroseşti chestia asta până şi-n somn!

— Categoric! Pe dinafară şi pe dinăuntru. În toate direcţiile. Numai că aveam un pic nevoie să-mi fie reamintite, asta-i tot.

— Ei bine, acela e un institut foarte înstărit. Ei au, în mod evident, un purcoi de bani, fiindcă au împărţit deja vreo zece milioane altor matematicieni. Mai puţin ultimului tip.

— Ultimului tip?

— Rusului. Grigori şi nu mai ştiu cum… Ăla care le-a

refuzat premiul după ce-a rezolvat conjectura cum s-o mai fi numind.

— Dar un milion de dolari reprezintă o grămadă de bani, nu-i aşa?

— Da. E o sumă frumuşică.

— Păi, şi-atunci de ce a refuzat-o?

— De unde să ştiu eu una ca asta? Habar n-am. Tu mi-ai zis că era un pustnic care trăia cu mama lui. Există oameni pe lumea asta care au motive ce se extind dincolo de finanţe, Andrew.

Astea erau cu adevărat nişte noutăţi pentru mine:

— Chiar există?

— Da. Există. Pentru că, ştii, a fost propusă o teorie nouă, controversată şi deschizătoare de drumuri conform căreia banii nu pot cumpăra fericirea.

— Ah, am răspuns.

Ea a râs din nou. Încerca să fie amuzantă, cred, aşa că am râs şi eu:

— Aşadar, nimeni n-a rezolvat ipoteza Riemann?

— Ce? Adică de ieri până azi?

— Ei bine, de… dintotdeauna.

— Nu. N-a rezolvat-o nimeni. A fost o alarmă falsă, acum vreo câţiva ani. Cineva din Franţa. Dar nu. Banii sunt tot acolo.

— Aşadar, de aceea el… de aceea eu… asta-i ceea ce mă motivează pe mine, banii?

Ea aranja acum şosetele pe perechi, pe pat. Era un sistem îngrozitor acela pe care îl dezvoltase.

— Nu doar asta, a continuat. Ceea ce te motivează pe tine e gloria. Egoul tău. Vrei ca numele tău să fie peste tot. Andrew Martin. Andrew Martin. Andrew Martin. Vrei să fii pe fiecare pagină existentă din Wikipedia. Vrei să fii un Einstein. Problema e, Andrew, că tu încă mai ai doar doi anişori.

Asta m-a cam bulversat:

— Doar atât? Cum e posibil?

— Mama ta nu ţi-a oferit niciodată dragostea de care aveai nevoie. Vei suge pentru totdeauna la un sfârc care

nu oferă niciun pic de lapte. Vrei ca lumea să te cunoască. Vrei să fii un om măreţ.

Ea a spus toate acestea pe un ton rece. Mă întreb dacă acesta era modul în care oamenii îşi vorbesc întotdeauna unii altora sau dacă nu cumva le era unic celor căsătoriţi. Am auzit cum pătrunde o cheie în broască.

Isobel s-a uitat la mine cu ochi larg deschişi, uimiţi:

— *Gulliver!*

MATERIA ÎNTUNECATĂ

Camera lui Gulliver era în partea de sus a casei. În „pod”. Ultima oprire înainte de termosferă. El s-a dus direct într-acolo, iar paşii lui au trecut prin faţa dormitorului unde mă aflam făcând doar cea mai micuţă pauză înainte de a urca mai departe ultima scară.

În vreme ce Isobel a ieşit să plimbe câinele, am hotărât să dau un telefon la numărul de pe bucata de hârtie din buzunarul meu. Poate că era numărul de telefon al lui Daniel Russell.

— Bună, s-a auzit o voce. De femelă: Cine-i la telefon?

— Profesorul universitar Andrew Martin, am răspuns.

Femela a izbucnit în râs:

— Ei bine, bună, domnule profesor universitar Andrew Martin.

— Cine sunteţi? Mă cunoaşteţi?

— Eşti pe Youtube. Toată lumea te cunoaşte. Ai devenit viral. Profu’ Despuiat.

— Of!

— Hei, nu-ţi face griji în legătură cu asta! Toată lumea iubeşte un exhibiţionist.

Ea vorbea încetişor, zăbovind asupra cuvintelor de parcă fiecare dintre ele ar fi avut un gust pe care nu dorea să-l piardă.

— Vă rog, îmi puteţi spune cum se face că vă cunosc?

Întrebarea a rămas fără răspuns, pentru că exact în acel moment Gulliver a intrat în camera mea şi eu am oprit telefonul.

Gulliver. „Fiul” meu. Băiatul cu părul de culoare închisă pe care îl văzusem în fotografii. Arăta aşa cum mă aşteptasem să arate, poate doar un pic mai înalt. Era aproape la fel de înalt ca mine. Ochii îi erau adumbriţi de păr. (Apropo, părul era foarte important pe-aici. Nu la fel de important precum hainele, de bună seamă, dar destul de aproape. Pentru umani, părul înseamnă cu mult mai mult decât doar un biomaterial filamentos care se întâmplă

să le crească pe capete. El are tot soiul de semnificaţii dintre care pe cele mai multe nu aş putea să vi le traduc.) Hainele lui erau la fel de negre ca spaţiul cosmic, iar pe tricoul lui erau scrise cuvintele „Materie întunecată”. Poate că acesta era modul în care anumiţi oameni comunicau, prin intermediul sloganelor de pe tricourile lor. El purta nişte „brăţări”. Îşi ţinea mâinile în buzunare şi părea să nu se simtă suficient de în largul lui încât să mă privească drept în faţă. (Sentimentul era, aşadar, reciproc.) Vocea îi era joasă. Sau, cel puţin, era aşa după standardele umane. Avea, aproximativ, cam aceeaşi profunzime cu aceea a unei plante-bâzâitoare vonnadoriene. El a venit şi s-a aşezat pe pat şi a încercat să fie drăguţ, la început, dar, după un moment, şi-a schimbat tonul şi a trecut la o frecvenţă mult mai înaltă.

— Tati, de ce-ai făcut una ca asta?

— Nu ştiu.

— Şcoala o să fie iadul de pe lume pentru mine de-acum.

— Of!

— Asta-i tot ce poţi să spui? „Of”? Eşti pe bune? ’Tu-i mama mă-sii, asta-i tot?

— Nu. Da. Eu, eu, ’tu-i mama mă-sii, habar n-am, Gulliver.

— Ei bine, mi-ai distrus viaţa, aşa să ştii. Sunt un banc prost. Şi înainte era nasol. Încă de pe când am început acolo. Dar acum…

Nu mai ascultam. Mă gândeam la Daniel Russell şi la cât de mare, de disperată nevoie aveam să-l sun. Gulliver a observat că nu îi mai acordam atenţie:

— Nici măcar nu mai contează. Tu niciodată nu vrei să stai de vorbă cu mine, dacă nu punem la socoteală noaptea trecută.

Gulliver a părăsit încăperea. A trântit uşa în urma lui şi a scos un soi de mârâit. Avea cincisprezece ani. Asta însemna că aparţinea unei subcategorii speciale de umani numiţi „adolescenţi”, ale căror caracteristici principale erau: capacitatea de a opune o rezistenţă slăbită forţei de atracţie gravitaţionale, vocabularul compus din mormăituri

şi mârâituri, lipsa competenţelor de orientare spaţială, cantităţile abundente de masturbare şi apetitul nemăsurat pentru fulgii de cereale.

Noaptea trecută!

Am coborât din pat şi m-am îndreptat în sus, pe scări, spre pod. Am bătut la uşă. Nu a venit niciun răspuns, dar eu tot am deschis.

Înăuntru, mediul era unul de beznă dominantă. Existau şi postere cu diverşi muzicieni. Thermostat, Skrillex, The Fetid, Mother Night şi Dark Matter, materia întunecată la care făcea referire tricoul. Era şi o fereastră, înclinată pentru a fi la fel cu acoperişul, dar jaluzeaua ei era trasă. Pe pat se afla o carte. Se numea *Şuncă pe pâine* de Charles Bukowski. Pe podea erau haine. Dacă le însumai pe toate, camera era un nor de cuvinte-cheie care semnificau disperarea. Am simţit că el dorea să îi curme cineva suferinţa, într-un fel sau altul. Ceea ce avea să se şi întâmple, desigur, dar mai întâi aveau să fie puse câteva întrebări.

El nu a auzit că am intrat din cauza transmiţătoarelor audio pe care le avea vârâte în urechi. Şi nici nu m-a văzut, de vreme ce era prea ocupat să se holbeze la computerul său. Pe ecran, se vedea un stop-cadru cu mine gol trecând pe lângă clădirile universităţii. Era şi ceva scris pe ecran. Sus erau cuvintele: „Gulliver Martin, Probabil Că Eşti Tare Mândru”.

Dedesubt, existau foarte multe comentarii. Un exemplu tipic era: „HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! O, aproape c-am uitat… HA!” Am citit numele scris în dreptul acestui comentariu specific.

— Cine este Theo „Afacere cu Futatul” Clarke?

Gulliver a tresărit când mi-a auzit vocea şi s-a răsucit. I-am pus din nou întrebarea, dar nu am primit niciun răspuns.

— Ce faci? l-am întrebat, strict din motive legate de cercetarea ştiinţifică.

— Pleacă, pur şi simplu, pleacă!

— Vreau să stau de vorbă cu tine. Vreau să vorbim despre ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Mi-a întors spatele. Trunchiul lui s-a crispat:

— Cară-te, tati!

— Nu. Vreau să ştiu ce ţi-am spus.

El a ţâşnit din scaunul său şi, aşa cum spun umanii, „s-a repezit furios ca o furtună” spre mine:

— Lasă-mă, pur şi simplu, în pace, bine? Nu te-a interesat niciodată nici măcar un singur lucru legat de viaţa mea, aşa că nu-ncepe acum! De ce puii mei să-ncepi taman acum?

I-am privit spatele în oglinjoara circulară care se holba de pe perete ca un ochi prost şi incapabil să clipească.

După ce a mers, agresiv, de colo până colo, s-a aşezat din nou pe scaunul său, s-a întors din nou spre computer şi a apăsat cu degetul un dispozitiv de comandă care arăta foarte straniu.

— Am nevoie să ştiu ceva, am spus. Am nevoie să ştiu dacă tu ai habar ce făceam. Săptămâna trecută, la serviciu?

— Tati, doar…

— Ascultă, asta chiar e ceva important. Când am ajuns acasă erai treaz încă? Ştii, noaptea trecută? Erai în casă? Erai treaz?

A mormăit ceva. N-am auzit ce anume. Doar un *ipsoid* ar fi putut s-audă.

— Gulliver, cum stai cu matematica?

— Ştii prea bine cum stau la mate, futu-i!

— Futu-i, nu, nu ştiu! Nu acum. De-aia te şi întreb, ’tu-i mama mă-sii! Spune-mi ce ştii, futu-i!

Nimic. Credeam că îi folosisem limbajul, dar Gulliver pur şi simplu a stat acolo, holbându-se la ceva aflat departe de mine, cu piciorul lui drept smucindu-se în sus şi în jos cu mişcări uşoare, dar rapide. Cuvintele mele nu aveau niciun efect asupra lui. M-am gândit la transmiţătorul audio pe care încă îl mai avea într-o ureche. Poate că acela trimitea semnale audio. Am mai aşteptat un pic şi am simţit că venise timpul să plec. Dar, îndreptându-mă spre uşă, el a

spus:

— Da. Eram treaz. Mi-ai spus.

Inima a început s-o ia la galop:

— Ce? Ce ţi-am spus?

— Ceva despre cum erai tu mântuitorul rasei umane sau cam aşa ceva.

— Ceva mai specific? Am intrat în detalii?

— Ţi-ai demonstrat preţioasa ta ipoteză Riemann.

— Riemann. Riemann. Ipoteza Riemann. Ţi-am spus eu ţie asta? Aşa am făcut? ’Tu-i mama mă-sii!

— Mda, a spus el, pe acelaşi ton ursuz, sumbru. Pentru prima oară când ai vorbit cu mine într-o săptămână întreagă.

— Cui i-ai mai spus?

— Ce? Tati, dacă e să fiu sincer, eu cred că oamenii sunt mai interesaţi de faptul că te-ai plimbat de colo până colo prin centrul oraşului gol puşcă. Nimănui n-are să-i pese de vreo ecuaţie.

— Dar mama ta? Ei i-ai spus? Trebuie că te-a întrebat dac-am vorbit cu tine, după ce am dispărut. Cu siguranţă că te-a întrebat asta?

El a ridicat din umeri. (O ridicare din umeri, am înţeles eu, era unul dintre principalele moduri de comunicare printre adolescenţi.)

— Mda.

— *Şi?* Ce i-ai spus? Haide, vorbeşte cu mine, Gulliver! Ea ce ştie despre asta?

S-a întors spre mine şi m-a privit fix în ochi. Era încruntat. Nervos. Nedumerit:

— Tati, acu’ chiar că nu-mi vine să cred, ’tu-i mama mă-sii!

— Ce să crezi, ’tu-i mama mă-sii?

— Tu eşti părintele, eu-s puştiu’. Eu sunt ăla căruia ar trebui să-mi pese de mine şi de nimeni altcineva, nu tu. Eu am cinş’pe, iar tu, patruzeci şi trei de ani. Dacă eşti cu adevărat bolnav, tati, atunci vreau să-ţi fiu alături, dar, în afară de proaspăt descoperita ta dragoste pentru despuiere şi de afurisitele alea de înjurături ciudate, te

porţi foarte, foarte, foarte mult aşa cum te-ai purtat de obicei. Dar uite care-i ştirea zilei. Eşti pregătit? Nouă nu ne prea pasă de numerele alea prime ale tale. Nu ne pasă pe bune de preţioasa ta muncă de rahat sau de cărţile tale stupide sau de creieru' tău ca de geniu sau de capacitatea ta de a rezolva cele mai măreţe şi nerezolvate ce-or fi ele matematice, pentru că, pentru că, pentru că toate astea ne fac rău.

— Vă fac rău? Poate că băiatul era mai înţelept decât părea: Ce vrei să spui?

Au rămas uitându-se ţintă la mine. Pieptul i se ridica şi îi cobora cu o încordare vizibilă:

— Nimic, a spus în cele din urmă. Dar răspunsul e nu, nu i-am spus nimic lui mami. I-am zis că tu mi-ai zis ceva despre munca ta. Asta-i tot. Nu cred că erau nişte informaţii relevante pe care să i le fi spus ei taman atunci despre ipotezele tale de tot rahatu'.

— Dar banii... Ştii despre asta?

— Mda, sigur că ştiu.

— Şi tot nu crezi că-i mare scofală?

— Tati, noi avem destul de mulţi bani în bancă. Avem una dintre cele mai mari case din Cambridge. Eu sunt, probabil, cel mai bogat puşti din şcoala mea în clipa asta. Da' asta nu face nici cât o ceapă degerată. Nu-i Perse, îţi aduci aminte?

— Perse?

— Şcoala aia pe care-ai cheltuit douăj' de mii pe an. Ai uitat-o? Cine mama dracului eşti? Jason Bourne?

— Nu. Nu sunt.

— Te pomeneşti c-oi fi uitat şi c-am fost exmatriculat de-acolo!

— Nu, am minţit. Sigur că n-am uitat.

— Nu cred că mai mulţi bani au să ne salveze.

Acum eram buimăcit în mod sincer. Asta contravenea tuturor lucrurilor pe care se presupunea că le ştiam despre umani.

— Nu, am spus. Ai dreptate. N-o voi face. Şi, de altfel, a fost o greşeală. N-am demonstrat ipoteza Riemann. Cred

că, de fapt, nu poate fi demonstrată. Am crezut c-am făcut-o, dar n-am făcut-o. Aşa că nu-i nimic de spus nimănui.

Moment în care Gulliver şi-a înfipt mecanismul transmiţătorului auto în cealaltă ureche, cea goală, şi şi-a închis ochii. Nu dorea să mai aibă de-a face cu mine.

— Futu-i, în regulă, am şoptit şi am părăsit camera.

EMILY DICKINSON

Am coborât la parter şi am descoperit „cartea de telefon". Înăuntrul ei se găseau adresele şi numerele de telefon ale oamenilor, ordonate alfabetic. Am găsit numărul de telefon pe care îl căutam. O femeie mi-a spus că Daniel Russell ieşise şi că avea să se întoarcă acasă cam peste o oră. Avea să mă sune el. Între timp, am răsfoit mai multe cărţi de istorie şi am aflat diverse lucruri citind printre rânduri.

La fel ca şi religia, istoria umană e plină de chestii deprimante precum: colonizarea, bolile, rasismul, sexismul, homofobia, snobismul de clasă, distrugerea mediului înconjurător, sclavia, totalitarismul, dictaturile militare, inventarea unor lucruri pe care ei n-au habar cum să le mânuiască (bomba atomică, internetul, punctul şi virgula), victimizarea oamenilor inteligenţi, venerarea idioţilor, plictiseala, disperarea, prăbuşirile periodice şi catastrofele din mediul metafizic şi parapsihic. Şi în timpul tuturor ăstora au mai şi existat mereu nişte mâncăruri absolut îngrozitoare.

Am găsit o carte care se numea *Marii poeţi americani.*

„Cred că un fir de iarbă nu-i cu nimic mai prejos decât măiastra călătorie a stelelor", a scris cineva pe nume Walt Whitman. Ăsta era un lucru evident, dar era ceva în legătură cu acest enunţ care era destul de frumos. În aceeaşi carte existau şi cuvintele unei alte poete. Această poetă era Emily Dickinson. Cuvintele erau acestea:

Ce fericită-i Piatra mică,
Umblând pe Drumuri singurică,
Nu-i pasă nici de Cariere,
De ce se Cade şi se Cere.
Veşmântu-i – univers fugar,
De-un cafeniu elementar;
Ca soarele – ea nu depinde
De nimeni – singură se-aprinde

Şi Absolutul împlineşte
Şi simplu – cum o fi – trăieşte[8]

„«Şi absolutul împlineşte»!” m-am gândit. „De ce mă tulbură aceste cuvinte?” Câinele a mârâit la mine. Am dat pagina şi am descoperit încă şi mai multă înţelepciune nepereche. Am citit cu voce tare cuvintele, pentru mine însumi: „Sufletul ar trebui să stea întotdeauna întredeschis, gata să întâmpine experienţa extatică”.

— Ai coborât din pat! a spus Isobel.

— Da, am răspuns.

Să fii uman înseamnă să afirmi evidentul. În mod repetat, iar şi iar, până la sfârşitul veacurilor.

— Trebuie să mănânci, a adăugat ea, după ce mi-a cercetat chipul.

— Da, am zis.

Gulliver a trecut de pragul uşii.

— Gull, unde te duci? Pregătesc cina.

Băiatul n-a spus nimic în timp ce pleca. A trântit uşa în urma lui, iar izbitura a părut să zguduie casa din temelii.

— Îmi fac griji în privinţa lui, a spus Isobel.

În timp ce ea îşi făcea griji, eu am studiat ingredientele de pe blatul din bucătărie. Constau, în special, din vegetaţie verde. Apoi şi din altceva. Piept de pui. M-am gândit la asta. Şi am continuat să mă gândesc. „Pieptul unui pui. Pieptul unui pui. Pieptul unui pui...”

— Asta pare să fie carne, am spus.

— O să fac o friptură prăjită rapid.

— Cu *aia?*

— Da.

— Cu *pieptul unui pui?*

— Da, Andrew. Sau nu care cumva eşti vegetarian de-acum? Câinele era în coşuleţ. Răspundea la numele de Newton. Încă mai mârâia la mine:

— Ce-ai zice de pieptul câinelui? O să-l mâncăm şi pe-

---

[8] Traducere de Leon Leviţchi şi Tudor Dorin, apud *Antologie de poezie americană de la începuturi până azi*, ediţie îngrijită de Leon Leviţchi şi Tudor Dorin (vol. I, 1977, vol. II, 1978) (n.tr.).

ăla?

— Nu, a spus ea cu resemnare. O puneam la grea încercare.

— Un câine e mai inteligent decât un pui?

— Da, a răspuns ea. Şi-a închis ochii: Nu ştiu. Nu. N-am timp pentru una ca asta. Şi, în orice caz, tu eşti un mare mâncător de carne.

Nu mă simţeam în largul meu:

— Aş prefera să nu mănânc ţâţele puiului.

Acum Isobel şi-a închis strâns, strâns de tot ochii. A tras adânc aer în piept:

— Dă-mi putere! a şoptit ea.

Aş fi putut să fac asta, desigur. Numai că aveam nevoie de toată puterea pe care o aveam în clipa aceea.

Isobel mi-a întins cutia cu diazepam:

— Ai mai luat vreo pastilă în ultima vreme?

— Nu.

— Poate c-ar trebui să iei una.

Aşa că i-am făcut pe plac.

Am deşurubat capacul şi mi-am pus o pastilă în palmă. Arăta ca o capsulă-de-cuvinte. La fel de verzi precum cunoaşterea însăşi. Mi-am aruncat repede o pastilă în gură.

Fii atent!

MAŞINA DE SPĂLAT VASE

Am mâncat legumele prăjite rapid, prin agitare. Miroseau ca materiile fecale ale unui *bazadean.* Am încercat să nu mă uit la ele, aşa că, în schimb, m-am uitat la Isobel. Era pentru prima oară când privitul unei feţe umane era cea mai uşoară alegere. Dar aveam nevoie să mănânc. Aşa că am mâncat.

— Când ai vorbit cu Gulliver despre faptul că eu dispărusem, ţi-a spus ceva?

— Da, a răspuns ea.

— Ce anume ţi-a spus?

— Că ai ajuns pe la unsprezece noaptea, că te-ai dus în sufragerie, unde el se uita la televizor şi că i-ai spus că îţi părea rău că ajunseseşi atât de târziu, dar că avuseseşi ceva de terminat la serviciu.

— Asta a fost tot? Nimic mai precis?

— Nu.

— Ce crezi c-a vrut să spună cu asta? Vreau să zic: ce oi fi vrut să spun cu asta?

— Habar n-am. Dar trebuie să-ţi spun, faptul că ai venit acasă şi-ai fost prietenos cu Gulliver nu e ceva caracteristic pentru tine.

— De ce? Nu-l plac?

— Nu îl mai placi cam de acum doi ani. Nu. Mă doare să spun asta, dar nu te porţi prea mult ca şi cum l-ai mai plăcea.

— De acum doi ani?

— De când a fost exmatriculat de la Perse. Pentru că a stârnit un incendiu.

— Of, da! Incidentul cu incendiul!

— Aş vrea să începi să te străduieşti mai mult cu el.

După aceea, am urmat-o pe Isobel în bucătărie şi mi-am pus farfuria şi tacâmurile în maşina de spălat vase. Am remarcat încă şi mai multe lucruri despre ea. La început, o considerasem doar o fiinţă umană generică, dar acum apreciam detaliile. Observam chestii pe care nu le

băgasem de seamă – diferenţe dintre ea şi ceilalţi. Purta un cardigan şi nişte pantaloni albaştri cunoscuţi sub numele de jeanşi. Gâtul ei lung era împodobit cu un lănţişor subţire făcut din argint. Ochii ei se uitau cu atenţie, în profunzimea lucrurilor, de parcă ar fi căutat mereu ceva care nu se găsea acolo. Sau de parcă ar fi fost acolo, numai că era ascuns vederii. Ca şi cum totul ar fi avut profunzime, o distanţă internă.

— Cum te mai simţi? m-a întrebat. Părea îngrijorată în legătură cu ceva.

— Mă simt bine.

— Întreb numai pentru că tu încarci acum maşina de spălat.

— Pentru că exact asta este ceea ce faci şi tu.

— Andrew, tu n-ai încărcat niciodată maşina de spălat. Tu eşti, şi vreau să transmit asta în cel mai puţin jignitor mod cu putinţă, un soi de primitiv, de barbar când vine vorba de treburile casnice.

— De ce? Matematicienii nu încarcă maşinile de spălat vasele?

— În casa asta, a spus ea cu tristeţe, nu, de fapt. Nu, nu fac aşa ceva.

— O, da. Ştiu. Evident. Am avut chef să te ajut azi. Te mai ajut doar uneori.

— Acum ne jucăm de-a fracţiile şi părticelele!

Ea s-a uitat la puloverul meu. Pe lâna albastră se odihnea o părticică dintr-un melcişor pe care ea a ridicat-o şi a mângâiat un pic materialul unde fusese. A zâmbit, iute. Îi păsa de mine. Avea rezervele ei, dar îi păsa de mine. Nu doream ca ei să îi pese de mine. N-avea să fie de mare folos în desfăşurarea lucrurilor. Ea şi-a trecut mâna prin părul meu, pentru a-l aranja un pic. Spre marea mea surpriză, n-am tresărit şi nu m-am ferit.

— *Chic* à la Einstein e una, dar asta-i deja ridicol, a spus ea uşurel.

Am zâmbit de parcă aş fi înţeles ceva. A zâmbit şi ea, dar era un zâmbet care stătea deasupra a altceva. De parcă ar fi purtat o mască sub care ar fi existat o faţă aproape

identică, dar mult mai puţin zâmbitoare.

— E aproape ca şi cum o clonă extraterestră s-ar afla în bucătăria mea.

— Aproape, i-am zis. Da.

Şi chiar atunci a sunat telefonul. Isobel s-a dus să răspundă şi a venit înapoi în bucătărie un moment mai târziu, întinzându-mi receptorul:

— E pentru tine, a spus ea cu o voce brusc serioasă. Ochii îi erau măriţi, încercând să transmită în tăcere un mesaj pe care nu prea l-am înţeles.

— Alo? am spus.

A urmat o pauză lungă. Sunetul respiraţiei cuiva, apoi o voce a sosit cu următoarea expiraţie. Un bărbat, care vorbea încetişor şi cu mare grijă:

— Andrew? Tu eşti?

— Da. Cine-i la telefon?

— Daniel. Daniel Russell.

Inima mea a luat-o la galop. Mi-am dat seama că ăsta era momentul în care lucrurile trebuiau să se schimbe.

— O, bună, Daniel.

— Cum te simţi? Am auzit că nu ţi-a fost prea bine.

— O, sunt bine, cu adevărat. A fost doar un pic de extenuare mintală. Mintea mea a trebuit să alerge în propriul maraton şi s-a luptat să răzbată. Creierul meu e făcut pentru sprinturi. Nu are rezistenţa necesară pentru alergările pe distanţe lungi. Dar nu-ţi face griji, sincer, sunt înapoi unde eram. N-a fost nimic prea serios. Oricum, nimic pe care medicaţia potrivită să nu îl poată suprima.

— Ei bine, e bine să aud asta. Mi-am făcut griji în ceea ce te priveşte, Andrew. În orice caz, speram să stau de vorbă cu tine despre e-mailul remarcabil pe care mi l-ai trimis.

— Da, am spus. Dar hai să nu facem asta la telefon. Hai să sporovăim faţă în faţă. Mi-ar face bine să te văd.

Isobel s-a încruntat.

— Ce idee bună! Să vin până la tine?

— Nu, am răspuns, cu o doză de fermitate. Nu. O să vin eu până la tine.

Noi aşteptăm.

O CASĂ MARE

Isobel se oferise să mă ducă ea cu maşina, şi încercase să insiste chiar, spunând că nu eram încă pregătit să părăsesc casa. Desigur, mai părăsisem deja o dată casa, pentru a merge la Colegiul Fitzwilliam, dar ea nu ştia nimic despre asta. Am spus că simţeam că am chef să fac puţină mişcare şi că Daniel avea nevoie să vorbească negreşit cu mine despre ceva, posibil despre vreun soi de ofertă de serviciu. I-am spus că o să am telefonul cu mine şi că ea ştia doar unde urma să mă aflu. Aşa că, în cele din urmă, am reuşit să iau adresa din carneţelul de însemnări al lui Isobel, am părăsit casa şi m-am îndreptat spre Babraham.

Spre o casă mare, cea mai mare pe care o văzusem vreodată.

Nevasta lui Daniel Russell a răspuns la uşă. Ea era o femeie foarte înaltă, cu umeri largi, cu un păr destul de lung, cenuşiu şi cu pielea îmbătrânită.

— Of, Andrew!

Şi-a deschis braţele larg în faţa mea. Am făcut, la rândul meu, la fel. Şi ea m-a pupat pe ambii obraji. Mirosea a săpun şi a mirodenii. Era limpede că mă cunoştea. Nu se putea opri din rostirea numelui meu:

— Andrew, Andrew, *ce* faci? m-a întrebat. Am auzit despre micuţul tău accident.

— Ei bine, sunt în regulă. A fost, ei bine, doar un episod. Dar l-am depăşit. Povestea merge mai departe.

Ea m-a cercetat încă un pic şi apoi a deschis larg uşa. Mi-a făcut semn cu capul să intru, în timp ce îmi zâmbea larg. Am păşit în hol.

— Ştii de ce mă aflu aici?

— Să Îl vezi pe Cel de Sus, a spus ea, arătând spre tavan.

— Da, dar ştii *de ce* sunt aici să-l văd?

A fost uimită de comportamentul meu şi a încercat cât a putut ea de bine să o ascundă, sub un soi de politeţe

haotică şi plină de energie:

— Nu, Andrew, a spus repede. De fapt şi de drept, nu, mi-a spus.

Am dat aprobator din cap. Am remarcat o vază ceramică mare pusă pe podea. Avea desenat pe ea un model galben cu flori şi m-am întrebat de ce, oare, îşi băteau oamenii capul cu asemenea vase goale. Care era semnificaţia lor? Poate că n-am s-o aflu niciodată. Am trecut pe lângă o cameră cu o canapea şi un televizor, şi cu corpuri de bibliotecă, şi pereţi de un roşu-întunecat. De culoarea sângelui.

— Vrei nişte cafea? Un suc de fructe? Nouă a început să ne placă sucul de rodii. Deşi Daniel crede că antioxidanţii sunt doar o stratagemă de marketing.

— Aş vrea nişte apă, dacă se poate.

Acum eram în bucătărie. Era cam de două ori cât bucătăria lui Andrew Martin, dar în ea era aşa un talmeş-balmeş, încât nu părea mai mare. Erau oale şi cratiţe care atârnau deasupra capului meu. Pe masa din centru era un plic pentru „Daniel şi Tabitha Russell”.

Tabitha mi-a turnat nişte apă dintr-o carafă.

— Ţi-aş oferi şi o felie de lămâie, dar cred că ni s-au terminat. Mai e o lămâie în bol, dar cred că trebuie să fie albastră de mucegai de-acum. Cei care fac curăţenie nu triază niciodată fructele. Nu vor să se atingă de ele. Şi-apoi, Daniel nici *nu mănâncă* fructe. Chiar dacă doctorul i-a spus că trebuie s-o facă. Apoi, doctorul i-a mai spus şi să se relaxeze şi s-o ia mai uşor, dar el nu face deloc aşa ceva.

— O! De ce?

Ea a părut consternată:

— Din cauza atacului de cord. Nu-ţi aduci aminte de asta? Tu nu eşti singurul matematician din lume ajuns la epuizare.

— O, am spus. Şi cum se simte?

— Ei bine, ia medicamente beta-blocante. Încerc să-l obişnuiesc să mănânce musli şi lapte degresat şi să-l fac s-o ia mai uşor.

— Inima lui, am spus, gândind cu voce tare.

— Da. Inima lui.

— Acesta a fost şi unul dintre motivele pentru care am venit, de fapt.

Ea mi-a înmânat un pahar, iar eu am luat o sorbitură în timp ce mă gândeam la uimitoarea capacitate de a crede a oamenilor, care este inerentă speciei lor. Chiar şi înainte de a descoperi cu totul conceptele de astrologie, homeopatie, religie organizată şi iaurturi probiotice, eram capabil să înţeleg că oamenilor poate că le lipsea farmecul fizic, dar îl compensau prin credulitate. Puteai să le spui absolut orice cu o voce suficient de convingătoare şi ei aveau să te creadă. Orice, desigur, cu excepţia adevărului.

— Unde este el?

— În biroul lui. La etaj.

— În biroul lui?

— Ştii doar unde e, nu-i aşa?

— Desigur. Desigur. Ştiu unde e.

DANIEL RUSSELL

Desigur, minţisem.

Habar n-aveam unde era biroul lui Daniel Russell, iar asta era o casă foarte mare, dar, în timp ce mergeam de-a lungul palierului de la primul etaj, am auzit o voce. Aceeaşi voce reţinută pe care o auzisem şi la telefon:

— Să fie, oare, acela mântuitorul omenirii?

Am urmat vocea tot drumul până la a treia uşă pe stânga, uşă care era pe jumătate deschisă. Puteam zări bucăţi de hârtie înrămate aliniate pe un perete. Am împins uşa, am deschis-o şi am văzut un bărbat chel cu o faţă ascuţită, colţuroasă şi cu o gură mică – după criteriile umane. Era îmbrăcat foarte dichisit. Purta un papion roşu şi o cămaşă ecosez.

— Te rog să ai grijă să porţi haine, a spus el, cu un zâmbet surprinzător de mucalit. Vecinii noştri sunt oameni cu simţiri delicate.

— Da. Port cantitatea cuvenită de haine. Nu-ţi face griji în privinţa asta.

El a dat din cap aprobator şi a continuat să tot dea din cap, în timp ce se lăsa pe spate în scaunul său şi îşi scărpina bărbia. Ecranul unui computer strălucea în spatele lui şi era plin de curbele şi formulele lui Andrew Martin. Simţeam mirosul cafelei. Am remarcat o ceaşcă goală. Două, de fapt.

— Am muncit din greu, mi-a spus. M-am pierdut în ea. Dar asta se-ntâmplă, nu-i aşa, cu numerele? El asculta îngrijorat: Ţi-au prescris ceva? m-a întrebat.

— Diazepam.

— Simţi că-şi face efectul?

— Simt. Simt. Simt că-şi face efectul. Totul mi se pare un pic de pe altă planetă, aş spune, un pic de pe altă lume, de parcă atmosfera ar fi un pic diferită şi gravitaţia ar avea o forţă de atracţie un pic mai mică, şi până şi un lucru atât de familiar precum o ceaşcă de cafea goală pare să fie teribil de diferită. Din perspectiva mea, înţelegi. Până şi tu.

Îmi pari destul de hidos. Aproape înfricoşător.

Daniel Russell a izbucnit în râs. Nu era un râs fericit.

— Ei bine, au existat dintotdeauna nişte fricţiuni între noi, dar le-am pus întotdeauna pe seama rivalităţii academice. Erau de aşteptat. Nu suntem geografi sau biologi. Noi suntem oameni ai numerelor. Noi, matematicienii, am fost dintotdeauna astfel. Uită-te numai la ticălosul ăla nefericit de Isaac Newton.

— Mi-am botezat câinele după el.

— Aşa ai făcut. Dar, ascultă, Andrew, ăsta nu-i momentul să te dau la o parte de pe pistă, e momentul să te încurajez, să te bat pe spate, să te ridic în slăvi.

Pierdeam timpul:

— I-ai mai spus cuiva despre asta?

El a clătinat din cap:

— Nu. Sigur că nu. Andrew, asta e a ta şi numai a ta. Poţi să faci reclamă acestei descoperiri cum vrei tu. Deşi te-aş sfătui totuşi, ca prieten, să mai aştepţi un pic. Măcar o săptămână sau două, până când toate chestiile astea nedorite despre micuţul tău incident de la Corpus Christi se vor stinge de la sine.

— E, oare, matematica mai puţin interesantă pentru umani decât nuditatea?

— Tinde să fie, Andrew. Da. Ascultă! Du-te acasă, ia-o mai uşurel săptămâna asta. O să pun o vorbă bună pentru tine la Diane de la Fitz şi o să explic că o să fii bine, dar că s-ar putea să ai nevoie de nişte timp liber. Sunt sigur că ea o să fie destul de flexibilă. Studenţii vor fi o problemă spinoasă pentru tine în prima ta zi înapoi la catedră. Ai nevoie să-ţi aduni forţele pentru asta. Odihneşte-te un pic! Hai, Andrew, du-te acasă!

Simţeam cum mirosul scârbos de cafea devenea din ce în ce mai puternic. Am privit împrejur la diplomele de pe pereţi şi m-am simţit recunoscător că proveneam dintr-un loc unde succesul personal era lipsit de orice noimă.

— Acasă? am întrebat. Tu ştii măcar unde-i asta?

— Da' sigur că da. Andrew, despre ce vorbeşti?

— De fapt, pe mine nu mă cheamă Andrew.

Un alt chicotit nervos:

— E, cumva, Andrew Martin numele tău de scenă? Eu m-aş fi putut gândi la unul mai bun.

— Eu nu am niciun nume. Numele este un simptom al unei specii care preţuieşte sinele individual mai mult decât binele colectiv.

Era pentru prima oară când se ridica în picioare. Era un bărbat înalt, mai înalt decât mine.

— Asta ar fi chiar amuzant, Andrew, dacă n-ai fi unul dintre prietenii mei. Chiar cred că ai nevoie de ajutor medical aşa cum se cuvine pentru asta. Ascultă, ştiu un psihiatru foarte bun la care tu…

— Andrew Martin e altcineva. El a fost luat.

— „Luat”?

— După ce a demonstrat ceea ce a demonstrat, noi nu mai aveam nicio altă şansă.

— Noi? Despre ce vorbeşti? Fii obiectiv, Andrew! Ceea ce spui sună ca şi cum ţi-ai fi ieşit din minţi. Cred că s-ar cuveni să te duci acasă. O să te duc eu cu maşina. Cred că aşa va fi cel mai sigur. Hai, să mergem! O să te duc acasă. Înapoi la familia ta.

Şi-a întins braţul drept spre mine, făcând semne spre uşă.

Dar eu nu aveam de gând să merg nicăieri.

DUREREA

— Ai spus că doreai să mă baţi pe spate.

S-a încruntat. Deasupra încruntării, pielea care îi acoperea creştetul craniului strălucea. M-am holbat la aceasta. La strălucire.

— Ce?

— Voiai să mă baţi pe spate. Aşa ai spus. Aşa că, de ce nu?

— Ce?

— Bate-mă pe spate! Apoi o să plec.

— Andrew...

— Bate-mă pe spate!

El a expirat încet. Ochii aveau o privire aflată la jumătatea distanţei dintre îngrijorare şi teamă. M-am întors, oferindu-i acces la spatele meu. Am aşteptat să simt mâna lui, şi-apoi am mai aşteptat un timp. Şi-apoi a venit. El m-a bătut pe spate. În timpul acelui prim contact, chiar şi cu hainele dintre noi, am făcut scanarea. Apoi, când m-am întors spre el, pentru mai puţin de o secundă, faţa mea nu mai era aceea a lui Andrew Martin. Era a mea.

— Ce mama...

S-a tras înapoi, împleticindu-se şi lovindu-se de birou. Eram din nou, în ochii lui, Andrew Martin. Dar văzuse ceea ce văzuse. Aveam doar o secundă înainte să se apuce să urle, aşa că i-am paralizat falca. Undeva, cu mult sub stratul de panică din ochii lui bulbucaţi, era o întrebare: cum face asta? Pentru a termina treaba aşa cum se cuvine, urma să mai am nevoie de un contact: era suficient să pun mâna mea stângă pe umărul lui.

Apoi a început durerea. Durerea pe care o invocasem.

Şi-a întins braţul. Chipul i-a devenit violet. Culoarea de acasă.

Şi eu simţeam o durere. O durere de cap. Şi extenuare.

Dar am trecut pe lângă el, în timp ce cădea în genunchi, şi am şters e-mailul şi fişierul ataşat lui. Am verificat şi în folderul lui de mesaje trimise, dar nu era nimic care să dea

de bănuit.
Am ieşit pe palier.
— Tabitha! Tabitha, cheamă o ambulanţă! Repede! Cred, cred că Daniel are un atac de cord!

EGIPTUL

În mai puţin de un minut, ea era la etaj, la telefon, panica citindu-i-se pe chip în timp ce îngenunchea, încercând să-i împingă o pastilă – o aspirină – în gură soţului ei.

— Nu-i pot deschide gura! Nu-i pot deschide gura! Nu-i pot deschide gura! Daniel, deschide gura! Dragule, of, Dumnezeul meu, dragule, deschide gura! Şi apoi în telefon: Da! V-am spus! V-am spus! Hollies! Da! Chaucer Road! E pe moarte! E pe moarte!

A reuşit să-i vâre în gură soţului ei o bucată din pastilă, dar aceasta a făcut băşici în spumă şi s-a scurs pe covor.

— *Mnnnnnn!* spunea soţul ei cu disperare. *Mnnnnnnn!*

Am stat acolo, în picioare, privindu-l. Ochii lui au rămas larg, larg căscaţi, căscaţi ca ai unui *ipsoid,* de parcă rămasul lui pe lumea asta ar fi fost ceva atât de simplu cum ar fi să te sileşti să vezi.

— Daniel, e-n regulă, spunea Tabitha, drept în faţa lui. O salvare e deja pe drum. O să fii bine, dragule!

Ochii lui erau acum aţintiţi asupra mea. El s-a smucit în direcţia mea:

— *Mnnnnnn!* Încerca să-şi avertizeze nevasta: *Mnnnnnn!*

Ea nu înţelegea.

Tabitha îl mângâia pe păr cu o tandreţe maniacală:

— Daniel, o să mergem în Egipt. Hai, gândeşte-te la Egipt. O să mergem să vedem piramidele. Mai sunt doar două săptămâni până plecăm. Haide, o să fie frumos. Ţi-ai dorit dintotdeauna să mergi…

În timp ce o priveam, am simţit o senzaţie stranie. Un soi de dor după ceva, o dorinţă puternică, dar după ce anume habar n-aveam. Eram hipnotizat de priveliştea oferită de acea femelă umană ghemuită deasupra bărbatului al cărui sânge îl împiedicasem să mai ajungă la inima lui.

— Ai trecut cu bine prin asta ultima oară şi o să treci cu bine şi de data asta.

— Nu, am şoptit neauzit. Nu, nu, nu.

— *Mnn!* a spus el, apucându-şi umărul cuprins de o durere infinită.

— Te iubesc, Daniel.

Ochii lui s-au încleştat, închizându-se acum, durerea era prea mare.

— Stai cu mine, stai cu mine, nu pot trăi singură-singurică…

Capul lui era pe genunchiul ei. Ea îi mângâia întruna chipul. Vasăzică, asta era dragostea. Două vieţuitoare sprijinindu-se reciproc. Se presupunea că ar fi trebuit să gândesc că priveam slăbiciunea, ceva demn de batjocură, dar nu gândeam deloc aşa ceva.

El a încetat să mai facă zgomot, părea, brusc, mai greu pentru ea, iar cutele adânci, încleştate în jurul ochilor lui, s-au înmuiat şi s-au relaxat. Se sfârşise.

Tabitha a urlat, de parcă ar fi fost smuls ceva, fizic, din ea. Nu mai auzisem niciodată ceva asemănător acelui sunet. Şi, trebuie să spun, m-a tulburat într-o mare măsură.

O pisică a ieşit la iveală din cadrul uşii, speriată, probabil, de sunet, dar indiferentă la scenă, în general. S-a întors înapoi de unde venise.

— Nu, spunea Tabitha iar şi iar, nu, nu, nu!

Afară, o ambulanţă s-a oprit, patinând pe pietriş. Lumini albastre sclipitoare au apărut prin fereastră.

— Sunt aici, i-am spus Tabithei şi am coborât scările. Simţeam o uşurare stranie şi atotcopleşitoare să îmi port paşii în jos pe acele trepte aşternute cu un covor moale şi ca acele suspine disperate şi acele ordine zadarnice să se stingă în depărtare, în nefiinţă.

ACOLO DE UNDE SUNTEM NOI

M-am tot gândit la locul acela de unde suntem noi – voi şi cu mine.

Acolo de unde suntem noi nu există înşelăciuni alinătoare, nici religii, nici opere literare despre lucruri imposibile.

Acolo de unde suntem noi nu există nici iubire şi nici ură. Există doar puritatea raţiunii.

Acolo de unde suntem noi nu există crime din pasiune pentru că nu există pasiune.

Acolo de unde suntem noi nu există remuşcări pentru că acţiunea are întotdeauna un motiv logic şi rezultă în cel mai bun efect posibil pentru situaţia dată.

Acolo de unde suntem noi nu sunt nici nume, nici familii care locuiesc împreună, nici soţi şi soţii, nici adolescenţi îmbufnaţi, nici nebunie.

Acolo de unde suntem noi am rezolvat problema fricii pentru că am rezolvat problema morţii. Noi nu vom muri. Ceea ce înseamnă că nu putem lăsa universul să facă tot ceea ce vrea să facă, pentru că noi vom fi în el pentru veşnicie.

Acolo de unde suntem noi nu vom sta niciodată întinşi pe un covor luxos, strângându-ne de piept în timp ce feţele noastre devin purpurii şi ochii noştri caută cu disperare să privească tot ceea ce ne înconjoară pentru cea din urmă oară.

Acolo de unde suntem noi avem tehnologia noastră, creată pe baza supremei şi atotcuprinzătoarei noastre cunoaşteri a matematicii, ceea ce înseamnă nu numai că putem călători distanţe uriaşe, ci şi că putem să ne rearanjăm ingredientele biologice, să le reînnoim şi să le reumplem. Noi suntem înzestraţi psihologic pentru asemenea progrese. Noi nu am fost niciodată în război cu noi înşine. Nu am pus propriile dorinţe individuale mai presus de nevoile colectivului.

Acolo de unde suntem noi înţelegem că, dacă rata

progresului matematic a umanilor va depăşi maturitatea lor psihologică, atunci vor trebui luate măsuri. Spre exemplu, moartea lui Daniel Russell şi a cunoştinţelor pe care le deţinea ar putea sfârşi prin a salva mult mai multe vieţi. Prin urmare: el este un sacrificiu logic şi admisibil.

Acolo de unde suntem noi nu există coşmaruri.

Şi, cu toate acestea, în noaptea aceea, pentru prima oară în viaţa mea, am avut un coşmar.

Eu, o lume de umani morţi şi acea pisică indiferentă mergând pe o stradă gigantică acoperită cu un covor. Încercam să ajung acasă. Dar nu puteam. Eram blocat acolo. Devenisem unul dintre ei. Blocat în formă umană, incapabil să scap de soarta inevitabilă care îi aştepta pe toţi. Şi eram din ce în ce mai flămând şi aveam nevoie să mănânc, dar nu puteam mânca, pentru că gura îmi era strâns încleştată, ca prinsă cu clame. Foamea devenise extremă. Muream de foame, mă risipeam cu mare viteză. Se făcea că mă duc în benzinăria unde fusesem în prima noapte şi că încercam să îmi vâr mâncare în gură, dar n-a fost de niciun folos. Încă mai eram înţepenit din cauza unei paralizii inexplicabile. Ştiam că aveam să mor.

O să mor.

Cum reuşeau umanii să înghită o asemenea idee?

M-am trezit.

Eram transpirat şi mi se tăiase răsuflarea. Isobel îmi atingea spinarea.

— Totul e în regulă, spunea ea, aşa cum spusese şi Tabitha. Totul e în regulă, totul e în regulă, totul e în regulă…

CÂINELE ŞI MUZICA

Ziua următoare am stat singur.

Ei bine, de fapt, ăsta nu e chiar adevărul adevărat.

Nu am fost singur. Mai era şi un câine, Newton. Câinele botezat după un uman care venise cu ideea gravitaţiei şi a inerţiei. Ţinând cont de încetineala cu care câinele îşi părăsea coşul, mi-am dat seama că numele era un omagiu pe potriva acestor descoperiri. Era treaz de-acum. Era bătrân şi mergea şontâc-şontâc, şi mai era şi pe jumătate orb.

El ştia cine eram. Sau cine nu eram. Şi mârâia ori de câte ori era în preajma mea. Nu-i prea înţelegeam limba încă, dar simţeam totuşi că e nemulţumit. Îşi arăta dinţii, dar îmi dădeam seama că anii întregi de supunere oarbă faţă de proprietarii lui bipezi făceau să fie suficient simplul fapt că stăteam în picioare pentru ca eu să-i inspir o oarecare doză de respect.

Simţeam că mi se face rău. Am pus asta pe seama noului aer pe care îl respiram. Dar ori de câte ori îmi închideam ochii, vedeam faţa chinuită a lui Daniel Russell de pe când zăcea pe covor. Aveam, totodată, o durere de cap, dar acesta nu era decât efectele târzii şi de durată ale energiei de care făcusem uz cu o zi înainte.

Ştiam că viaţa avea să fie mai uşoară în timpul şederii mele aici dacă Newton ar fi de partea mea. El ar fi putut avea informaţii, era posibil să fi prins din zbor anumite semnale, să fi auzit lucruri. Şi ştiam că exista o regulă care persista de la un capăt la altul al universului: dacă doreai să atragi pe cineva de partea ta, ceea ce trebuia să faci cu adevărat era *să le alini durerea.* Acum o asemenea logică pare ridicolă. Dar adevărul era încă şi mai ridicol şi cu mult prea periculos pentru a-l recunoaşte, până şi numai faţă de mine însumi, că, după nevoia de a răni, simţeam impulsul de a vindeca.

Aşa că m-am dus până la el şi i-am dat un biscuit. Apoi, după ce i-am dat biscuitul, i-am dat vederea. Şi apoi, în

timp ce îi mângâiam piciorul din spate, el a scheunat în urechea mea cuvinte pe care nu le prea pot traduce. L-am vindecat, oferindu-mi mie însumi nu doar o durere de cap încă şi mai puternică, ci şi val după val de extenuare în timpul acestui proces. Într-adevăr, eram atât de extenuat, încât am aţipit pe podeaua bucătăriei. Când m-am trezit, eram acoperit în salivă de câine. Limba lui Newton încă o mai producea, în timp ce mă lingea cu un considerabil entuziasm. Lingea, lingea, lingea, de parcă înţelesul existenţei canine era ceva care se afla sub pielea mea.

— Ai putea, te rog, să încetezi să mai faci asta? l-am întrebat.

Dar el nu putea. Nu până m-am ridicat în picioare. Era, din punct de vedere fizic, incapabil să se oprească.

Şi chiar şi atunci când m-am ridicat în picioare, a încercat să se ridice şi el cu mine şi pe mine, de parcă ar fi vrut să adopte şi el poziţia verticală. Atunci am înţeles că singurul lucru mai rău decât să ai un câine care te urăşte e să ai un câine care te iubeşte. Serios vorbind, dacă o fi existând o specie care are mai mare nevoie de atenţie în univers, eu, unul, încă nu am întâlnit-o.

— Pleacă, i-am spus. Nu vreau dragostea ta.

M-am dus în sufragerie şi m-am aşezat pe canapea. Aveam nevoie să mă gândesc. Oare moartea lui Daniel Russell avea să fie considerată de umani suspectă, dubioasă? Moartea unui bărbat care lua medicamente pentru inimă şi sucomba în urma unui al doilea infarct, fatal de data aceasta? Nu aveam nicio otravă şi nicio armă pe care ei vor fi vreodată capabili să o identifice.

Câinele stătea lângă mine şi şi-a plasat capul în poala mea, apoi şi-a ridicat capul din poala mea, pe urmă şi l-a pus din nou, de parcă să hotărască dacă să-şi pună sau nu capul în poala mea era cea mai mare hotărâre cu care se confruntase vreodată.

Am petrecut multe ore împreună în ziua aceea. Eu şi câinele. La început, eram deranjat de faptul că nu voia să mă lase singur, câtă vreme tot ce aveam eu nevoie să fac era să mă concentrez şi să dezleg o problemă importantă:

când să acţionez în continuare. Să dezleg problema: cât de multe informaţii aveam nevoie să dobândesc înainte de a îndeplini ceea ce aveau să fie cele din urmă fapte ale mele pe aici, să le curm vieţile nevestei şi copilului lui Andrew Martin. Am ţipat din nou la câine să mă lase în pace, dar, când am rămas în sufragerie singur, împreună cu nimic altceva decât gândurile şi planurile mele, mi-am dat seama că simţeam o îngrozitoare singurătate, aşa că l-am chemat înapoi. Şi el a venit, şi părea fericit că era dorit din nou.

Am pus să fie interpretat ceva ce mă interesa. Se numea *Planetele* de Gustav Holst. Era o compoziţie muzicală toată numai despre prăpăditul sistem solar al oamenilor, aşa că a fost surprinzător să aud că avea un ton destul de epic. Un alt lucru derutant era împărţirea în şapte „mişcări”, fiecare numită după „personaje astrologice”. Spre exemplu, Marte era „Aducătorul Războiului”, Jupiter era „Aducătorul Veseliei”, iar Saturn era „Aducătorul Bătrâneţii”.

Acest primitivism mi s-a părut amuzant. Şi tot aşa era şi ideea că muzica avea ceva, orice, de-a face cu acele planete moarte. Dar părea să îl calmeze pe Newton un pic şi trebuie să recunosc că una sau două părţi din ea au avut un oarecare efect asupra mea, un fel de efect electrochimic. Să asculţi muzică, mi-am dat eu seama, nu era altceva decât plăcerea de a număra fără să îţi dai seama că numeri. În timp ce impulsurile electrice erau transportate de la exteroceptorii din urechea mea prin corpul meu, m-am simţit… nu ştiu cum să spun… calm. A făcut să se liniştească un pic acea stranie angoasă care nu mă părăsise de când îl privisem pe Daniel Russell murind pe covorul său.

În timp ce ascultam, am încercat să îmi dau seama de ce Newton şi specia lui erau aşa de îndrăgostiţi, aşa de fermecaţi de umani.

— Spune-mi, i-am zis. Care-i faza cu umanii?

Newton a izbucnit în râs. Sau a ajuns pe cât de aproape poate ajunge un câine de acţiunea de a râde, şi, zău, poate ajunge destul de aproape.

Am insistat cu această direcţie de cercetare:

— Dă-i drumul! i-am cerut. Dă totul în vileag!

El părea ruşinos un pic, rezervat. Nu cred că avea, cu adevărat, un răspuns. Poate că nu ajunsese încă la niciun verdict sau poate că era prea loial pentru a mai fi şi sincer.

Am pus o muzică diferită. Am pus muzica scrisă de cineva pe nume Ennio Morricone. Am pus albumul numit *Space Oddity* (Bazaconie spaţială), de David Bowie care, în măsurarea lui simplă, şablonardă a timpului, era, de fapt, destul de plăcut. Aşa cum a fost şi *Moon Safari* („Safari pe Lună”), al trupei Air, deşi acesta arunca mult prea puţină lumină asupra Lunii înseşi. Am pus *A Love Supreme* („Iubire supremă”), al lui John Coltrane, şi *Blue Monk* („Călugărul albastru”), al lui Thelonius Monk (Călugărul Thelonius), cred. Asta era muzică jazz. Era plină de complexitatea şi contradicţiile care, aveam să aflu eu nu peste mult timp, îi fac pe umani să fie umani. Am ascultat „Rapsodia albastră” a lui George Gershwin şi „Sonata Lunii” a lui Ludwig van Beethoven, şi „Intermezzo opus 17” al lui Brahms. Am ascultat muzică de Beatles, Beach Boys, Rolling Stones, Daft Punk, Prince, Talking Heads, Al Greene, Tom Waits, Mozart. Eram intrigat să descopăr sunetele care se puteau transforma în muzică – vocea stranie de la radio din *I Am the Walrus* („Sunt morsa”), al trupei Beatles, tusea de la începutul lui Raspberry Beret („Bereta zmeurie”), a lui Prince şi de la sfârşitul cântecelor lui Tom Waits. Poate că asta era frumuseţea pentru oameni. Accidentele, imperfecţiunile plasate într-un model drăguţ. Asimetria. Sfidarea matematicii. M-am gândit la discursul meu de la Muzeul Ecuaţiilor Pătrate. Cu Beach Boys am simţit o senzaţie stranie, în spatele ochilor şi în stomac. Habar nu aveam ce sentiment era acela, dar mă făcea să mă gândesc la Isobel şi la felul în care mă îmbrăţişase ea noaptea trecută, după ce venisem acasă şi îi spusesem că Daniel Russell suferise un infarct fatal în faţa mea.

Existase un neînsemnat moment de suspiciune, o scurtă înăsprire a privirii sale, dar se înmuiase apoi,

transformându-se în compasiune. Orice altceva va fi crezut despre soţul său, nu credea că acesta era un criminal. Ultima piesă pe care am ascultat-o a fost o melodie intitulată *Clair de Lune* („Lumina Lunii”), de Debussy. Aceasta era cea mai apropiată de o reprezentare a spaţiului cosmic pe care o auzisem vreodată, şi am rămas în picioare acolo, în mijlocul camerei, împietrit din cauza şocului că un uman putuse să creeze un zgomot atât de frumos.

Această frumuseţe m-a îngrozit, ca o vieţuitoare de pe altă planetă care apare brusc nu se ştie de unde. Ca un *ipsoid* care năvăleşte din deşert. Trebuia să îmi păstrez puterea de concentrare. Trebuia să continui să cred tot ceea ce mi se spusese. Că aceasta era o specie iremediabil pierdută, o specie a urâţeniei şi violenţei irecuperabile.

Newton zgrepţăna la uşa de la intrarea în casă. Zgrepţănatul lui mă îndepărta de muzică, aşa că m-am dus şi am încercat să descifrez ce voia. S-a vădit că tot ce dorea el era să iasă afară. Exista o „lesă” pe care o văzusem pe Isobel folosind-o, aşa că i-am prins-o de zgardă.

În timp ce plimbam câinele, am încercat să am gânduri cât mai negative la adresa umanilor.

Şi, cu siguranţă, relaţia dintre umani şi câini părea echivocă, din punct de vedere etic, căci ambele specii s-ar fi situat – pe o scală a inteligenţei care să cuprindă toate speciile universului, până la ultima – undeva, pe la mijloc, nu prea departe una de alta. Dar trebuie să spun că, de fapt, câinilor nu părea să le pese prea mult de asta. Într-adevăr, ei acceptau destul de fericiţi sistemul în cea mai mare parte a timpului.

L-am lăsat pe Newton să-mi arate drumul.

Am trecut prin faţa unui bărbat aflat pe partea cealaltă a străzii. El s-a oprit, pur şi simplu, din drum, s-a holbat la mine şi a zâmbit pentru sine. Am zâmbit, la rândul meu, şi i-am făcut cu mâna, căci înţelesesem că acesta era modul potrivit de a întâmpina pe cineva. El nu mi-a făcut cu mâna. *Da, umanii sunt o specie tulburătoare.* Am mers mai

departe şi am mai trecut prin dreptul altui bărbat. Care era într-un cărucior. El a părut să mă cunoască:

— Andrew, a spus, nu-i aşa că-i îngrozitoare vestea despre Daniel Russell?

— Da, am răspuns. Eram acolo. Am văzut totul când s-a întâmplat. A fost oribil, pur şi simplu, oribil.

— Of, Dumnezeule, habar n-am avut!

— Mortalitatea e un lucru foarte tragic.

— Într-adevăr, într-adevăr aşa e.

— În orice caz, ar cam trebui să plec. Câinele se cam grăbeşte. Ne mai vedem.

— Da, da, negreşit. Dar, dacă-mi permiţi să întreb: tu cum te mai simţi? Am auzit că şi tu ai fost un pic indispus?

— O, mă simt bine. Am depăşit faza aceea. A fost doar o mică neînţelegere, de fapt.

— O, înţeleg!

Conversaţia a intrat şi mai mult în declin, aşa că m-am scuzat şi am plecat, iar Newton m-a târât drept înainte până când am ajuns la o zonă întinsă acoperită cu iarbă. Am descoperit că asta e ceea ce le place câinilor să facă. Le place să alerge de colo până colo pe iarbă, pretinzând că sunt liberi şi strigându-şi unul altuia: „Suntem liberi, suntem liberi, uite, uite, uite cât de liberi suntem!” Era, cu adevărat, o privelişte de plâns, zău aşa. Dar dădea roade pentru ei şi pentru Newton în special. Era o amăgire, o halucinaţie colectivă pe care ei aleseseră să o înghită de bună şi i se supuneau cu dragă inimă, fără să simtă pic de nostalgie după fostele lor persoane lupeşti.

Asta era remarcabil în legătură cu umanii – capacitatea lor de a da formă căii pe care trebuiau s-o urmeze alte specii, de a le schimba acestora, în mod fundamental, firea. Poate că asta ar fi putut să mi se întâmple şi mie, poate că şi eu puteam fi schimbat, poate că deja fusesem schimbat? Cine putea şti? Speram că nu era aşa. Speram că rămăsesem la fel de pur cum mi se spusese să fiu, la fel de puternic şi de izolat ca un număr prim, ca nouăzeci şi şapte.

Stăteam pe o bancă şi priveam traficul. Indiferent cât de

mult aş fi stat pe această planetă, mă îndoiesc că aş fi ajuns să mă obişnuiesc vreodată cu priveliştea maşinilor ţintuite de stradă atât de atracţia gravitaţională, cât şi de tehnologia lor rudimentară, abia mişcându-se pe drumuri fiindcă erau atât de multe.

Era, oare, greşit să te pui de-a curmezişul progresului tehnologic? Aceasta era o întrebare nouă în mintea mea. Nu o doream acolo, aşa că am fost destul de uşurat atunci când Newton a început să latre. M-am întors să îl privesc. Stătea nemişcat, cu capul stabil într-o direcţie, în timp ce continua să facă un zgomot cât de tare putea.

— Uite! părea el să latre spre mine. Uite! Uite! Uite! Începeam să îi înţeleg limba.

Mai exista acolo un drum, unul diferit de acela cu tot traficul. O linie de case terasate care priveau spre parc.

M-am întors spre ea, aşa cum Newton, în mod limpede, dorea să o fac. L-am văzut pe Gulliver, singur-singurel, mergând pe trotuar şi încercând din răsputeri să se ascundă în spatele claiei lui de păr. Se presupunea c-ar fi trebuit să fie la şcoală. Şi nu era acolo, asta dacă nu cumva şcoala umană era reprezentată de mersul de unul singur pe stradă în timp ce te gândeşti, ceea ce s-ar fi şi cuvenit să fie, pe bune. El m-a zărit. A înţepenit. Şi apoi s-a răsucit pe călcâie şi a început să meargă în direcţia opusă.

— Gulliver! l-am strigat. Gulliver!

M-a ignorat. La drept vorbind, a început să se îndepărteze mai repede decât o făcuse înainte. Comportamentul lui mă îngrijora. În fond, în capul lui existau cunoştinţe conform cărora cea mai mare enigmă matematică fusese rezolvată, şi, pe deasupra, şi de propriul lui tată. Nu acţionasem cu o seară în urmă. Îmi spusesem că aveam nevoie să aflu mai multe informaţii, să verific că nu mai exista nimeni altcineva căruia Andrew Martin ar fi putut să-i spună ceva. De asemenea, eram, probabil, mult prea extenuat după întâlnirea mea cu Daniel. Aveam să mai aştept încă o zi, poate chiar două. Acela fusese planul. Gulliver îmi declarase că nu spusese nimănui nimic şi că nici nu avea de gând să o facă, dar

cine poate fi crezut, oare, în totalitate? Mama lui era ferm convinsă, chiar în clipa aceea, că el era la şcoală. Şi, cu toate acestea, în mod evident, nu era acolo. M-am ridicat de pe bancă şi am traversat iarba presărată cu gunoaie spre locul unde stătea Newton şi lătra încă.

— Haide, i-am spus, dându-mi seama că ar fi trebuit să fi acţionat deja. Trebuie să mergem.

Am ajuns în stradă exact când Gulliver o părăsea, şi m-am hotărât să-l urmăresc, să văd unde se ducea. La un moment dat, s-a oprit şi şi-a scos ceva din buzunar. O cutie. A extras din ea un obiect cilindric, şi l-a pus în gură şi l-a aprins. S-a întors pe călcâie, dar simţisem că are de gând să facă asta, aşa că mă ascunsesem deja după un copac.

A început să meargă din nou. În curând, a ajuns la un drum mai mare. Coleridge Road, aşa se numea acesta. Nu voia să stea pe drumul acesta prea mult. Erau prea multe maşini. Prea multe ocazii de a fi văzut. A continuat să meargă şi, după o vreme, clădirile s-au terminat şi n-au mai fost nici maşini şi nici oameni.

Îmi făceam griji că o să se întoarcă, fiindcă prin preajmă nu mai erau copaci – sau orice altceva – în spatele cărora să mă ascund. De asemenea, deşi eram destul de aproape din punct de vedere fizic pentru a putea fi văzut dacă şi-ar fi întors capul să se uite, eram mult prea departe pentru ca orice formă de manipulare mentală să poată funcţiona. În mod cu totul uimitor, totuşi, el nu şi-a întors capul. Nici măcar o dată.

Am trecut pe lângă o clădire în faţa căreia erau o mulţime de maşini goale care străluceau în soare. Clădirea avea cuvântul „Honda” scris pe ea. Înăuntrul vitrinei se zărea un bărbat cu cămaşă şi cravată care ne privea. Gulliver a tăiat-o atunci peste un câmp acoperit cu iarbă.

În cele din urmă, a ajuns la patru şine din metal întinse pe pământ: linii paralele aşezate aproape una de alta şi care se întindeau cât vedeai cu ochii. El a stat pur şi simplu acolo, absolut nemişcat, aşteptând ceva.

Newton s-a uitat la Gulliver şi apoi în sus, către mine, cu

îngrijorare. A slobozit apoi un scheunat care era, voit, tare.

— Şşt! i-am spus. Linişte!

După o vreme, un tren a apărut în depărtare, apropiindu-se din ce în ce mai mult în timp ce era tractat pe şine. Am observat că pumnii lui Gulliver s-au încleştat şi că întregul corp i s-a crispat, stând la doar un metru depărtare de calea trenului. Când trenul era aproape să treacă pe unde stătea băiatul în picioare, Newton a lătrat, dar trenul era prea zgomotos şi prea aproape pentru ca Gulliver să-l audă.

Asta era interesant. Poate că nu va trebui să fac nimic. Poate că Gulliver are s-o facă el singur.

Trenul a trecut. Mâinile băiatului au încetat să mai stea încleştate în pumni, iar el a părut să se relaxeze. Sau poate că era vorba de dezamăgire. Dar, înainte să-şi întoarcă el capul, am început să mă îndepărtez, şi l-am târât pe Newton înapoi, şi am dispărut din câmpul lui vizual.

GRIGORI PERELMAN

Aşadar, l-am părăsit pe Gulliver.

Neatins, nevătămat.

M-am întors acasă cu Newton în vreme ce Gulliver a continuat să meargă. Habar nu aveam încotro se ducea, dar îmi era destul de limpede, din lipsa lui de direcţie, că nu se îndrepta spre niciun loc precis. Am tras, prin urmare, concluzia că nu urma să se întâlnească nicicum cu nimeni. Într-adevăr, părea să vrea să evite oamenii.

Totuşi, ştiam că rămânea periculos.

Ştiam că nu numai demonstrarea ipotezei Riemann era problema. Ci şi informaţia că putea fi demonstrată, iar Gulliver deţinea această informaţie, în interiorul craniului său, în vreme ce umbla brambura pe străzi.

Cu toate acestea, mi-am motivat întârzierea prin faptul că mi se spusese să am răbdare. Mi se spusese să descopăr exact cine ştia. Dacă progresul uman urma să fie contracarat, atunci trebuia să fiu meticulos. Ar fi fost prematur să-l omor pe Gulliver acum, deoarece moartea sa şi aceea a mamei lui trebuiau să fie ultimele fapte pe care să le înfăptuiesc înainte de a stârni suspiciuni.

Da, asta mi-am spus, în timp ce îi desfăceam lesa lui Newton şi reintram în casă, accesând apoi computerul acela care stătea pe loc în cameră, introducând cuvintele „Conjectura Poincaré” în căsuţa de căutare.

În curând, am descoperit că Isobel avusese dreptate. Această conjectură – care se referea la un număr de legi fundamentale ale topologiei despre sfere şi spaţiul cu patru dimensiuni – fusese rezolvată de un matematician rus pe nume Grigori Perelman. La 18 martie 2010 – cu doar trei ani în urmă – se anunţase că el câştigase Premiul Mileniului oferit de Institutul Clay. Numai că el îl refuzase, şi premiul, şi milionul de dolari care veneau la pachet cu acesta.

„Nu mă interesează banii sau faima, spusese el. Nu am chef să fiu expus ca un animal la grădina zoologică. Nu

sunt un erou al matematicii.”

Şi acesta nu fusese singurul premiu pe care Perelman îl refuzase. Mai fuseseră şi altele. Un premiu prestigios din partea European Mathematical Society, a Societăţii Europene de Matematică, unul din partea Congresului Internaţional al Matematicienilor de la Madrid, precum şi Medalia Fields, cel mai mare premiu care se poate oferi în domeniul matematicii. Pe toate le refuzase, alegând, în schimb, să ducă o viaţă de sărăcie şi şomaj, şi să aibă grijă de mama sa în vârstă.

Umanii sunt aroganţi. Umanii sunt lacomi. Lor nu le pasă de nimic altceva decât de bani şi de faimă. Ei nu preţuiesc matematica de dragul matematicii, ci de dragul a ceea ce le poate aduce.

M-am deconectat. Dintr-odată, m-am simţit slab. Îmi era foame. Probabil că asta era explicaţia. Aşa că m-am dus în bucătărie şi am căutat de mâncare.

UNT DE ARAHIDE ÎNTREGI ŞI CROCANTE

Am mâncat nişte capere şi apoi un cub concentrat pentru supă, şi am ronţăit o frunză de la o legumă care arăta ca un băţ şi se numea ţelină. În cele din urmă, am scos nişte pâine, un aliment de bază al bucătăriei umane, şi m-am uitat în dulapul din bucătărie după ceva de pus pe ea. Zahărul pudră a fost prima mea opţiune. Şi apoi am încercat un amestec de ierburi aromatice. Niciuna din variante n-a fost foarte satisfăcătoare. După multă îngrijorare neliniştită şi după analizarea informaţiilor nutriţionale, am hotărât să încerc ceva numit unt de arahide întregi şi crocante. L-am pus pe pâine şi i-am dat un pic câinelui. Căruia i-a plăcut.

— Ar trebui să-l încerc? l-am întrebat.

„Da, trebuie neapărat să-l încerci", a părut să fie răspunsul. (Cuvintele câineşti nu erau, de fapt şi de drept, cuvinte. Erau mai mult precum melodiile. Uneori, melodii tăcute, dar tot melodii, chiar şi aşa.) „Este, cu adevărat, foarte gustos."

Nu se înşela.

În timp ce îl plasam în gura mea şi începeam să mestec, mi-am dat seama că hrana umană putea fi, de fapt, foarte bună. Nu mă desfătasem niciodată înainte cu mâncare. Acum, dacă stau să mă gândesc la asta, nu mă desfătasem niciodată cu nimic. Şi, cu toate acestea, chiar şi în mijlocul straniilor mele sentimente de slăbiciune şi îndoială, experimentasem plăcerile produse de muzică şi de mâncare. Şi poate chiar şi desfătarea simplă a companiei canine.

După ce am mâncat o felie de pâine cu unt de arahide, am mai făcut încă una pentru fiecare din noi, şi apoi încă una. Pofta de mâncare a lui Newton se dovedea a fi cel puţin pe potriva apetitului meu.

— Nu sunt ceea ce sunt, i-am spus la un moment dat. Tu ştii asta, nu-i aşa? Vreau să spun, de aceea mi-ai fost atât de ostil la început. De aceea mârâiai ori de câte ori eram în

preajma ta. Tu simţeai asta, nu? Mai mult decât ar putea un uman. Tu ştiai că e ceva diferit.

Tăcerea lui spunea multe. Şi, în timp ce mă uitam fix în ochii lui sticloşi, cinstiţi, am simţit impulsul de a-i spune mai multe.

— Am ucis pe cineva, i-am mărturisit, simţind o senzaţie de uşurare. Sunt ceea ce oamenii ar categorisi drept un criminal, un termen critic şi, în acest caz, care se bazează pe judecăţi greşite. Vezi tu, uneori, pentru a salva ceva trebuie să ucizi o părticică din acel ceva. Dar, totuşi, un criminal… aşa m-ar numi, dacă ar şti. Nu că ei ar putea fi vreodată capabili să ştie cum am comis crima. Vezi tu, aşa după cum ştii, de bună seamă, umanii sunt încă în acel punct al dezvoltării lor în care ei percep diferenţe puternice între mentalul şi fizicul din *interiorul aceluiaşi corp.* Ei au spitale de boli mintale şi spitale pentru trup, de parcă unul nu l-ar afecta direct pe celălalt. Şi astfel, dacă nu pot recunoaşte că o minte e direct responsabilă de trupul aceleiaşi persoane, nu prea au cum să înţeleagă modul în care o minte – fie ea şi una umană – poate afecta trupul altcuiva. Eu deţin tehnologia, dar e nevăzută. E înăuntrul meu. Şi acum sălăşluieşte în mâna mea stângă. Îmi permite să iau forma asta, îmi dă posibilitatea să îmi contactez planeta mea şi îmi întăreşte mintea. Mă face capabil să manipulez diverse procese fizice şi mentale. Pot folosi telekinezia – uite, uite chiar acum, uite ce fac acum cu capacul borcanului de unt de arahide – şi, de asemenea, pot efectua ceva numit hipnoză. Înţelegi tu, acolo de unde vin eu totul e unitar. Minţi, trupuri, tehnologii, toate se combină într-o convergenţă destul de frumoasă.

Telefonul a sunat în acel moment. Mai sunase şi mai devreme. Cu toate astea, nu răspunsesem. Erau anumite gusturi, la fel cum erau şi anumite cântece de Beach Boys („În my room”, „God Only Knows”, „Sloop John B”) care erau mult prea bune pentru a stânjeni degustarea lor.

Dar untul de arahide se terminase de-acum, iar Newton şi cu mine ne holbam unul la altul într-o jeluire comună:

— Îmi pare rău, Newton. Dar se pare că ni s-a terminat

untul de arahide.

„Asta nu poate fi adevărat. Probabil că te înşeli. Mai verifică o dată.”

Am verificat din nou:

— Nu, nu mă înşel.

„Aşa cum trebuie. Verifică aşa cum trebuie! N-ai făcut decât să arunci o privire pe fugă.”

Am verificat aşa cum trebuie. I-am arătat până şi interiorul borcanului. El tot era neîncrezător, aşa că am plasat borcanul fix lângă nasul lui, ceea ce era, în mod limpede, exact unde îl dorise. „Ah, vezi, încă mai e ceva. Uite. Uite.” Şi el a lins conţinutul borcanului până când şi el a trebuit să fie de acord, în cele din urmă, că ni se terminase chestia aia. Am râs tare. Nu mai râsesem niciodată. Era un sentiment foarte ciudat, dar nicidecum neplăcut. Şi apoi am mers şi ne-am aşezat pe canapeaua din sufragerie.

„De ce te afli aici?”

Nu ştiu dacă ochii câinelui mă întrebau asta, dar i-am oferit de îndată răspunsul:

— Mă aflu aici pentru a distruge nişte informaţii. Unele care există în corpurile anumitor maşini şi în minţile anumitor umani. Acesta este scopul meu. Cu toate că, de bună seamă, cât timp sunt aici voi strânge, de asemenea, informaţii. Cam cât de nestatornici sunt ei? Cât de violenţi? Cât de periculoşi pentru ei înşişi, dar şi pentru alţii? Iar punctele lor slabe – şi chiar că par să existe destul de multe – sunt ele insurmontabile? Sau există totuşi o speranţă în ceea ce-i priveşte? Aceste întrebări sunt genul de întrebări pe care le am în minte, deşi nu ar trebui. Totuşi, în primul şi în primul rând, ceea ce am de făcut implică suprimarea.

Newton m-a privit sumbru, dar nu m-a judecat. Şi am stat acolo, pe canapeaua purpurie, pentru o vreme. Ceva mi se întâmplase, mi-am dat eu seama, şi mi se tot întâmplase de când cu Debussy şi cu Beach Boys. Îmi doream să nu le fi pus niciodată. Timp de zece minute am stat în linişte. Această stare de spirit tânguitoare s-a

modificat graţie distragerii atenţiei cauzate de deschiderea şi închiderea uşii de la intrare.

Era Gulliver. A aşteptat în tăcere pe hol pentru un moment sau două, apoi şi-a atârnat haina şi a dat drumul ghiozdanului. A venit în sufragerie, mergând încet. Nu m-a privit în ochi:

— Să nu-i spui lui mami, bine?

— Ce? am întrebat. Ce să nu-i spun?

Era încurcat:

— Că nu m-am dus la şcoală.

— În regulă, n-o să-i spun.

S-a uitat la Newton, al cărui cap era din nou în poala mea. Părea nedumerit, dar nu a făcut niciun comentariu. Mi-a întors spatele, s-o ia în sus pe scări.

— Ce făceai lângă şinele de cale ferată? l-am întrebat.

Am văzut cum i s-au încordat mâinile:

— Ce?

— Stăteai, pur şi simplu, acolo, în timp ce trenul trecea pe lângă tine.

— *M-ai urmărit?*

— Da. Da, aşa am făcut. Te-am urmărit. N-aveam de gând să-ţi spun. De fapt, mă surprinde chiar şi pe mine că-ţi spun asta acum. Dar a avut câştig de cauză curiozitatea mea înnăscută.

El a răspuns doar cu un soi de geamăt în surdină, şi s-a îndreptat în sus pe scări.

După o vreme de stat cu un căţel în poală, îţi dai seama că există o necesitate: aceea de a-l mângâia. Să nu mă întrebaţi cum de se întâmplă asta în mod necesar. În mod clar, are de-a face cu dimensiunile părţii de sus a corpului uman. În orice caz, am mângâiat câinele şi, în timp ce făceam asta, am înţeles că era, de fapt, o senzaţie plăcută, cu căldura şi ritmul ei.

DANSUL LUI ISOBEL

În cele din urmă, Isobel s-a întors acasă. M-am dat într-o parte pe canapea pentru a ajunge într-o poziţie care să-mi permită să o urmăresc în timp ce intra pe uşa de la intrare. Era de-a dreptul fascinant pentru mine totul, să văd pur şi simplu efortul necesar pentru a le face pe toate – împingerea fizică a uşii, extragerea cheii, închiderea uşii şi aşezarea acelei chei (şi a celorlalte legate de ea) într-un coşuleţ oval pus pe o piesă de mobilier imobilă. Felul în care ea făcea astfel de acţiuni cu mişcări separate, alunecătoare, care erau aproape ca un dans, fără ca măcar să se gândească la ele! Eu, unul, ar fi trebuit să desconsider astfel de lucruri. Dar nu le desconsideram. Ea părea să acţioneze continuu cu mult peste sarcina pe care o îndeplinea, cu mult mai bine. Ca o melodie care se înălţa deasupra ritmului. Şi, cu toate acestea, ea continua să fie ceea ce era, doar un om.

A mers pe hol, expirând tot drumul, cu chipul ei conţinând, în acelaşi timp, un zâmbet şi o încruntare. Ca şi fiul ei, şi ea a fost uimită să vadă câinele stând la mine în poală. Şi în egală măsură uimită să-l vadă sărind din poala mea şi alergând spre ea.

— Ce-i cu Newton? m-a întrebat.

— *Cu* el?

— Pare plin de viaţă.

— Aşa?

— Da. Şi, nu ştiu, parcă ochii îi sunt mai strălucitori.

— O! Probabil că are de-a face cu untul de arahide. Şi cu muzica.

— Unt de arahide? Muzică? Tu nu asculţi niciodată muzică. Aţi ascultat muzică?

— Da. Aşa am făcut.

S-a uitat la mine cu suspiciune:

— Sigur că da! Înţeleg.

— Am ascultat muzică toată ziua.

— Cum te simţi? Vreau să spun, ştii tu, în legătură cu

Daniel.

— O, e foarte trist, am răspuns. Ziua ta cum a fost?

Ea a oftat:

— A fost în regulă.

Asta fusese o minciună, îmi puteam da seama.

Am privit-o. Am observat că ochii îmi puteau zăbovi cu uşurinţă asupra ei. Ce se întâmplase? Să fi fost acesta, oare, un alt efect secundar al muzicii?

Presupun că începusem să mă aclimatizez, să mă deprind cu ea şi cu umanii în general. Din punct de vedere fizic, cel puţin de dinafară, eram şi eu unul. Într-un anumit sens, aceasta începea să fie o nouă normalitate. Dar, chiar şi aşa, stomacul meu era mult mai puţin întors pe dos de ea decât de vederea celorlalţi umani pe care îi zăream trecând prin faţa ferestrei şi cercetându-mă. De fapt, în ziua aceea, sau într-un anumit moment din ziua aceea, stomacul meu nu a fost chiar deloc întors pe dos.

— Simt că ar trebui să îi dau un telefon lui Tabitha, a spus Isobel. Totuşi, e dificil, nu-i aşa? Probabil că e potopită. Aş putea să-i trimit doar un e-mail şi să-i dau de ştire, ştii tu, că, dacă aş avea ceva de făcut...

Am da aprobator din cap:

— Asta-i o idee bună.

Ea m-a studiat o vreme:

— Da, a spus, pe o tonalitate mai joasă. Aşa cred. A privit telefonul: A sunat cineva?

— Aşa cred. Telefonul a sunat de vreo câteva ori.

— Dar nu ai răspuns?

— Nu. Nu, n-am răspuns. Nu prea mă simt în stare să port conversaţii lungi. Şi mă simt blestemat pe moment. Ultima oară când am avut o conversaţie lungă cu cineva în afară de tine şi de Gulliver, ei au sfârşit prin a muri în faţa mea.

— Nu mai spune una ca asta.

— Una, cum?

— Într-un mod neserios. E o zi tristă.

— Ştiu, am zis. Doar că... încă nu am înţeles pe deplin, cu adevărat.

S-a dus să asculte mesajele din telefon. S-a întors.

— Te-au sunat *o grămadă* de oameni.

— O, am răspuns. Cine?

— Mama ta. Dar, te previn, ea s-ar putea să facă acea chestie îngrijorat-opresivă care reprezintă trăsătura ei distinctivă. A auzit de micul tău eveniment de la Corpus Christi. Habar n-am cum. Şi cei de la colegiu au sunat, dorind să stea de vorbă cu tine şi le-a ieşit destul de bine încercarea de a părea plini de îngrijorare. Apoi un ziarist de la *Cambridge Evening News.* Şi Ari. Care-a fost un dulce. Se întreabă dacă te simţi în stare să mergeţi la un meci de fotbal sâmbătă. Şi a mai fost cineva. S-a oprit un moment: A spus că numele ei e Maggie.

— O, da, am răspuns, prefăcându-mă. Desigur. Maggie.

Apoi Isobel a ridicat din sprâncene spre mine. În mod clar, asta însemna ceva, dar nu aveam habar ce. Era frustrant. Vedeţi voi, Limba Cuvintelor era doar una dintre limbile folosite de umani. Mai existau multe altele, aşa cum am mai arătat. Limba Suspinelor, Limba Momentelor de Tăcere şi, cea mai plină de semnificaţii, Limba Încruntărilor.

Apoi ea a făcut exact opusul, căci sprâncenele i-au ajuns pe cât de jos le era posibil. A oftat şi s-a dus în bucătărie.

— Ce-ai făcut cu zahărul pudră?

— L-am mâncat, am spus. A fost o greşeală. Scuze.

— Ei bine, ştii, simte-te liber să mai şi pui lucrurile de unde le-ai luat.

— Am uitat. Scuze.

— E-n regulă. Doar că am avut o zi tare lungă, asta-i tot.

Am dat din cap aprobator şi am încercat să mă port ca un uman:

— Ce vrei să fac? Vreau să spun: ce ar trebui să fac?

— Ei bine, ai putea începe prin a o suna pe mama ta. Dar să nu care cumva să-i spui despre spital. Ştii doar cum eşti.

— Cum? Cum sunt?

— Ei îi spui mai multe decât îmi spui mie.

Acum, asta chiar că era ceva îngrijorător. Într-adevăr, asta era ceva foarte îngrijorător. Am hotărât să o sun de

îndată.

MAMA

Oricât de uluitor ar putea să pară, mama este un concept important pentru umani. Ei nu numai că ştiu cu adevărat cine sunt mamele lor, dar, în multe cazuri, chiar păstrează *legătura* cu acestea pe toată durata vieţii lor. Desigur, pentru cineva ca mine, a cărui mamă nu va putea fi niciodată cunoscută, aceasta era o idee foarte exotică.

Atât de exotică, încât mi s-a făcut frică să-i dau urmare. Dar am făcut-o, totuşi, deoarece, dacă fiul ei îi spusese prea multe informaţii, trebuia, în mod evident, s-o ştiu.

— Andrew?

— Da, mamă. Eu sunt.

— O, Andrew. Ea vorbea pe o tonalitate înaltă. Cea mai înaltă pe care o auzisem vreodată.

— Bună, mamă!

— Andrew, eu şi tatăl tău am murit de îngrijorare din cauza ta.

— Oh, am răspuns. Am avut un mic episod. Mi-am pierdut, temporar, minţile. Am uitat să-mi pun haine pe mine. Asta-i tot.

— Asta-i tot ce ai de spus?

— Nu. Nu, nu este. Trebuie să-ţi pun o întrebare, mamă. E o întrebare importantă.

— O, *Andrew!* Ce s-a întâmplat? Intră-n materie!

— Materie? Ce materie?

— Isobel e de vină? Te-a cicălit din nou? Despre asta e vorba?

— Din nou?

S-a auzit pârâitul static al unui oftat:

— Da. Ne tot spui de vreun an şi mai bine că tu şi Isobel aţi cam avut dificultăţi. Că ea n-a fost pe cât de înţelegătoare ar fi putut să fie în legătură cu cantitatea de muncă pe care o ai tu de făcut. Că nu ţi-a fost alături.

M-am gândit la Isobel şi la cum minţise în legătură cu modul în care decursese ziua ei ca să mă oprească să-mi fac griji, la cum îmi făcea de mâncare, la cum îmi mângâia

pielea.

— Nu, am spus. Ea e alături de el. De *mine.*

— Şi Gulliver? Cu el cum e? Credeam că ea l-a întors împotriva ta. Din cauza trupei ăleia din care voia el să facă parte. Dar tu ai avut dreptate, dragule. El n-ar trebui să-şi piardă vremea cu trupele. Nu după toate câte le-a făcut.

— Trupă? Nu ştiu, mamă. Nu cred că despre asta-i vorba.

— De ce îmi spui „mamă”? Tu nu mi-ai spus niciodată „mamă”.

— Dar eşti mama mea. Cum să-ţi spun?

— „Mami”. Tu-mi spui „mami”.

— Mami, am zis. Suna precum cel mai straniu cuvânt dintre toate cuvintele stranii: Mami. Mami. Mami. Mami. Mami, ascultă, vreau să ştiu dacă am vorbit recent cu tine.

Ea nu mă mai asculta:

— Ne-am dori să fi fost acolo.

— Păi, vino! am spus. Eram interesat să văd cum arăta: Vino-ncoace chiar acum.

— Ei bine, dacă n-am locui la peste 19.200 de kilometri…

— O, am zis. 19.200 de kilometri nu păreau mare lucru: Păi, vino-n după-amiaza asta, atunci.

Mama a râs:

— Văd că ţi-ai păstrat simţul umorului.

— Da, am spus. Sunt încă foarte amuzant. Ascultă, am vorbit, cumva, cu tine sâmbăta trecută?

— Nu. Andrew, ţi-ai pierdut memoria? Ai amnezie? Te porţi de parc-ai avea amnezie.

— Sunt un pic buimac. Asta-i tot. Nu-i vorba de amnezie. Doctorii mi-au spus asta. E doar… Am lucrat din greu în ultima vreme.

— Da, da, ştiu. Ne-ai spus.

— Aşa, ce v-am spus?

— Că abia dacă mai dormeai. Că ai muncit mai din greu decât ai făcut-o vreodată, cel puţin de când ţi-ai luat doctoratul.

Apoi a început să-mi ofere tot felul de informaţii pe care

nu le cerusem. A început să-mi vorbească despre osul şoldului ei. Îi provoca multă durere. Lua analgezice, dar acestea nu-şi mai făceau efectul. Găseam convorbirea aceasta tulburătoare şi chiar greţoasă. Ideea de durere *prelungită* îmi era complet străină, ca de pe altă planetă. Umanii se consideră destul de avansaţi din punct de vedere medical, dar ei încă nu au rezolvat această problemă în vreun mod semnificativ. La fel cum nu au rezolvat încă problema morţii.

— Mamă, mami, ascultă, ce ştii despre ipoteza Riemann?

— Asta-i chestia la care lucrezi tu, nu-i aşa?

— Lucrez? Lucrez. Da. Încă mai lucrez la ea. Şi nu am s-o demonstrez niciodată. Acum îmi dau seama de asta.

— O, în regulă, dragul meu. Ei bine, nu-ţi bate capul prea mult cu asta, nu te învinovăţi. Acum, ascultă…

Destul de curând, se reîntorsese la acelaşi subiect şi îmi vorbea din nou despre durerea ei. Doctorul îi spusese că ar fi trebuit să obţină o proteză pentru şold. Că acesta ar fi făcută din titan. Aproape că am icnit de spaimă când a rostit asta, dar nu am vrut să-i spun nimic despre titan, de vreme ce umanii, în mod evident, nu aveau habar de el încă. Vor descoperi ei la timpul lor.

Apoi ea a început să discute despre „tatăl” meu şi despre felul în care i se înrăutăţea starea memoriei. Doctorul îi ceruse să nu mai conducă maşina şi părea din ce în ce mai puţin probabil că el va fi capabil să termine cartea despre teoria macroeconomică pe care sperase că o va publica.

— Iar asta mă face să mă îngrijorez în ceea ce te priveşte, Andrew. Ştii doar că nu mai departe de săptămâna trecută ţi-am spus ce zisese doctorul, despre cum ar trebui să te sfătuiesc să-ţi faci o tomografie cerebrală, o scanare a creierului. Chestia asta poate să le fie comună mai multor membri ai unei familii.

— O, am răspuns.

Chiar nu ştiam ce altceva se pretindea de la mine, ce altceva s-ar fi cuvenit să spun. Adevărul este că doream ca această conversaţie să se termine. În mod evident, nu le

spusesem nimic părinţilor mei. Sau, în orice caz, nu-i spusesem mamei mele, iar, după cum sunau lucrurile, creierul tatălui meu era într-un asemenea hal, încât va fi pierdut, probabil, orice informaţie i-oi fi oferit. Totodată, şi e un „totodată” mare cât casa, discuţia asta mă deprima. Mă făcea să mă gândesc la viaţa umană într-un mod în care nu voiam să mă gândesc la ea. Viaţa umană, mi-am dat eu seama, devenea, în mod progresiv, tot mai rea pe măsură ce îmbătrâneai, după cum auzeam. Soseai pe Pământ, cu tălpici şi mânuţe de bebeluş, şi cu o fericire infinită, apoi această fericire se evapora încetişor, pe măsură ce mâinile şi picioarele îţi deveneau tot mai mari. Apoi, începând din anii adolescenţei, fericirea devenea o chestie pe care puteai să o scapi cu totul din strânsoarea ta, şi, de îndată ce începea să-ţi alunece, căpăta greutate. Era ca şi cum cunoaşterea faptului că putea să alunece era exact ceea ce o făcea mai dificil de ţinut, indiferent cât de mari îţi erau tălpile şi mâinile.

De ce era chestia asta deprimantă? De ce îmi păsa, câtă vreme nu era sarcina mea să îmi pese?

Din nou, am simţit o imensă gratitudine că eu doar arătam ca o fiinţă umană şi că nu aveam să fiu vreodată *cu adevărat* una.

Ea a continuat să trăncănească. Şi, în timp ce făcea asta, am priceput că nu putea să existe nicio consecinţă la nivel cosmic dacă încetam s-o mai ascult şi, având această înţelegere, am închis telefonul.

Mi-am închis ochii, dorind să nu văd nimic, dar am zărit ceva. Am zărit-o pe Tabitha, aplecându-se deasupra soţului ei, în timp ce spuma cu aspirină aluneca din gura acestuia. Mă întrebam dacă mama mea avea aceeaşi vârstă ca Tabitha sau dacă era mai bătrână.

Când am deschis din nou ochii, mi-am dat seama că Newton stătea în picioare acolo, privind în sus către mine. Ochii lui îmi comunicau că era contrariat: „De ce nu ai spus «La revedere»? De obicei spui «La revedere».”

Bună. Bună. Mă puteţi auzi? Sunteţi acolo?

Te putem auzi. Suntem aici.

Ascultaţi, totul e în siguranţă. Informaţiile au fost distruse. Pentru moment, umanii vor rămâne la nivelul la care sunt. Nu trebuie să vă faceţi nicio grijă.

Ai distrus toate dovezile, toate sursele posibile?

Am distrus informaţiile din computerul lui Andrew Martin şi din computerul lui Daniel Russell. De asemenea, şi Daniel Russell însuşi a fost distrus. Infarct. Prezenta riscul de a face un infarct, aşa că aceasta a fost cauza cea mai logică în circumstanţele date.

I-ai distrus pe Isobel Martin şi pe Gulliver Martin?

Nu. Nu, nu i-am distrus. Nu e nevoie să-i distrugem.

Ei nu ştiu nimic?

Gulliver Martin ştie. Isobel Martin, nu. Dar Gulliver nu are niciun motiv să spună ceva.

Trebuie să îl distrugi. Trebuie să îi distrugi pe amândoi.

Nu. Nu e nevoie. Dacă vreţi să o fac, dacă voi credeţi, într-adevăr, că e necesar, atunci îi pot manipula băiatului procesele neurologice. Îl pot face să uite ce i-a spus tatăl lui. Nu că *ar şti* ceva cu adevărat, totuşi. El nu are o înţelegere reală a matematicii.

Efectele manipulării mintale pe care o vei realiza vor dispărea în momentul în care te vei întoarce acasă. Doar ştii asta.

El n-o să spună nimic.

E posibil să fi spus deja ceva. Nu trebuie avută încredere în umani. Nici măcar ei nu au încredere în ei înşişi.

Gulliver nu a spus nimic. Iar Isobel nu ştie nimic.

Trebuie să îţi duci la îndeplinire însărcinarea. Dacă tu nu îţi îndeplineşti însărcinarea, altcineva va fi trimis să o ducă la îndeplinire în locul tău.

Nu. Nu. O s-o duc la îndeplinire. Nu vă faceţi griji! O să-mi îndeplinesc sarcina.

PARTEA A II-A

AM ŢINUT O NESTEMATĂ ÎN DEGETELE MELE

Nu poţi spune că A e făcut din B sau viceversa.
Toată masa e o interacţiune.

RICHARD FEYNMAN

Suntem cu toţii singuri după ceva după care nici noi
nu ştim că suntem singuri.

DAVID FOSTER WALLACE

Pentru creaturi micuţe, aşa cum suntem noi,
vastitatea devine suportabilă doar prin iubire.

CARL SAGAN

SOMNAMBULISM

Am stat în picioare lângă patul lui în timp ce dormea. Nu ştiu cât timp am stat, pur şi simplu, acolo, în beznă, ascultându-i respiraţia profundă în timp ce el aluneca mai adânc şi tot mai adânc sub vise. Vreo jumătate de oră, probabil.

El nu trăsese în jos jaluzeaua ferestrei, aşa că am privit afară, în noapte. Din unghiul acesta nu era nicio lumină, dar zăream vreo câteva stele. Sori luminând sisteme solare moarte altundeva în galaxie. Oriîncotro poţi privi pe cerul lor sau aproape oriîncotro, totul e fără viaţă. Asta trebuie că-i afectează. Asta trebuie că le dă idei dincolo de starea lor. Asta trebuie că-i înnebuneşte.

Gulliver s-a răsucit pe o parte şi am decis să nu mai aştept. Era acum sau niciodată.

„O să-ţi tragi înapoi cuvertura”, i-am spus, cu o voce pe care n-ar fi auzit-o dacă ar fi fost treaz, dar care ajungea fix înăuntru, călărind pe undele-theta, pentru a deveni o poruncă din propriul lui creier. „Şi, încetişor, o să te ridici în pat, picioarele tale vor fi pe preş, iar tu vei respira şi îţi vei veni în fire, şi apoi te vei ridica în picioare.”

Şi el a făcut întocmai, într-adevăr, s-a ridicat în picioare. A stat, pur şi simplu, acolo, respirând profund şi încet, aşteptând următoarea poruncă.

„Vei merge spre uşă. Să nu-ţi faci griji în legătură cu deschiderea uşii, căci e deschisă deja. Aşa. Mergi doar, mergi doar, mergi doar spre uşa ta.”

El a făcut întocmai cum i-am spus. Şi era acolo, la uşă, insensibil la tot, cu excepţia vocii mele. O voce care avea doar două cuvinte care trebuiau spuse. *Cazi înainte.* M-am mişcat mai aproape de el. Cumva, acele cuvinte întârziau să sosească. Aveam nevoie de timp. Încă un minut, cel puţin.

Eram acolo, mai aproape, şi puteam să-i miros parfumul somnului de pe el. Al umanităţii. Şi mi-am amintit: *Trebuie să îţi duci la îndeplinire însărcinarea. Dacă tu nu îţi*

îndeplineşti însărcinarea, altcineva va fi trimis să o ducă la îndeplinire în locul tău. Am înghiţit în sec. Gura îmi era atât de uscată, că mă durea. Am simţit întinderea universului în spatele meu, o forţă enormă, deşi neutră. Neutralitatea timpului, a spaţiului, a matematicii, a logicii, a supravieţuirii. Mi-am închis ochii.

Am aşteptat.

Înainte să-i deschid, am fost înşfăcat de gât. Abia dacă mai puteam respira.

El se întorsese cu 180 de grade, iar mâna lui stângă mă ţinea de gât. Am tras-o la o parte, dar acum ambele lui mâini erau strânse-n pumni care se legănau spre mine, sălbatic, cu furie, lovindu-mă aproape de tot atâtea ori de câte ori nu mă nimereau.

M-a lovit în cap, pe o parte. M-am tras înapoi, departe de el, dar se mişca înainte cu aceeaşi viteză cu care mă retrăgeam. Ochii îi erau deschişi. Acum mă vedea. Mă vedea şi nu mă vedea, în acelaşi timp. Aş fi putut, desigur, să spun „stop”, dar nu am făcut-o. Poate că voiam să fiu martorul direct al violenţei umane, chiar şi al violenţei inconştiente, pentru a înţelege importanţa însărcinării mele. Dacă o înţelegeam, aveam să fiu capabil să o duc la îndeplinire. Da, asta trebuie să fi fost. Asta ar fi putut, totodată, să explice de ce m-am lăsat să sângerez atunci când el mi-a tras un pumn în nas. Ajunsesem la birou de-acum şi nu aveam unde să mă mai retrag, aşa că am stat, pur şi simplu, acolo, în timp ce el continua să-mi lovească mereu capul, gâtul, pieptul, braţele. Urla acum, cu gura pe cât de larg căscată îi era posibil, arătându-şi dinţii.

— Raaah!

Acest urlet l-a trezit. Picioarele i s-au înmuiat şi el aproape că s-a prăbuşit pe podea, dar şi-a revenit în timp.

— Eu… a spus. Pentru o clipă, nu a avut habar unde se afla. M-a văzut, în beznă, şi de data asta s-a auzit un suspin conştient: Tati?

Am dat aprobator din cap, în timp ce un firicel subţire de sânge îmi ajungea în gură. Isobel alerga în sus pe scări, spre pod:

— Ce se-ntâmplă aici?
— Nimic, am răspuns. Am auzit un zgomot şi am urcat scările. Gulliver mergea ca un somnambul, asta-i tot.
Isobel a aprins lumina şi a icnit când mi-a văzut faţa:
— Îţi curge sânge!
— Nu-i nimic. Nu ştia ce făcea.
— Gulliver?
Gulliver stătea pe marginea patului său de-acum, ferindu-se de lumină. Şi el se uita la faţa mea, dar n-a spus absolut nimic.

ERAM UN NU ERAM

Gulliver a vrut să se ducă înapoi în pat. Să doarmă. Aşa că, zece minute mai târziu, Isobel şi cu mine eram singuri, iar eu şedem pe marginea căzii, în baie, în timp ce ea punea o soluţie antiseptică numită TCP pe o dischetă de vată şi tampona cu aceasta, cu blândeţe, o tăietură de pe fruntea mea, apoi de pe buză.

Acum, acestea erau răni pe care le-aş fi putut vindeca şi eu cu un singur gând. Să simţi durerea uneori era suficient pentru a o anula. Şi, cu toate acestea, chiar în timp ce antisepticul ustura la contactul cu fiecare tăietură, rănile rămâneau. Le-am forţat să rămână. Nu puteam să îi îngăduі ei să devină bănuitoare. Dar să fi fost vorba doar despre asta?

— Ce-ţi mai face nasul? m-a întrebat. L-am zărit în oglindă. Cu o pată de sânge în jurul unei nări.

— E în regulă, am răspuns pipăindu-l. Nu e spart.

Ochii ei s-au mijit, în pură concentrare:

— Asta de pe fruntea ta e chiar nasoală. Şi o să fie o ditamai vânătaia acolo. Probabil că el te-a lovit chiar tare. Ai încercat să-l opreşti?

— Da, am minţit. Aşa am făcut. Dar el a continuat.

Puteam s-o miros. Mirosuri curate, umane. Mirosurile cremelor pe care le folosea pentru spălarea şi emolierea feţei. Mirosul şamponului ei. O dâră delicată de amoniac care abia dacă putea să intre în competiţie cu mireasma puternică a antisepticului. Ea era, fizic, mai aproape de mine decât fusese vreodată. I-am privit gâtul. Avea pe el două aluniţe negre, care erau aproape una de alta, cartografiind nişte stele binare necunoscute. M-am gândit la Andrew Martin sărutând-o. Asta era ceea ce făceau umanii. Ei se sărutau. Ca atât de multe alte lucruri umane, nu avea niciun sens. Sau poate că, dacă încercai să le faci, raţionamentul uman avea să se dezvăluie.

— El a spus ceva?

— Nu, am răspuns. Nu. A ţipat doar. A fost foarte

primitiv.

— Nu ştiu, între tine şi el, nu se mai termină niciodată.

— Ce nu se mai termină niciodată?

— Grija.

A pus vata pătată de sânge într-o pubelă mică de lângă chiuvetă.

— Îmi pare rău, am spus. Îmi pare rău pentru tot. Pentru trecut şi pentru prezent.

O scuză spusă în timp ce simţeam o durere surdă m-a făcut să mă simt pe cât de aproape puteam de o fiinţă umană. Aproape că aş fi putut scrie o poezie.

Ne-am dus înapoi în pat. Ea mi-a ţinut mâna în întuneric. Am dat-o, cu blândeţe, la o parte.

— L-am pierdut, a spus ea. Mi-a luat o clipă să înţeleg că vorbea despre Gulliver.

— Ei bine, am răspuns, poate că trebuie, pur şi simplu, să-l acceptăm aşa cum este, chiar dacă e diferit de ceea ce cunoşteam.

— Pur şi simplu, nu-l înţeleg. Ştii, e fiul nostru. Şi-l cunoaştem de şaisprezece ani. Dar, cu toate acestea, mă simt de parcă nu l-aş cunoaşte deloc.

— Ei bine, poate că ar trebui să încercăm să nu mai înţelegem atât de mult şi să acceptăm mai mult.

— Ăsta-i un lucru foarte dificil. Şi unul foarte straniu venind din gura ta, Andrew.

— Aşadar, presupun că următoarea întrebare este: cu mine cum rămâne? Pe mine mă înţelegi?

— Nu cred că tu însuţi te înţelegi, Andrew.

Nu eram Andrew. Ştiam că nu eram Andrew. Dar, în egală măsură, mă pierdeam pe mine însumi. Eram un nu eram, asta era problema. Stăteam întins în pat cu o femeie umană pe care acum puteam aproape să o preţuiesc ca fiind frumoasă, încă simţind, în mod voit, usturimea antisepticului în rănile mele şi gândindu-mă la strania, dar fascinanta ei piele, şi la felul în care avusese grijă de mine. Nimeni în tot universul nu avusese vreodată grijă de mine. (Voi n-aţi făcut-o, nu-i aşa?) Noi aveam de acum tehnologie care să aibă grijă de noi, şi noi nu aveam nevoie de emoţii.

Noi eram singuri. Noi munceam împreună pentru conservarea noastră, dar, din punct de vedere emoţional, nu aveam nevoie de nimeni. Noi aveam nevoie doar de puritatea adevărului matematic. Şi, cu toate acestea, mă temeam că aveam să adorm, pentru că în momentul când aveam să adorm, rănile mele aveau să se vindece şi în acea clipă nu voiam să se întâmple una ca asta. Chiar atunci, am descoperit o alinare stranie, dar reală în durere.

Aveam atât de multe griji acum! Atât de multe întrebări!

— Crezi că umanii pot fi cunoscuţi vreodată? am întrebat-o.

— Am scris o carte despre Carol cel Mare. Aşa sper.

— Dar umanii, în starea lor naturală, sunt buni sau răi, tu cum ai zice să sunt? Poţi avea încredere în ei? Sau starea lor naturală e definită doar de violenţă şi lăcomie, şi cruzime?

— Ei bine, asta e cea mai veche întrebare care există.

— Tu ce crezi?

— Sunt obosită, Andrew. Îmi pare rău.

— Da, şi eu. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Noapte bună!

— Noapte bună!

Am rămas treaz o vreme, în vreme ce Isobel se cufunda în somn. Problema era că încă nu mă obişnuisem cu noaptea. E posibil să nu fi fost la fel de întuneric pe cât crezusem la început că avea să fie. Existau lumina Lunii, şi a stelelor, licărirea aerului, felinarele stradale şi lumina soarelui împrăştiată înapoi spre noi de praful interplanetar, dar umanii tot îşi petreceau jumătate din timpul lor într-o umbră profundă, întunecată. Asta, eram sigur, era unul dintre principalele motive pentru care existau relaţii personale şi sexuale pe aici. Nevoia de a simţi alinare în întuneric. Şi era o alinare să stau lângă ea. Aşa că am stat, pur şi simplu, acolo, ascultând cum respiraţia ei se mişcă înăuntru şi în afară, cu un sunet ca al mareei unei mări exotice. Într-un anumit moment, degetul meu mic l-a atins pe al ei, în dubla-noapte de sub cuvertură, şi de data aceasta l-am menţinut pe al meu

acolo şi mi-am imaginat că eram, cu adevărat, ce credea ea că sunt. Şi că eram legaţi, uniţi. Doi umani, suficient de primitivi pentru a le păsa cu adevărat unul de altul. Era un gând alinător şi acela care m-a condus în jos, spre somn, către acele stele ce se tot întunecă ale minţii.

S-ar putea să am nevoie de mai mult timp.

Nu ai nevoie de timp.

O să omor pe cine trebuie să omor, nu vă faceţi griji în privinţa asta.

Nu ne facem griji.

Dar nu mă aflu aici doar pentru a distruge informaţii. Mă aflu aici pentru a le aduna. Asta este ceea ce aţi spus, nu-i aşa? Chestii despre înţelegerea matematicii pot fi citite de-a lungul şi de-a latul universului. Ştiu asta. Nu vorbesc despre neuro-scintilaţii. Vorbesc despre chestiile care nu pot fi surprinse decât de aici, de pe Pământul însuşi. Care să ne ofere o mai bună cunoaştere despre cum trăiesc umanii. A trecut mult timp de când a fost cineva aici, cel puţin în termeni cronologici umani.

Explică de ce ai nevoie de mai mult timp pentru asta. Complexitatea necesită timp, dar umanii sunt primitivi. Ei reprezintă cele mai superficiale mistere din câte există.

Nu. Vă înşelaţi! Ei există, simultan, în două lumi – lumea aparenţelor şi lumea adevărului. Firele care conectează aceste lumi pot lua multe forme. Atunci când am ajuns prima oară aici, nu am înţeles anumite lucruri. Spre exemplu, nu înţelegeam de ce hainele sunt atât de importante. Sau de ce o vacă moartă devine carne de vită, sau de ce iarba tăiată într-un anumit fel pretinde să nu se calce pe ea, sau de ce animalele de companie ale unei gospodării erau atât de importante pentru ei. Umanii se tem de natură şi îi linişteşte într-o mare măsură atunci când pot să îşi demonstreze lor înşişi că deţin stăpânirea asupra ei. De aceea există peluzele, şi de aceea lupii au evoluat devenind câini, şi de aceea arhitectura lor se

bazează pe forme care nu sunt naturale. Dar, cu adevărat, natura, natura pură e doar un simbol pentru ei. Un simbol al naturii umane. Acestea sunt interşanjabile. Aşadar, ceea ce vreau să spun…

Ce vrei să spui?

Ce vreau să spun e că e nevoie de timp pentru a-i înţelege pe umani, deoarece nici ei nu se înţeleg pe ei înşişi. Au purtat hainele pentru atât de mult timp! Haine metaforice. Despre asta vorbesc. Acesta este preţul civilizaţiei umane – pentru a o crea, ei au nevoie să închidă uşa către eurile lor adevărate. Aşa că sunt pierduţi, aşa înţeleg eu. Şi de aceea au inventat arta: cărţile, muzica, filmele, piesele de teatru, pictura, sculptura. Le-au inventat ca punţi înapoi către ei înşişi, înapoi către cine sunt cu adevărat. Dar, oricât de aproape ar ajunge, vor fi pentru totdeauna la mare depărtare. Ce vreau să spun, presupun, e că noaptea trecută eram pe punctul de a omorî un băiat. Gulliver. El era pe punctul să cadă pe scări în somn, dar adevărata lui fire a ieşit la suprafaţă şi m-a atacat.

Cu ce te-a atacat?

Cu el însuşi. Cu braţele lui. Cu mâinile lui. Era încă adormit, dar ochii îi erau deschişi. El m-a atacat pe mine sau pe mine, acela care crede el că sunt. Tatăl lui. Şi era furie pură.

Umanii sunt violenţi. Asta nu-i nicidecum vreo noutate.

Nu, ştiu. *Ştiu.* Dar el s-a trezit şi nu a mai fost violent. Asta-i lupta pe care o au de dus. Şi cred că, dacă am înţelege un pic mai mult natura umană, atunci am şti mai bine ce acţiune să întreprindem în viitor, atunci când vor face alte progrese. În viitor, când o altă criză a suprapopulării va apărea, s-ar putea ca Pământul să devină

o opţiune viabilă pentru specia noastră. Aşa că, de bună seamă, vor fi de ajutor cât mai multe informaţii posibile despre psihologia şi societatea umane, şi despre comportamentul uman.

Ei sunt definiţi de lăcomie.

Nu toţi. Spre exemplu, există un matematician pe nume Grigori Perelman. El a refuzat bani şi premii. Are grijă de mama lui. Noi avem o imagine deformată. Cred că ar fi folositor pentru noi toţi dacă aş face, în continuare, cercetări.

Dar nu ai nevoie de cei doi umani pentru asta.

O, am nevoie.

De ce?

Pentru că ei cred că ştiu cine sunt. Şi am o şansă reală să îi văd. Aşa cum sunt ei, cei adevăraţi. În spatele zidurilor pe care le-au construit pentru ei înşişi. Şi, dacă tot vorbim de ziduri, Gulliver nu mai ştie nimic acum. I-am anulat cunoştinţele despre ceea ce i-a spus tatăl său în ultima lor noapte împreună. Câtă vreme sunt aici, nu e niciun pericol.

Trebuie să acţionezi în curând. Nu ai o eternitate la dispoziţie.

Ştiu. Nu vă faceţi griji. Nu voi avea nevoie de o eternitate.

Ei trebuie să moară.

Da.

MAI VAST DECÂT CERUL

— A fost psihoza somnului, i-a spus Isobel lui Gulliver ziua următoare la micul dejun. O mulţime de oameni au avut-o şi o au. O mulţime de oameni perfect normali şi sănătoşi mintal. Precum bărbatul acela din trupa R.E.M. Şi el a avut-o, şi se presupune că e pe cât de drăguţ poate fi un star rock.

Nu mă văzuse. Tocmai intrasem în bucătărie. Dar acum mi-a remarcat prezenţa şi a fost uimită la vederea mea:

— Faţa ta, a spus. Noaptea trecută era numai tăieturi şi vânătăi. E total vindecată.

— Trebuie să fi fost mai bine decât arăta. Noaptea e posibil să exagereze lucrurile.

— Da, dar chiar şi aşa…

A aruncat o privire spre fiul ei, care se lupta acum, stânjenit, cu fulgii lui de cereale, şi a hotărât să nu meargă mai departe.

— S-ar putea să ai nevoie să-ţi iei ziua asta liberă, fără şcoală, Gulliver, a spus Isobel.

Mă aşteptam ca el să aprobe, având în vedere că prefera o educaţie care presupunea holbatul la şinele de cale ferată. Dar băiatul s-a uitat la mine, s-a gândit un moment şi a concluzionat:

— Nu. Nu. E-n regulă. Mă simt bine.

Mai târziu, nu mai eram decât eu şi Newton în casă. Vedeţi voi, eu încă mă mai recuperam, mă refăceam. Refacere. Cel mai uman dintre toate cuvintele, sensul fiind că viaţa sănătoasă normală ascunde, acoperă ceva – violenţa care există dedesubt, violenţa pe care o văzusem în Gulliver în noaptea dinainte. Să fii sănătos înseamnă să fii făcut, acoperit. Îmbrăcat. Literal şi metaforic. Dar, cu toate acestea, trebuia să aflu ce zace dedesubt, ceva care să le satisfacă pe gazde şi să justifice întârzierea pe care mi-o permisesem în îndeplinirea însărcinării mele. Am descoperit un vraf de hârtii legate cu o bandă de cauciuc. Era în şifonierul lui Isobel, ascuns printre toate acele haine

esenţiale, îngălbenindu-se de bătrâneţe. Am mirosit o pagină şi am ghicit că avea cel puţin un deceniu vechime. Hârtia de deasupra avea scrise pe ea cuvintele *Mai vast decât cerul,* împreună cu acestea: „Un roman de Isobel Martin.” Un *roman?* Am citit un pic din el şi mi-am dat seama că, deşi numele personajului principal era Charlotte, aceasta ar fi putut, la fel de bine, să fie numită Isobel.

„Charlotte s-a auzit oftând: o maşină veche, eliberând presiunea.

Totul o apăsa, o împovăra. Micile ritualuri ale existenţei sale zilnice – umplerea maşinii de spălat vase, luatul de la şcoală, gătitul – toate fuseseră făcute ca şi cum s-ar fi aflat sub apă. Rezervele de energie reciprocă împărtăşite de o mamă şi de copilul ei fuseseră monopolizate de Oliver, a recunoscut ea acum.

Acesta alergase ca un sălbatic de când îl luase de la şcoală, trăgând într-una cu *blaster*-ul acela extraterestru albastru sau ce-o mai fi fost arma aceea. Ea nu ştia de ce mama sa i-l cumpărase. De fapt, ştia. Pentru a demonstra că avea dreptate.

— Băieţii de cinci ani vor să se joace cu arme, Charlotte. E ceva natural. Nu poţi să îi văduveşti de firea lor.

— Mori! Mori! Mori!

Charlotte a închis uşa cuptorului şi a potrivit comutatorul temporizat.

S-a întors doar pentru a-l vedea pe Oliver cum îşi îndrepta uriaşa lui armă albastră spre faţa ei.

— Nu, Oliver, a spus, prea obosită pentru a se mai lupta cu mânia abstractă care îi învăluia lui trăsăturile. Nu o împuşca pe mămica.

El şi-a menţinut poza, a tras cu puşca, scoţând cu aceasta nişte sunete ieftine, de bâlci de vreo câteva ori în plus, apoi a fugit afară din bucătărie, pe hol, şi a exterminat zgomotos extratereştrii invizibili în timp ce gonea în sus pe scări. Ea şi-a amintit murmurul confuz, liniştit, care producea ecouri al coridoarelor universităţii şi

şi-a dat seama că dorul de el era ca un soi de durere. Dorea să se întoarcă, să predea din nou, dar îşi făcea griji că era posibil să fi plecat prea târziu. Concediul de maternitate se întinsese până devenise un concediu permanent, şi tot crescuse credinţa că ea ar fi putut să fie împlinită ca soţie şi mamă, arhetipul istoric, «stând cu picioarele pe pământ», aşa cum o povăţuise întotdeauna mama ei, câtă vreme soţul său cel ambiţios se asigura că nu avea să plonjeze sub stratul de nori deasupra căruia zbura.

Charlotte a scuturat din cap cu o exasperare teatrală, de parcă ar fi fost observată de un public de urmăritori-de-mame cu chipuri severe care îi examinau progresul şi luau notiţe pe foi prinse pe planşete cu clame. Era adesea conştientă de natura stângace a stilului ei de a fi părinte, de modul în care trebuise să-şi creeze un rol în afara sinelui său, o partitură care fusese deja schiţată pentru ea.

«Nu o împuşca pe mămica.»

S-a ghemuit şi a privit prin uşa din geam a cuptorului. *Lasagna* va fi gata peste vreo patruzeci şi cinci de minute, iar Jonathan încă nu se întorsese de la conferinţa lui.

S-a ridicat înapoi în picioare şi s-a dus în sufragerie. Sticla care se hâţâna a dulăpiorului cu băuturi licărea, strălucind ca o promisiune falsă. A răsucit cheia veche şi a deschis uşa. O minimetropolă de sticle cu tărie se scălda în umbra neagră.

S-a întins după «zgârie-norul» ca Empire State Building, după sticla de gin albastru Bombay Sapphire, şi şi-a turnat bonificaţia de seară.

Jonathan.

A întârziat joia trecută. A întârziat şi joia asta.

Ea a recunoscut acest fapt în timp ce se prăbuşea pe canapeluţă, dar nu s-a apropiat prea mult de acesta. Soţul ei era un mister pe care nu mai avea energia să-l dezlege. În orice caz, se ştia că prima regulă a căsătoriei e: rezolvă misterul şi vei pune capăt iubirii.”

Vasăzică, familiile rămâneau, adesea, împreună.

Nevestele stăteau, uneori, cu soţii lor şi se împăcau singure cu orice fel de nefericire simţeau scriind romane şi ascunzându-le în fundul şifonierelor proprii. Mamele se împăcau şi cu copiii lor, indiferent cât de dificili erau aceşti copii, indiferent cât de aproape de nebunie îşi împingeau aceştia părinţii.

În orice caz, acolo m-am oprit din citit. Am simţit că era o imixtiune. Ştiu că asta-i una bună venind de la cineva care trăia în interiorul soţului ei, în identitatea acestuia. Am pus romanul înapoi la locul lui în şifonier, sub haine.

Mai târziu, i-am spus ce găsisem.

Mi-a aruncat o privire indescifrabilă, iar obrajii i-au devenit roşii. Nu ştiam dacă era vorba de îmbujorare sau de mânie. Poate că era câte puţin din fiecare.

— Era ceva intim, personal. N-ar fi trebuit să-l vezi niciodată.

— Ştiu. Tocmai de aceea am vrut să-l văd. Doream să te înţeleg.

— De ce? Nu capeţi niciun pic de glorie universitară şi niciun premiu de-un milion de dolari dacă mă dezlegi pe mine, Andrew. N-ar trebui să-ţi mai bagi nasul peste tot.

— N-ar trebui ca un soţ să-şi cunoască nevasta?

— Asta chiar că-i una bună rău venind tocmai din partea ta!

— Ce-nseamnă asta?

Ea a oftat:

— Nimic. Nimic. Scuze, n-ar fi trebuit să spun asta.

— Ar trebui să spui absolut orice simţi că trebuie să spui.

— Asta-i o politică bună! Dar cred că asta ar însemna că noi am fi divorţat undeva, prin 2002, după o estimare nu prea precisă.

— Da? Poate că ai fi fost mai fericită dacă ai fi divorţat de el, vreau să spun de mine, în 2002.

— Ei bine, nu vom şti niciodată.

— Nu.

Şi telefonul a sunat. Era cineva pentru mine.

— Bună?

Era un bărbat. Vocea lui suna nepăsător şi familiar, dar avea în ea şi curiozitate:

— Hei, Ari la telefon!

— O, bună, Ari! Ştiam că Ari se presupunea că e cel mai bun prieten al meu, aşa că am încercat să sun prietenos: Ce mai faci? Cum merge căsnicia ta?

Isobel s-a uitat la mine cu o încruntătură emfatică, dar nu cred că el m-a auzit cum trebuie.

— Ei bine, tocmai ce m-am întors de la chestia aia din Edinburgh.

— O, am spus, încercând să pretind că ştiam care era „chestia aia din Edinburgh”. Desigur. Da. Chestia aia din Edinburgh. Bineînţeles. Cum a fost?

— A fost bine. Mda, a fost bine. Am reluat legătura cu gaşca de la St Andrew’s. Ascultă, amice, aud că ai cam avut o săptămână de pomină.

— Mda. Am avut. A fost o săptămână şi jumătate pentru mine.

— Aşa că nu eram sigur dacă mai ai chef de fotbal.

— Fotbal?

— Cambridge cu Kettering. Am putea să bem şi-o halbă de bere şi să stăm un pic la taclale despre chestia aia supersecretă despre care mi-ai zis ultima oară când am vorbit.

— Secretă? Fiecare moleculă din mine era acum în stare de alarmă: Ce secret?

— Nu cred c-ar trebui s-o radiodifuzez.

— Nu. *Nu.* Ai dreptate. N-o spune cu voce tare! De fapt, n-o spune nimănui. Isobel era de-acum în hol, privindu-mă cu suspiciune: Dar, pentru a-ţi răspunde, da, o să merg la fotbal.

Şi am apăsat butonul roşu de pe telefon, frânt de oboseală din cauza probabilităţii că s-ar putea să trebuiască să cârmesc direcţia unei alte vieţi umane spre non-existenţă.

CÂTEVA SECUNDE DE TĂCERE LA MICUL DEJUN

Devii altceva. O specie diferită. Asta e partea uşoară. E doar o simplă rearanjare moleculară. Tehnologia noastră internă poate face asta, fără nicio problemă, cu comenzile corecte şi modelul corect după care să lucreze. Nu există niciun ingredient nou în univers, şi umanii – indiferent cum vor fi arătând ei – sunt făcuţi, aproximativ, din aceleaşi lucruri ca şi noi.

În cealaltă chestie, totuşi, constă dificultatea. În chestia aia care se întâmplă când te uiţi în oglinda din baie şi vezi noul tău eu şi nu mai vrei să vomiţi în chiuvetă la vederea chipului propriu, aşa cum ai tot vrut în fiecare dintre celelalte dimineţi. Şi când porţi haine şi îţi dai seama că începe să ţi se pară a fi un lucru destul de normal să faci asta.

Şi când mergi în jos pe scări şi zăreşti o formă de viaţă care se presupune că e fiul tău mâncând pâine prăjită, ascultând o muzică pe care doar el o poate auzi, şi când îţi ia o secundă – sau două, trei, patru secunde – să îţi dai seama că, de fapt, acela nu este fiul tău. Că el nu înseamnă nimic pentru tine. Nu doar atât: el trebuie să nu însemne nimic pentru tine.

Totodată, nevasta ta. Soţia ta nu e soţia ta. Soţia ta care te iubeşte, dar care, de fapt, nu te prea place, din cauza a ceva ce tu n-ai făcut niciodată, dar care nu are cum să fie mai rău, din punctul ei de vedere, decât ceea ce ai să faci. Ea este de pe altă planetă. Ea este de pe altă planetă în cel mai mare grad posibil. O primată ai cărei cei mai apropiaţi verişori, din punct de vedere evolutiv, sunt nişte indivizi păroşi şi trăitori în copaci care-şi târâie pe pământ încheieturile degetelor de la mâini şi care sunt cunoscuţi sub numele de cimpanzei. Şi, cu toate acestea, când totul îţi este străin, de pe altă planetă, atunci străinul de pe altă planetă îţi devine familiar, iar tu începi să o apreciezi pe ea aşa cum o apreciază umanii. Poţi să o priveşti când îşi bea

sucul ei roz de grepfruit şi se uită fix la fiul ei cu nişte ochi îngrijoraţi şi neajutoraţi. Vezi că pentru ea a fi părinte înseamnă să stea pe un mal şi să îşi privească de acolo copilul aflat într-o ambarcaţiune vulnerabilă cum se îndreaptă în larg, spre ape din ce în ce mai adânci, nădăjduind, dar neştiind cu siguranţă, că va exista pământ undeva, înainte, departe.

Şi îi poţi vedea frumuseţea. Dacă frumuseţea pe Pământ e la fel ca peste tot altundeva: ideală prin aceea că e aţâţătoare şi de nerezolvat, creând un soi delicios de perplexitate.

Eram perplex. Eram pierdut.

Îmi doream să am o rană nouă, doar pentru ca ea să poată avea grijă de mine.

— La ce te uiţi? m-a întrebat ea.

— La tine, am spus.

Ea s-a uitat la Gulliver. El nu ne putea auzi. Apoi ea s-a uitat înapoi la mine, la fel de perplexă ca mine.

Suntem îngrijoraţi. Ce faci?

V-am spus.

Ei bine?

Acumulez informaţii.

Pierzi timpul.

Nu îl pierd. Ştiu ce fac.

Nu s-a dorit niciodată să dureze atât.

Ştiu. Dar am învăţat multe despre umani. Ei sunt cu mult mai complicaţi decât am crezut noi la început. Ei sunt, uneori, violenţi, dar mult mai des au grijă unii de alţii. Există mai multă bunătate în ei decât orice altceva, sunt convins de asta.

Ce vrei să spui?

Nu ştiu ce vreau să spun. Sunt perplex. Unele lucruri au încetat să mai aibă sens.

Asta se întâmplă, uneori, pe o planetă nouă. Perspectiva se schimbă pentru a deveni aceea a locuitorilor. Dar perspectiva noastră nu s-a schimbat. Înţelegi asta?

Da. Chiar înţeleg.

Rămâi pur!

Aşa voi face.

VIAŢĂ/MOARTE/FOTBAL

Umanii sunt una dintre puţinele specii de fiinţe inteligente din galaxie care nu au rezolvat cu adevărat problema morţii. Şi, cu toate acestea, ei nu îşi petrec toată viaţa cârâind şi urlând de groază, sfâşiindu-şi propriile trupuri cu ghearele sau rostogolindu-se pe podea. Unii umani fac asta – i-am văzut în spital –, dar acei umani sunt consideraţi a fi cei nebuni.

Acum, luaţi în considerare următoarele.

O viaţă umană e, în medie, de 80 de ani pământeni sau de aproximativ 30.000 de zile pământene. Ceea ce înseamnă că ei se nasc, îşi fac vreo câţiva prieteni, mănâncă vreo câteva mese, se căsătoresc, sau nu se căsătoresc, au un copil sau doi, sau nu au niciunul, beau vreo câteva mii de pahare de vin, au raporturi sexuale de câteva ori, descoperă o gâlmă undeva, simt un pic de regret, se întreabă unde o fi zburat timpul, ştiu că ar fi trebuit să facă totul în mod diferit, îşi dau seama că ar fi făcut totul la fel, şi după aceea mor. Se duc în marele nimic negru. Afară din spaţiu. Afară din timp. Cel mai neînsemnat dintre zerourile neînsemnate. Şi asta-i tot, întregul calabalâc. Totul închis pe aceeaşi planetă mediocră.

Dar, la un nivel fundamental, umanii nu par să îşi petreacă întreaga lor viaţă într-o stare catatonică.

Nu. Ei fac alte lucruri. Lucruri precum acestea:

– se spală;
– ascultă;
– se ocupă de grădinărit;
– mănâncă;
– şofează;
– muncesc;
– sunt cuprinşi de dor;
– câştigă bani uşor;
– se holbează;
– beau;

– oftează;
– lecturează;
– se joacă;
– fac plajă;
– se plâng;
– fug;
– fac calambururi;
– le pasă;
– socializează;
– fantazează;
– gugălesc;
– sunt părinţi;
– renovează;
– iubesc;
– dansează;
– se fut;
– regretă;
– dau greş;
– se străduiesc;
– speră;
– dorm.

O, şi fac sport.

După câte se pare, mie, sau, mai degrabă, lui Andrew îi plăcea sportul. Iar sportul care îi plăcea era fotbalul.

Din fericire pentru profesorul universitar Andrew Martin, echipa de fotbal cu care ţinea era Cambridge United, una dintre acelea care evitau cu succes pericolele şi trauma existenţială aduse de victorie. Să ţii cu Cambridge United, am descoperit, însemna să ţii cu ideea de eşec. Să priveşti cum picioarele membrilor unei întregi echipe evită, fără greş, simbolul sferic al Pământului părea să le producă mari frustrări suporterilor lor, dar aceştia, în mod evident, nu ar fi acceptat ca lucrurile să se desfăşoare în alt chip. Adevărul este, vedeţi voi, că, oricât de mult ar cere ei permisiunea de a nu fi de acord cu asta, umanilor nu le place, de fapt, să câştige. Sau, mai degrabă, lor le place să câştige vreme de zece secunde, dar, dacă ei continuă să câştige, sfârşesc prin a trebui, cu adevărat, să

se gândească la alte lucruri, precum viaţa şi moartea. Singurul lucru care le place umanilor mai puţin decât să câştige e să piardă, dar, cel puţin, în legătură cu asta se mai poate face ceva. Cu o victorie absolută nu mai e nimic de făcut. Şi ei trebuie, pur şi simplu, să-i facă faţă.

Aşadar, eram acolo, la meci, să văd cum Cambridge United juca împotriva unei echipe numite Kettering. Îl întrebasem pe Gulliver dacă dorea să vină cu mine – ca să pot să-l supraveghez –, iar el spusese cu sarcasm: „Mda, tati, cât de bine mă cunoşti!”

Prin urmare, eram doar eu şi Ari, sau, pentru a-i conferi tot titlul său, profesorul universitar Arirumadhi Arasaratham. Aşa cum am spus, acesta era cel mai apropiat prieten al lui Andrew, deşi aflasem de la Isobel că eu nu aveam, cu adevărat, prieteni adevăraţi. Mai degrabă cunoştinţe. În orice caz, Ari era un „expert” (conform definiţiei umane) în fizică teoretică. El era destul de rotund, de parcă ar fi vrut nu doar să urmărească mingea de fotbal, ci şi *să devină* una.

— Aşa, a spus el, în timpul unei perioade când Cambridge United nu deţinea mingea (asta vrea să spună, în orice perioadă din timpul meciului), cum mai merg lucrurile?

— *Lucrurile?*

El şi-a îndesat nişte chipsuri în gură şi nu a făcut nicio încercare de a le ascunde soarta care le aştepta:

— Ştii tu, mi-am făcut un pic griji în privinţa ta. A râs. Era râsul pe care îl folosesc masculii umani pentru a-şi ascunde emoţiile: Ei bine, spun griji, a fost, mai degrabă, o uşoară nelinişte. Spun o uşoară nelinişte, dar, de fapt, a fost, mai degrabă ceva precum: „n-o fi luat-o pe urmele lui Nash?”

— Ce vrei să spui?

El mi-a zis ce dorise să spună. După câte se pare, matematicienii umani au obiceiul să înnebunească. El mi-a dat o listă de nume – Nash, Cantor, Godel, Turing –, şi eu am dat din cap aprobator, în timp ce le rostea, de parcă

numele acelea ar fi însemnat ceva. Iar apoi el a spus „Riemann”.

— Riemann?

— Am auzit că nu mai mâncai mare lucru, aşa că m-am gândit mai degrabă la Gödel decât la Riemann, de fapt, mi-a spus el.

Când zicea Gödel, am aflat eu mai târziu, el se referea la Kurt Gödel, un alt matematician german. În orice caz, ciudăţenia psihologică a acestuia consta în faptul că el credea că toată lumea încerca să îi otrăvească mâncarea. Aşa că încetase cu totul să mai mănânce. În conformitate cu această definiţie a nebuniei, Ari părea, într-adevăr, să fie foarte sănătos la cap.

— Nu, n-am făcut una dintre crizele alea. Acum mănânc. În special sandviciuri cu unt de arahide.

— Sună, mai degrabă, a Presley, a spus el râzând. Şi apoi mi-a aruncat o privire serioasă. Îmi dădeam seama că era serios pentru că înghiţise deja, dar nu mai pusese nicio altă fărâmă de mâncare în gură: Pentru că, ştii, numerele prime sunt ale dracului de serioase, omule. Un rahat tare serios. Te pot face să-ţi pierzi minţile. Sunt ca sirenele. Te cheamă cu frumuseţea lor izolată şi, înainte să ai habar ce se-ntâmplă, eşti vârât în nişte căcaturi mentale majore. Şi apoi am auzit despre *corpus*-ul tău gol în faţă la Corpus Christi şi m-am gândit că te-ai cam ţăcănit oleacă.

— Nu. N-am luat-o razna, n-am sărit de pe fix, i-am răspuns. Sunt pe fix. Ca un tren. Sau la fix ca un ceas deşteptător.

— Şi Isobel? Totu-i în regulă între tine şi Isobel?

— Da, am zis. Ea e nevasta mea. Şi eu o iubesc. Totul e minunat. Minunat.

S-a încruntat la mine. Apoi şi-a aruncat o clipă privirea spre teren să vadă dacă fotbaliştii lui Cambridge United erau pe undeva, prin apropierea mingii. A părut uşurat să vadă că nu erau.

— Pe bune? Totu-i în regulă?

Vedeam că avea nevoie de mai multe confirmări:

— „Pân’ n-am iubit, nici c-am trăit”.

El şi-a scuturat capul şi a afişat o expresie facială pe care acum pot să o clasific, în mod sigur, ca fiind una de uluire:

— De unde-i asta? Shakespeare? Tennyson? Marvell?

Am clătinat din cap:

— Nu. E din Emily Dickinson. Am tot citit o mulţime din poeziile ei. Şi, de asemenea, din ale lui Anne Sexton. Şi, totodată, din ale lui Walt Whitman. Poezia pare să spună multe despre noi. Ştii, despre noi, fiinţele umane.

— Emily Dickinson? Tu citezi din Emily Dickinson la un meci?

— Da.

Am simţit, din nou, că înţelesesem greşit contextul. Totul pe aici are de-a face cu contextul. Nu există nimic care să fie potrivit, corect în orice ocazie. Nu pricepeam. Aerul are întotdeauna hidrogen în el oriunde ai fi. Dar ăsta era, în mare, singurul lucru cu adevărat constant. Care era marea deosebire care făcea ca recitarea unui vers dintr-o poezie de dragoste să fie ceva nepotrivit în acest context? Habar n-aveam.

— Sigur, a spus el şi a făcut o pauză pentru geamătul uriaş, comun care s-a auzit când Kettering a marcat un gol. Am gemut şi eu. Să gemi era, de fapt, destul de distractiv şi, cu siguranţă, cel mai agreabil aspect al spectatoricirii, al urmăririi sporturilor. E posibil ca eu să fi exagerat totuşi un pic, judecând după privirile care mi s-au aruncat. Sau poate că ei mă văzuseră pe internet: OK, a zis Ari. Şi ce simte Isobel în legătură cu tot?

— Tot?

— Tu, Andrew. Ce crede ea? Ştie despre…

Ăsta era momentul meu. Am inspirat:

— Secretul pe care ţi l-am spus?

— Mda.

— Despre ipoteza Riemann?

Faţa lui s-a încreţit de nedumerire:

— Ce? Nu, omule. Asta dacă nu cumva te-ai mai culcat, pe deasupra, şi cu vreo ipoteză.

— Păi, şi-atunci care era secretul?

— Că ţi-o tragi cu o studentă.

— O, am spus, simţindu-mă uşurat. Aşadar, fără îndoială, n-am zis nimic despre muncă ultima oară când te-am văzut.

— Nu. Numai de data asta, n-ai zis. S-a întors înapoi la fotbal: Aşadar, ai de gând să dai totul în vileag despre studenta asta?

— Memoria mea e un pic în ceaţă, să fiu sincer.

— Asta chiar că-i convenabil. Alibiul perfect. Dacă va afla Isobel. Nu că tu ai fi tocmai omul meciului, don juanul perfect, în ochii ei.

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau să te jignesc, omule, dar mi-ai cam spus care-i părerea ei despre tine.

— Şi care e părerea ei despre… am ezitat… despre *mine?*

El şi-a apăsat o ultimă mână plină de chipsuri în gură şi a dat-o pe gât cu băutura aceea dezgustătoare, fosforică şi cu aromă de acid numită coca-cola.

— Părerea ei este că eşti un ticălos egoist.

— De ce crede una ca asta?

— Poate pentru că tu chiar *eşti* un ticălos egoist. Apoi, noi toţi suntem nişte ticăloşi egoişti.

— Suntem?

— O, da. E-n ADN-ul nostru. Dawkins[9] a subliniat asta pentru noi, cu multă, multă vreme în urmă. Dar tu, omule, ei bine, gena ta egoistă e la un cu totul alt nivel. La tine, îmi închipui, gena ta egoistă e similară cu a aceluia care i-a zdrobit capul cu o piatră penultimului om din Neanderthal şi dup-aia s-a-ntors pe călcâie şi i-a futut nevasta.

El a zâmbit şi a continuat să privească meciul. A fost un meci lung. Altundeva în univers, s-au format stele, în timp

[9] Biologul Richard Dawkins a scris o carte intitulată *Gena egoistă* („The Selfish Gene”, Oxford University Press, Oxford, 1976) în care postulează o teorie a evoluţiei din perspectiva genelor, care, simplificând lucrurile, afirmă: cu cât este mai mare asemănarea dintre genele unor organisme, cu atât aceste organisme vor avea mai multe motive să se comporte într-un mod lipsit de egoism unul cu altul (n.tr.).

ce altele au încetat să mai existe. Era acesta, oare, scopul existenţei umane? Era de găsit, oare, scopul existenţei lor undeva, în plăcerea sau, măcar, în *simplitatea dezinvoltă* a unui meci de fotbal? În cele din urmă, meciul a luat sfârşit.

— Ăsta a fost grozav, am minţit, în timp ce ieşeam de pe stadion.

— A fost? Am pierdut cu patru la zero.

— Da, dar în timp ce l-am urmărit, nu m-am gândit nici măcar o dată la mortalitatea mea sau la celelalte diferite dificultăţi pe care forma noastră muritoare ni le va aduce mai târziu în viaţă.

El a părut, din nou, nedumerit. Avea de gând să spună ceva, dar a fost întrecut de cineva care mi-a aruncat o cutie goală de bere în cap. Chiar dacă fusese aruncată din spate, am simţit-o venind spre mine şi m-am ferit repede din calea ei. Ari a fost stupefiat de reflexele mele. Aşa cum a fost, cred, şi aruncătorul-cutiei.

— Oi, căcănarule, a spus aruncătorul-cutiei, tu eşti dementu' ăla de pe web. Despuiatu'. Nu ţi-e olecuţă cald? Cu toate ţoalele alea pe tine?

— Cară-te, dracului, de-aici, amice, a spus Ari nervos.

Bărbatul a făcut exact opusul.

Aruncătorul de cutii venea la pas spre noi. Avea obraji roşii şi ochi foarte mici, şi păr negru slinos. Era flancat de doi dintre prietenii lui. Toţi trei aveau chipuri pregătite pentru violenţă. Obraji-Roşii s-a aplecat mai aproape de Ari:

— Ce-ai zis, barosane?

— Trebuie c-a fost şi-un „dracului" pe-acolo, a spus Ari, şi, cu siguranţă, un „cară-te".

Bărbatul a înşfăcat haina lui Ari:

— Te crezi deştept?

— În mod moderat.

I-am ţinut braţul bărbatului:

— Ia-ţi laba de pe mine, poponaru' naibii, a răspuns el. Vorbeam cu ticălosu-ăl gras.

Îmi doream să-l rănesc. Nu mai vrusesem niciodată să rănesc pe cineva – doar avusesem nevoie s-o fac, şi e o

mare diferenţă între acestea două. Cu această persoană însă, exista, în mod clar, dorinţa de a-l răni. Am auzit scrâşnetul respiraţiei sale şi felul în care i se contractau plămânii. În doar câteva secunde, se întindea după inhalatorul lui.

— Noi o să ne vedem de drum, am spus, uşurând presiunea de pe pieptul lui. Iar voi trei n-o să ne mai deranjaţi din nou.

Ari şi cu mine am mers pe jos spre casă şi nimeni nu ne-a urmărit.

— Fir-aş al dracului, a spus Ari. Ce-a fost aia?

Nu i-am răspuns. Cum aş fi putut? Ce fusese aceea era ceva ce Ari n-ar fi putut înţelege niciodată.

Norii se adunau cu repeziciune. Cerul se întuneca.

Părea că avea să plouă. Uram ploaia, aşa cum v-am mai spus. Ştiam că ploaia pământeană nu era formată din acid sulfuric, dar ploaia, orice fel de ploaie, era ceva ce nu puteam îndura. M-a cuprins panica.

Am început să alerg.

— Aşteaptă! a strigat Ari, care alerga în urma mea. Ce faci?

— Ploaie! am spus, dorindu-mi ca, de jur împrejurul Cambridgeului să fi existat un dom. Nu pot *suferi* ploaia.

BECUL

— Te-ai distrat? m-a întrebat Isobel la întoarcere.

Stătea în partea de sus a unei forme de tehnologie primitivă („o scară pliantă”) schimbând o altă formă de tehnologie primitivă („un bec”).

— Da, am spus. Am gemut bine. Dar, să fiu sincer cu tine, nu cred că mă voi mai duce vreodată.

Ea a scăpat noul bec pe jos. Acesta s-a spart.

— La naiba! Nu mai avem încă unul.

Arăta aproape ca şi cum era posibil să plângă din cauza acestui fapt. A coborât de pe scară şi eu m-am holbat în sus, la becul mort care încă mai atârna acolo. M-am concentrat tare de tot. Un moment mai târziu, acesta funcţiona din nou.

— Ăsta chiar c-a fost un mare noroc. În cele din urmă, nici nu trebuia schimbat.

Isobel se uita fix la lumină. Iluminarea aurie de pe pielea ei era destul de fermecătoare, dintr-un oarecare motiv. Felul în care transforma umbra. O făcea să fie ea însăşi, într-un mod încă şi mai distinctiv.

— Cât de straniu! a spus ea. Apoi s-a uitat în jos, la sticla spartă.

— Mă ocup eu de asta, am zis.

Iar ea mi-a zâmbit, iar mâna ei a atins-o pe a mea şi i-a transmis un puls rapid de recunoştinţă. Şi apoi ea a făcut ceva la care nu mă aşteptam deloc. M-a îmbrăţişat tandru, cu sticla spartă încă la picioarele noastre.

Am respirat-o în străfundul meu. Îmi plăcea căldura corpului ei lipit de al meu şi am înţeles patosul de a fi uman. De a fi o creatură muritoare care este, în esenţă, singură, dar care are nevoie de mitul apropierii şi vieţuirii cu ceilalţi. Prieteni, copii, iubiţi. Era un mit atrăgător. Era un mit în care puteai locui cu uşurinţă.

— Oh, Andrew! a spus ea.

Nu ştim ce voia să spună cu această simplă proclamare a numelui meu, dar, atunci când ea mi-a mângâiat spatele,

m-am trezit că-l mângâiam şi eu pe al ei şi că spuneam cuvintele care păreau, cumva, cele mai potrivite:

— E-n regulă, e-n regulă, e-n regulă…

LA CUMPĂRĂTURI

M-am dus la înmormântarea lui Daniel Russell. Am privit cum sicriul este coborât în pământ şi cum pământul este presărat pe capacul coşciugului de lemn. Erau o mulţime de oameni acolo, cei mai mulţi dintre ei îmbrăcaţi în negru. Câţiva plângeau.

După aceea, Isobel a vrut să mergem şi să vorbim cu Tabitha care arăta diferit faţă de ultima oară când o văzusem. Arăta mai bătrână, cu toate că nu trecuse decât o săptămână. Nu plângea, dar părea să facă eforturi să nu plângă.

Isobel i-a mângâiat braţul:

— Ascultă, Tabitha, vreau doar să ştii că suntem aici. Indiferent de ce ai nevoie, suntem aici.

— Îţi mulţumesc, Isobel. Asta chiar înseamnă foarte mult. Chiar înseamnă.

— Fie şi chestiile de bază. Dacă nu te simţi în stare să mergi la supermarket. Vreau să spun, supermarketurile nu sunt chiar locurile cele mai pline de compătimire.

— Asta-i foarte drăguţ din partea ta. Ştiu că poţi să faci cumpărături online, dar nu le-am prins deloc rostul până acum.

— Ei bine, nu-ţi face griji! O să-i dăm noi de capăt, cumva.

Şi chiar aşa s-a şi întâmplat. Isobel s-a dus să aducă ea însăşi cumpărăturile altui uman, şi a şi plătit pentru ele, şi a venit acasă şi mi-a spus că arătam mai bine.

— Chiar arăt?

— Da. Arăţi din nou ca tine însuţi.

FUNCŢIA ZETA

— Eşti sigur că eşti gata? m-a întrebat Isobel lunea următoare, dimineaţa, în timp ce îmi mâncam primul sandvici cu unt de arahide al zilei.

Şi Newton mă întreba acelaşi lucru. Fie asta, fie mă-ntreba ceva despre sandvici. I-am aruncat şi lui o bucăţică.

— Da. Voi fi bine. Ce-ar putea să meargă anapoda?

Şi ăsta a fost momentul în care Gulliver a slobozit un sunet ca un geamăt batjocoritor. Singurul sunet pe care îl scosese toată dimineaţa.

— Ce s-a întâmplat, Gulliver? am întrebat.

— Totul, a spus. Nu a dezvoltat răspunsul. În loc de asta, şi-a lăsat cerealele nemâncate şi s-a repezit ca o vijelie în sus pe scări.

— Ar trebui să mă duc după el?

— Nu, a răspuns Isobel. Lasă-i ceva timp.

Am dat aprobator din cap.

Aveam încredere în ea.

Timpul era, în definitiv, disciplina ei de studiu.

O oră mai târziu, eram în biroul lui Andrew. Era pentru prima oară când fusesem aici de când ştersesem e-mailul către Daniel Russell. De data aceasta nu mai eram pe grabă şi puteam să asimilez câteva detalii. De vreme ce el era un profesor universitar, existau cărţi care acopereau fiecare perete, iar totul era astfel conceput, încât, din orice unghi te-ai fi uitat la el, ai fi zărit o carte.

M-am uitat la câteva dintre titluri. Care păreau foarte primitive în principal. O *istorie a numeraţiei binare şi a altora non-decimale. Geometria hiperbolică. Cartea acoperirii unui plan cu poligoane hexagonale. Spirale logaritmice şi proporţia de aur.*

Era şi o carte scrisă de Andrew însuşi. Una pe care n-o remarcasem ultima oară când fusesem aici. Era o carte subţire numită *Funcţia Zeta.* Avea pe copertă cuvintele „Exemplar necorectat”. M-am asigurat că uşa era încuiată

şi apoi m-am aşezat în scaunul lui şi am citit fiecare cuvinţel.

Şi ce lectură deprimantă a fost, trebuie să mărturisesc! Era o carte despre ipoteza Riemann şi despre ceea ce părea să fie căutarea lui zadarnică de a o demonstra şi de a explica de ce spaţiile dintre numerele prime creşteau în felul în care creşteau. Tragedia stătea în înţelegerea disperării cu care el dorea s-o rezolve – şi, desigur, după ce scrisese cartea, el chiar o rezolvase, totuşi beneficiile pe care şi le imaginase nu aveau să fie fructificate vreodată, pentru că eu distrusesem demonstraţia. Şi am început să mă gândesc la efectul pe care, în esenţă, descoperirea noastră matematică echivalentă – aceea pe care am ajuns să o cunoaştem drept Cea de-a Doua Teorie de Bază a Numerelor Prime – îl avusese asupra noastră. Cum ne permisese să facem toate câte le putem face. Să călătorim prin univers. Să populăm alte lumi, să ne transformăm în alte trupuri. Să trăim atât cât vrem să trăim. Să căutăm minţile altora, visele altora. Toate acestea.

Funcţia Zeta oferea totuşi o listă a tuturor lucrurilor pe care umanii le înfăptuiseră. Principalii paşi pe această cale. Progresele care îi ajutaseră să avanseze spre civilizaţie. Focul, asta fusese o chestie importantă. Plugul. Tiparul. Motorul cu aburi. Microcipul. Descoperirea ADN-ului. Şi umanii erau primii care se felicitau pe ei înşişi pentru toate astea. Dar necazul era, pentru ei, că niciodată nu făcuseră saltul pe care cele mai multe forme de viaţă inteligentă din univers îl făcuseră.

Ah, ei construiseră rachete şi sonde spaţiale, şi sateliţi. Câteva dintre acestea chiar *funcţionau.* Cu toate acestea, matematica lor îi decepţionase până acum. Încă nu făcuseră chestiile cele mari. Sincronizarea creierelor. Crearea computerelor care gândeau liber. Tehnologia automată. Călătoria intergalactică. Şi, pe măsură ce citeam, am înţeles că eu opream toate aceste ocazii. Eu le omorâsem viitorul.

A sunat telefonul. Era Isobel.

— Andrew, ce faci? Prelegerea ta trebuia să înceapă

acum zece minute.

Era supărată, dar într-un mod plin de îngrijorare. Încă mai simţeam asta ca pe ceva ciudat, şi nou, să am pe cineva care îşi făcea griji în privinţa mea. Nu înţelegeam cu totul această îngrijorare sau ce câştiga ea din faptul că era aşa, dar trebuie să mărturisesc că îmi plăcea destul de mult să fiu obiectul acestei îngrijorări:

— O, da, îţi mulţumesc că mi-ai amintit. Mă voi duce. Pa, ăăă, draga mea.

Fii atent. Noi ascultăm.

PROBLEMA CU ECUAŢIILE

Am intrat în amfiteatru. Era o încăpere spaţioasă, făcută în mare parte din copaci tăiaţi.

Erau acolo o mulţime de oameni care se holbau la mine. Aceştia erau studenţi. Unii aveau pixuri şi hârtii. Alţii aveau computere. Toţi aşteptau cunoaşterea. Am examinat cu grijă încăperea. Erau 102 dintre ei, în total. Acesta e întotdeauna un număr neliniştitor, aşa cum e, înţepenit între două numere prime. Am încercat să descopăr nivelul de cunoştinţe al studenţilor. Vedeţi voi, nu voiam să întrec măsura, să exagerez. M-am uitat în spatele meu. Acolo era o tablă albă unde se presupunea că trebuiau scrise cuvinte şi ecuaţii, dar nu era nimic pe ea.

Am ezitat. Şi, în timpul acelei ezitări, cineva mi-a simţit slăbiciunea. Cineva din rândul din spate. Un mascul de vreo douăzeci de ani, cu o hălăciugă de păr blond şi un tricou pe care scria: „Ce parte din $N = R \times f^s \times f^p \times n^e \times f^l \times f^i \times f^c \times L$ nu pricepi?"

El a chicotit la gândul spiritului, al simţului umorului pe care avea să îl afişeze şi a strigat: „Păreţi un pic prea exagerat de îmbrăcat azi, profesore!" A mai chicotit un pic şi chicotitul lui a devenit contagios: hohotele de râs urlător s-au întins ca focul peste tot amfiteatrul. În câteva momente, toată lumea de acolo râdea. Ei bine, toată lumea cu excepţia unei persoane, a unei femele.

Această femelă non-hohotitoare se uita la mine cu concentrare. Avea păr roşcat ondulat, buze pline şi ochi mari. Înfăţişarea ei avea un soi de francheţe surprinzătoare. O deschidere care îmi aducea aminte de o floare a morţii. Avea un cardigan şi părul ei răsucit pe-un deget.

— Liniştiţi-vă! le-am spus celorlalţi. Asta-i foarte amuzant. M-am prins. Port haine şi tu te referi la o ocazie când nu am purtat haine. Foarte amuzant. Crezi că e o glumă, ca atunci când Georg Cantor a spus că omul de ştiinţă Francis Bacon a scris piesele de teatru ale lui

William Shakespeare sau ca atunci când John Nash a început să vadă bărbaţi cu pălării care nu erau, de fapt, acolo. Asta chiar c-a fost amuzant. Mintea umană e un platou limitat, dar aflat la mare înălţime. Petrece-ţi viaţa la limitele exterioare ale acestuia şi, ups, s-ar putea să cazi peste margine. Tinere, tu te afli în siguranţă, chiar în mijlocul platouaşului tău. Deşi îţi apreciez îngrijorarea, trebuie să spun că mă simt cu mult mai bine acum. Sunt îmbrăcat cu chiloţi şi şosete, şi pantaloni, şi până şi cu o cămaşă.

Oamenii râdeau din nou, dar de data aceasta simţeam că râsul lor era mai călduros. Şi mi-a făcut ceva mie, înăuntru, această căldură. Aşa că apoi am izbucnit şi eu în râs. Nu din cauza a ceea ce tocmai spusesem, pentru că nu înţelegeam cum de fusese amuzant. Nu. Râdeam de mine însumi. De faptul imposibil că eram acolo, pe cea mai absurdă planetă şi, cu toate acestea, de fapt, chiar îmi plăcea că eram acolo. Şi am simţit un impuls de a spune cuiva cât de bine te simţeai, în formă umană, când râdeai. Uşurarea pe care o producea! Şi am dorit să îi spun cuiva despre asta şi mi-am dat seama că nu voiam să le spun gazdelor. Voiam să-i spun lui Isobel.

În orice caz, am susţinut prelegerea. După câte se părea, se presupunea că aveam să vorbesc despre ceva numit „geometrie post-euclidiană”. Dar nu voiam să vorbesc despre asta, aşa că le-am vorbit despre tricoul băiatului.

Formula matematică scrisă pe el era ceva ce se numea ecuaţia lui Drake. Era o ecuaţie născocită pentru a calcula probabilitatea existenţei unei civilizaţii avansate în galaxia Pământului, sau în ceea ce umanii numesc galaxia Calea Laptelui. (Ăsta-i felul în care oamenii se împacă, de voie, de nevoie, cu vastitatea întinderii spaţiului cosmic. Spunând că arată ca o împroşcătură de lapte vărsat. Ceva din frigider scăpat pe jos care poate fi şters într-o secundă.) Aşadar, ecuaţia era:

$N = R \times f^s \times f^p \times n^e \times f^l \times f^i \times f^c \times L$

N reprezenta numărul de civilizaţii avansate din galaxie

cu care ar fi fost posibilă comunicarea; R era rata anuală medie de formare a stelelor; f^p era părticica din aceste stele cu planete; n^e era numărul mediu al acelor planete care aveau ecosistemul potrivit pentru a susţine viaţa; f^l era fracţia acelor planete unde viaţa chiar urma să se dezvolte; f^i era fracţia dintre planetele de mai sus care puteau dezvolta inteligenţa; f^c reprezenta fracţia dintre acelea unde o tehnologie de civilizaţie avansată din punct de vedere tehnologic şi comunicativ s-ar putea dezvolta. Iar L era durata de viaţă a acestei etape comunicative.

Diferiţi astrofizicieni priviseră toate aceste date şi hotărâseră că trebuie să existe, de fapt, milioane de planete în galaxie care să conţină viaţă, şi chiar şi mai multe în universul luat în ansamblu. Şi unele dintre acestea erau sortite să aibă viaţă avansată cu o tehnologie foarte bună. Aceasta era, desigur, adevărat. Dar umanii nu s-au oprit, pur şi simplu, acolo. Ei au născocit şi un paradox. Ei au spus: „Stai un pic, asta n-are cum să fie corect! Dacă există atât de multe civilizaţii extraterestre cu capacitatea de a comunica oricând cu noi, atunci noi am fi aflat-o pentru că ei *ne*-ar fi contactat."

— Ei bine, asta-i adevărat, nu-i aşa? a spus masculul al cărui tricou începuse toată această deviere.

— Nu, am zis. Nu, nu este. Pentru că ecuaţia ar trebui să mai aibă câteva alte fracţii acolo. Spre exemplu, ar trebui să mai aibă...

M-am întors pe călcâie şi am scris pe tabla din spatele meu:

f^{cgas}

— Fracţia cui se sinchiseşte să viziteze sau să comunice cu Pământul.

Şi apoi:

$f^{dsbthdr}$

— Fracţia cui s-a sinchisit, dar umanii nu s-au prins.

Nu era chiar dificil să-i faci pe studenţii umani la matematică să râdă. Într-adevăr, n-am întâlnit niciodată o subcategorie de forme de viaţă atât de *disperate* să râdă –, dar, cu toate astea, te făcea să te simţi bine. Pentru câteva

momente scurte, m-a făcut să mă simt chiar un pic mai mult decât bine.

Am simţit căldură şi, nu ştiu, un soi de iertare sau acceptare din partea acestor studenţi.

— Dar, ascultaţi, am spus, nu vă faceţi griji! Extratereştrii ăia de acolo, de sus... ei habar n-au ce ratează.

Aplauze. (Când umanilor le place ceva, ei îşi bat palmele una de alta. Nu are niciun sens. Dar când fac asta pentru tine, îţi încălzeşte creierul.)

Şi apoi, la finalul prelegerii, femeia care se holba a venit la mine.

Floarea deschisă.

A stat aproape de mine. În mod normal, când umanii stau în picioare şi îşi vorbesc unul altuia, ei încearcă să lase nişte aer între ei, din motive de respirat şi de bune maniere şi de limitarea claustrofobiei. Cu aceasta, era foarte, foarte puţin aer.

— Am sunat, a spus, cu gura ei plină, cu o voce pe care o mai auzisem înainte, să întreb de tine. Dar nu erai acolo. Ai primit mesajul meu?

— O! O, da. *Maggie.* Am primit mesajul.

— Ai părut să fii în formă maximă azi.

— Mulţumesc, m-am gândit să fac ceva un pic diferit.

Ea a râs. Râsul ei era prefăcut, dar ceva în legătură cu falsitatea lui mă aţâţa, din motive de nepătruns.

— Mai avem încă primele noastre zile de joi din fiecare lună? m-a întrebat.

— Ah, da, am spus, cu totul şi cu totul buimăcit. Primele zile de joi ale lunii vor fi lăsate intacte.

— Asta-i bine. Vocea ei părea caldă şi ameninţătoare, precum vântul care goneşte peste tărâmurile pustiite din sud, de la mine de acasă: Şi, ascultă, mai ştii conversaţia aia profundă pe care am avut-o în noaptea dinainte să devii zuglagazaga?

— Zuglagazaga?

— Ştii tu. Înainte de numărul tău de la Corpus Christi.

— Ce ţi-am spus? Mintea mea e un pic în ceaţă când vine

vorba de noaptea aia, asta-i tot.

— O, genul de chestii pe care nu le poţi spune în amfiteatrele unde se ţin prelegeri.

— Chestii matematice?

— De fapt – şi corectează-mă dacă mă înşel –, dar chestiile matematice *sunt* însuşi genul de lucruri pe care le poţi spune în amfiteatre.

Mi-am pus întrebări despre această femeie, despre această fată, şi, în mod şi mai precis, mi-am pus întrebări despre felul de relaţie pe care îl avusese cu Andrew Martin.

— Da. O, da. Desigur.

Această Maggie nu ştia nimic, mi-am spus.

— În orice caz, a spus ea, ne mai vedem.

— Da. Da. Pa.

Ea s-a îndepărtat şi eu am privit-o cum se îndepărtează. Pentru un moment, nu a existat niciun fapt în univers cu excepţia aceluia care avea legătură cu o femelă umană numită Maggie care se îndepărta de mine. Nu mi-a plăcut de ea, dar nu am nicio idee de ce.

VIOLETUL

Peste puţin timp, eram în cafeneaua colegiului, cu Ari, bând un suc de grepfruit în timp ce el îşi luase o cafea plină de zahăr şi un pachet de chipsuri cu aromă de carne de vită.

— Cum a mers, amice?

Am încercat să nu-i prind respiraţia cu aromă de vacă:

— Bine. Bine. I-am instruit în legătură cu viaţa extraterestră. Ecuaţia Drake.

— Nu-i un pic în afara teritoriului tău?

— În afara teritoriului meu?

— Din punctul de vedere al materiei predate.

— Matematica reprezintă toate materiile.

El şi-a boţit, şi-a înşurubat parcă faţa:

— Le-ai zis şi de Paradoxul lui Fermi?

— De fapt, ei mi-au spus.

— E tot numai un rahat.

— Crezi?

— Ei bine, de ce, futu-i, ar vrea o formă de viaţă extraterestră să vină aici?

— Asta-i, în mare, ceea ce am spus şi eu.

— Vreau să spun, personal, cred că fizica ne spune că e o planetă pe-acolo, pe sus, cu viaţă pe ea. Dar nu cred că noi pricepem ce căutăm sau ce contur va lua această formă de viaţă. Cu toate că eu cred că ăsta va fi secolul în care o vom descoperi. Sigur, cei mai mulţi oameni nu vor s-o găsească. Până şi aceia care pretind că vor. Nu vor pe bune.

— Nu vor? De ce nu?

El şi-a ridicat mâna. Un semnal pentru mine să am răbdare în vreme ce el completa sarcina importantă de a mesteca şi apoi de a înghiţi chipsurile care erau la el în gură:

— Fiin’că îi deranjează pe oameni. Ei o transformă într-un banc. Ai cei mai străluciţi fizicieni ai lumii din zilele noastre care spun toţi, iar şi iar, şi iar, pe cât de simplu

sunt în stare s-o spună, că e musai să existe viaţă în univers. Şi alţi oameni fac asta, de asemenea – şi vreau să spun, oameni de-ăia înguşti la minte, în principal – ştii tu, oamenii care cred în semne astrologice, genul de oameni ai căror strămoşi obişnuiau să descopere sorţii în rahat de bou. Dar nu sunt numai ei, mai există şi alţi oameni, de asemenea, oameni care s-ar cuveni să ştie ceva mai bine ce şi cum – şi toţi ăştia spun că extratereştrii sunt, în mod evident, o născocire, pentru că *Războiul lumilor* a fost o născocire şi *Întâlnire de gradul trei* a fost o născocire, şi, cu toate că lor le-au plăcut filmele astea, şi-au cam format o prejudecată în capul lor că nu te poţi bucura de extratereştri decât ca ficţiune. Pentru că, dacă ai crede în ei ca adevăruri, ai spune lucrul pe care fiecare descoperire ştiinţifică nepopulară din istorie l-a spus.

— Şi care-i ăsta?

— Că fiinţele umane nu sunt în centrul lucrurilor. Ştii tu, planeta se află pe o orbită în jurul Soarelui. Ăsta a fost un banc al dracului de ilar pe la 1500, dar Copernic nu era actor de comedie. El era, pare-se, cel mai puţin amuzant bărbat din toată Renaşterea. El îl făcea pe Rafael să arate ca Richard Pryor. Dar spunea adevărul gol-goluţ, fir-ar să fie. Planeta chiar e pe o orbită în jurul Soarelui. Dar asta era ceva *extrem, excentric,* îţi zic eu. Sigur, el s-a asigurat că avea să fie mort până când avea să fie publicată teoria. L-a lăsat pe Galileo să facă faţă dezaprobării tuturor.

— Aşa-i, am spus. Da.

În timp ce ascultam, am observat că aveam o durere în spatele ochilor şi că ea devenea tot mai ascuţită. La marginile viziunii mele era o pată violet.

— O, şi animalele au sisteme nervoase, a continuat Ari, între sorbituri adânci din cafeaua sa. Şi pot simţi durerea. Şi descoperirea asta i-a enervat pe vreo câţiva oameni la vremea ei. Şi unii oameni tot nu vor să creadă că lumea e atât de bătrână pe cât e, pentru că asta ar însemna că ar trebui să accepte adevărul că oamenii, în această zi care este istoria Pământului, au fost pe-aici, prin preajmă pentru mai puţin de un minut. Noi suntem pişatul din miez

de noapte în veceu, asta-i tot ce suntem.

— Aşa-i, am spus, masându-mi pleoapele.

— Istoria înregistrată reprezintă doar lungimea timpului cât îţi ia să tragi apa. Şi acum ştim că n-avem nici liber-arbitru, iar oamenii se enervează şi din cauza asta. Aşa că, dacă şi când îi vor descoperi pe extratereştri, ei vor fi, pe bune, teribil de întorşi pe dos, pentru că va trebui să ştim, o dată pentru totdeauna, că nu-i nimic cu adevărat unic sau special în ceea ce ne priveşte. El a oftat şi s-a uitat cu atenţie în interiorul pungii lui de chipsuri goale: Aşa că înţelegi de ce e uşor să respingi viaţa extraterestră ca pe un banc, unul numai bun pentru adolescenţii care au şi încheieturile mâinilor, şi imaginaţiile exagerat de active.

— Ce s-ar întâmpla, l-am întrebat, dacă un extraterestru adevărat ar fi găsit pe Pământ?

— Tu ce crezi că s-ar întâmpla?

— Habar n-am. De-aia te întreb pe tine.

— Ei bine, cred că, dacă extratereştrii ar avea inteligenţa de a veni până aici, atunci ar avea şi mintea de a nu dezvălui că sunt extratereştri. E posibil ca ei să fi fost deja pe-aici. E posibil să fi ajuns în chestii care nu arătau deloc precum „navele” SF. E posibil ca acestea să nu fi fost OZN-uri. E posibil să nu fie implicat deloc zborul şi să nu existe niciun obiect zburător pe care să nu reuşim să-l identificăm. Cine mama dracului ştie? Poate că erau doar ne…[10]

M-am îndreptat în scaun, drept ca o lumânare. În stare de alertă:

— Ce?

— Ne. Ca în: fără OZ. Neidentificate. *Neidentificate.*

— În regulă. Dar ce-ar fi dacă, nu ştiu cum, ei ar fi identificaţi. Dacă ei ar fi „I”[11]. Ce-ar fi dacă oamenii ar şti

[10] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe omofonia din limba engleză dintre pronumele personal *you* („tu, tine; voi, vouă”) şi modul în care se pronunţă litera U. Aşadar, ceea ce aude, de fapt, personajul Andrew este: „Poate că ei erau doar ca tine” (n.tr.).

[11] Un alt joc de cuvinte intraductibil, *I* putând desemna, în limba engleză, şi pronumele personal „eu” (n.tr.).

că un extraterestru trăieşte printre ei?

După ce am pus aceste întrebări, peste tot, de jur împrejurul cafenelei, au apărut nişte firişoare violet în aer, pe care nimeni nu părea să le observe.

Ari şi-a dat pe gât ultima înghiţitură de cafea şi apoi a meditat un moment. Şi-a scărpinat faţa cu degetele sale cărnoase:

— Ei bine, ca să spun aşa, n-aş vrea să fiu în pielea acelui ticălos amărât.

— Ari, am spus. Ari, eu sunt acel…

„Ticălos amărât", asta e ceea ce aveam de gând să spun. Dar n-am făcut-o pentru că exact atunci, în acel moment precis, în capul meu s-a auzit un zgomot. Era sunetul celei mai înalte frecvenţe posibile şi era extrem de tare. Acompaniindu-l şi potrivindu-se cu el ca intensitate, era durerea din spatele ochilor mei, care devenise infinit mai rea. Era cea mai chinuitoare durere pe care o experimentasem vreodată, şi era o durere asupra căreia nu aveam niciun fel de control.

Să îmi doresc să nu mai fie acolo nu mai era acelaşi lucru cu dispariţia ei, şi asta m-a contrariat. Sau ar fi făcut-o, dacă aş mai fi avut capacitatea de a gândi dincolo de durere. Aşa că am continuat să mă gândesc numai şi numai la durere şi la sunet, şi la culoarea violet. Dar această căldură ascuţită, care pulsa şi mă apăsa în spatele ochilor, a devenit prea mult, n-o mai puteam suporta.

— Ce se-ntâmplă, amice?

În momentul ăsta deja mă ţineam cu mâinile de cap, încercând să-mi închid ochii, numai că ei refuzau să se închidă.

M-am uitat la faţa nerasă a lui Ari, apoi la cei câţiva oameni din cafenea, şi la fata cu ochelari care stătea în picioare în spatele tejghelei. Ceva li se întâmpla lor, tuturor, şi întregului spaţiu. Totul se dizolva într-un violet cald, cu diverse nuanţe, o culoare mai familiară mie decât oricare alta.

— Gazdele, am spus cu voce tare şi, aproape simultan, durerea a început să crească şi mai mult. Opriţi-vă, ah,

opriţi-vă, ah, opriţi-vă!

— Omule, eu chem salvarea, a spus Ari, pentru că eram deja pe podea de-acum. Într-o mare de violet care se învârtejea.

— Nu.

Am luptat împotriva ei. M-am ridicat în picioare.

Durerea s-a micşorat.

Ţiuitul a devenit un vâjâit de intensitate scăzută.

Violetul s-a estompat.

— N-a fost nimic, am spus.

Ari a râs nervos:

— Nu-s expert, dar, pe cinstite, chiar c-a arătat ca şi cum ar fi fost ditamai cevaul.

— N-a fost decât o durere de cap. Un fulger de durere. O să mă duc la doctor şi o să verific.

— Aşa şi trebuie să faci. Chiar că trebuie s-o faci.

— Da. Aşa voi face.

M-am aşezat. O durere rămăsese, ca un memento, pentru o vreme, împreună cu câteva firişoare eterice în aer pe care numai eu le puteam vedea.

— Aveai de gând să spui ceva. Despre o altă viaţă.

— Nu, am răspuns liniştit.

— Sunt destul de sigur că urma s-o faci, omule.

— Mda, ei bine… Cred c-am uitat.

Şi, după aceea, durerea a dispărut cu totul, iar aerul şi-a pierdut până şi ultima dâră de violet.

POSIBILITATEA EXISTENŢEI DURERII

Nu le-am pomenit nimic lui Isobel sau lui Gulliver. Ştiam că nu era înţelept s-o fac, pentru că ştiam că durerea fusese un avertisment. Şi, în plus, chiar dacă aş fi vrut să îi spun, n-aş fi făcut-o, pentru că Gulliver tocmai sosise acasă cu un ochi învineţit. Când pielea umană se învineţeşte, ea capătă diferite nuanţe. Griuri, maroniuri, tonuri de albastru şi de verde. Printre ele, şi un violet mai. Un violet frumos, care te-mpietrea.

— Gulliver, ce s-a întâmplat?

Mama lui a pus această întrebare de vreo câteva ori, destul de multe, în seara aceea, dar nu a primit niciodată un răspuns satisfăcător. El a intrat în debaraua micuţă din spatele bucătăriei şi a închis uşa.

— Te rog, Gull, ieşi afară de acolo, a spus mama lui. Trebuie să vorbim despre asta.

— Gulliver, ieşi afară de acolo, am adăugat şi eu.

În cele din urmă, el a deschis uşa:

— Lăsaţi-mă-n pace, lăsaţi-mă *singur* doar!

Acel „singur” a fost spus cu aşa o forţă dură, rece, încât Isobel a hotărât că, de fapt, cel mai bine era să-i îndeplinim această dorinţă, aşa că noi am rămas la parter în vreme ce el şi-a târşâit picioarele în sus pe scări, spre camera lui.

— Va trebui să sun la şcoală mâine în legătură cu asta.

Nu am spus nimic. Desigur, aveam să îmi dau seama mai târziu, aceasta a fost o greşeală. Ar fi trebuit să-mi încalc promisiunea făcută lui Gulliver şi ar fi trebuit să-i spun ei că băiatul nu se mai dusese la şcoală. Dar nu am făcut-o, pentru că nu era datoria mea s-o fac. Eu chiar aveam o datorie de îndeplinit, dar nu faţă de umani. Nici măcar faţă de aceştia. În special nu faţă de aceştia. Şi era o datorie pe care deja dădeam greş în a o îndeplini, aşa cum îmi transmisese avertismentul din după-amiaza aceea, din cafenea.

Totuşi, Newton avea un sentiment diferit al datoriei şi el

a luat-o în sus, pe trei şiruri de scări, pentru a fi cu Gulliver. Isobel nu ştia ce să facă, aşa că a deschis uşile câtorva dulapuri, s-a holbat înăuntru, a oftat, apoi a închis din nou uşile.

— Ascultă, m-am trezit spunând, el va trebui să-şi descopere propria cale şi va trebui să facă propriile greşeli.

— Trebuie să aflăm cine i-a făcut una ca asta, Andrew. Asta-i ce trebuie să facem. Oamenii nu pot, pur şi simplu, să meargă de colo până colo violentând alte fiinţe umane în halul ăsta. Pur şi simplu nu pot face asta. După ce cod etic trăieşti tu care să îţi permită să fii atât de indiferent în legătură cu asta?

Ce-aş fi putut spune?

— Îmi pare rău. Nu sunt indiferent. Ţin la el, desigur că ţin.

Iar lucrul înfricoşător, faptul absolut îngrozitor căruia trebuia să-i fac faţă era că aveam dreptate. Chiar ţineam. Vedeţi voi, avertismentul dăduse greş. Ba, mai mult decât atât, avusese efectul opus.

Asta începe să se întâmple când ştii că e posibil ca tu să simţi durere asupra căreia nu deţii niciun control. Devii vulnerabil. Pentru că posibilitatea existenţei durerii e locul de unde izvorăşte iubirea. Iar asta, pentru mine, era, într-adevăr, o veste teribil de proastă.

ACOPERIŞURI POVÂRNITE

(şi alte moduri în care poţi face faţă ploii)

...Un somn ce pune capăt
Şi suferinţei inimii, şi-atâtor
Dureri ce date-s cărnii.

WILLIAM SHAKESPEARE, *Hamlet*[12]

Nu puteam să dorm.

Bineînţeles că nu puteam. Trebuia să-mi fac griji în legătură cu un întreg univers.

Şi, pe deasupra, mai şi ploua.

Am hotărât să o las pe Isobel în pat şi să mă duc să stau de vorbă cu Newton. M-am îndreptat încet în jos pe scări, cu mâinile peste urechi, încercând să anulez sunetul apei din nori care cădea şi bătea darabana în ferestre. Spre dezamăgirea mea, Newton dormea buştean în coşul lui.

La reîntoarcerea mea în sus pe scări, am observat altceva. Aerul era mai rece decât ar fi trebuit să fie, iar răceala venea de deasupra, în loc să vină de dedesubt. Asta era împotriva ordinii firii. M-am gândit la ochiul lui învineţit şi m-am gândit la lucruri mai de demult.

M-am îndreptat în sus pe scări, spre pod şi am observat că totul aici era aşa cum trebuia să fie. Computerul, posterele cu Dark Matter, mulţimea aleatorie de şosete – vasăzică, totul, cu excepţia lui Gulliver însuşi.

O bucată de hârtie a zburat spre mine, purtată de adierea care venea de la fereastra deschisă. Pe ea erau doar trei cuvinte:

„Îmi pare rău.”

M-am uitat pe fereastră. Afară erau doar noaptea şi stelele tremurătoare ale acestei galaxii, cea mai străină şi, totuşi, cea mai familiară dintre toate.

---

[12] Traducerea îi aparţine Aurorei Cornu şi a fost semnată cu pseudonimul Ştefan Runcu (Editura pentru literatură, Bucureşti, 1962) (n.tr.).

Undeva, dincolo de acest cer, era casa mea. Mi-am dat seama că aş putea să mă întorc acum acolo dacă aş fi vrut. Aş putea, pur şi simplu, să-mi duc la îndeplinire îndatorirea şi să fiu înapoi în lumea mea cea fără pic de durere. Fereastra era înclinată sub acelaşi unghi cu acoperişul care, precum atât de multe acoperişuri de pe aici, era astfel conceput, încât să conducă ploaia cât mai departe. A fost destul de uşor pentru mine să ies pe fereastră afară, dar pentru Gulliver trebuie să fi fost un mare efort.

Chestia dificilă pentru mine era ploaia însăşi.

Era neobosită.

Înmuietoare de piele.

L-am văzut stând pe margine, aproape de bara jgheabului de pe acoperiş, cu genunchii strânşi la piept. Arăta ca şi cum i-ar fi fost frig şi ar fi fost mânjit, neîngrijit. Şi, văzându-l acolo, l-am privit nu ca pe o entitate specială, ca pe o colecţie exotică de protoni, electroni şi neutroni, ci ca pe o – pentru a folosi un termen uman –, ca pe o persoană. Şi m-am simţit, nu ştiu, înrudit cu el, ca şi cum aş fi avut o legătură cu el. Nu în sensul cuantic conform căruia totul are legătură cu toate celelalte, şi în care fiecare atom comunică şi negociază cu fiecare dintre toţi ceilalţi atomi. Nu. Ăsta era un alt nivel. Un nivel mult, mult mai greu de înţeles.

Pot să-i curm viaţa?

Am început să merg spre el. Nu era deloc uşor, ţinând cont de forma labei piciorului uman şi de unghiul de 45 de grade sub care era înclinat acoperişul şi de ţiglele ude – cuarţ lustruit şi mică potasică – pe care trebuia să mă sprijin.

Când m-am apropiat, el s-a întors şi m-a văzut.

— Ce faci? m-a întrebat.

Era înspăimântat. Ăsta era cel mai important lucru pe care l-am remarcat.

— Eram pe punctul de a te întreba eu pe tine acelaşi lucru.

— Tati, pleacă doar.

Ce spunea el avea sens. Vreau să spun, aş fi putut, pur şi simplu, să-l las acolo. Aş fi putut scăpa de ploaie, de îngrozitoarea senzaţie a acelei ape care cădea pe pielea mea subţire şi non-vasculară şi să mă duc înăuntru. Şi acela a fost momentul când a trebuit să înfrunt motivul pentru care eram cu adevărat acolo, afară.

— Nu, am spus, spre propria mea nedumerire. Nu am să fac asta. Nu am să plec.

Am alunecat un pic. S-a desprins o ţiglă, a lunecat, a căzut şi s-a zdrobit de pământ. Pocnetul l-a trezit pe Newton, care a început să latre.

Ochii lui Gulliver s-au mărit, apoi capul i-a zvâcnit. Întregul său trup părea plin de o nervoasă planificare.

— Să nu faci asta, am spus.

El a lăsat să-i scape ceva. Care a aterizat în rigolă. Cilindrul mic din plastic care conţinuse douăzeci şi opt de pastile de diazepam. Gol de-acum.

Am păşit mai aproape. Citisem suficientă literatură umană pentru a putea să-mi dau seama că sinuciderea era o opţiune reală aici, pe Pământ. Şi totuşi, cu toate acestea, mă întrebam de ce acestea trebuiau să mă deranjeze pe mine.

Mă transformam într-un nebun.

Îmi pierdeam raţiunea.

Dacă Gulliver dorea să se sinucidă, atunci, în mod logic, asta ar fi rezolvat o problemă majoră. Iar eu ar fi trebuit să mă dau deoparte, în spate şi să las să se întâmple asta.

— Gulliver, ascultă-mă. Să nu sari! Crede-mă, nu eşti nicicum suficient de sus pentru a garanta că te vei omorî.

Asta era adevărat, dar, din câte puteam eu calcula, exista totuşi o foarte bună şansă ca el să cadă şi să moară din cauza impactului. Caz în care nu ar mai fi nimic ce aş putea face pentru a-l ajuta. Rănile pot fi, întotdeauna, vindecate. Moartea e moarte.

Zero la pătrat e tot zero.

— Îmi aduc aminte cum înotam cu tine, a spus el, pe când aveam opt ani. Când eram în Franţa. Îţi aminteşti noaptea aceea când m-ai învăţat cum să joc domino?

S-a uitat înapoi, la mine, dorind să zărească un semn de recunoaştere pe care nu i-l puteam oferi. Era dificil să-i văd ochiul învineţit în lumina asta; era prea multă întunecime în jurul feţei lui care ar fi putut să fi fost, la fel de bine, numai o vânătaie.

— Da, i-am răspuns. Sigur că-mi amintesc.

— Mincinosule! Nu-ţi aminteşti.

— Ascultă, Gulliver, hai să mergem înăuntru! Hai să vorbim despre asta în casă. Dacă tot vei mai vrea să te omori, o să te duc pe o clădire mai înaltă.

Gulliver nu părea să asculte, în timp ce am continuat să păşesc pe ţiglele alunecoase spre el.

— Asta-i ultima amintire bună pe care o am, a spus el. Părea sincer.

— Hai, hai, asta nu poate fi adevărat.

— Ai vreo idee cum e? Să fiu fiul tău?

— Nu. Nu am.

El a arătat spre ochiul său:

— Aşa. Aşa e.

— Gulliver, îmi pare rău.

— Ştii cum e să te simţi prost tot timpul?

— Tu nu eşti prost.

Încă mai stăteam în picioare. Modul uman ar fi fost de a te târî în jos pe spate, dar asta ar fi luat prea mult timp. Aşa că am continuat să fac paşi şovăitori pe ţigle, aplecându-mă în spate doar suficient, într-o negociere continuă cu forţa de atracţie gravitaţională.

— Sunt prost. Sunt un nimeni.

— Nu, Gulliver, nu eşti. Eşti ceva. Eşti…

El nu mă asculta.

Diazepamul începea să pună stăpânire pe el.

— Câte pastile ai luat? l-am întrebat. Pe toate?

Eram aproape lângă el, mâna mea aproape era la o distanţă suficient de mică încât să-l pot apuca de umăr, în timp ce ochii i se închideau şi el dispărea în somn sau în rugăciune.

O altă ţiglă s-a desprins. Am alunecat pe-o parte, pierzându-mi echilibrul pe ţiglele unse de ploaie, până

când am rămas atârnând de bara jgheabului de pe acoperiş. Aş fi putut să mă caţăr înapoi sus cu uşurinţă. Problema nu era asta. Problema era că Gulliver se înclina în faţă.

— Gulliver, aşteaptă! Trezeşte-te! Trezeşte-te, Gulliver!

Înclinarea a prins avânt.

— Nu!

A căzut şi eu am căzut odată cu el. Mai întâi interior, un soi de cădere emoţională, un urlet tăcut într-o genune, iar apoi şi fizic. Am luat viteză prin aer cu o repeziciune înspăimântătoare.

Mi-am rupt picioarele.

Vasăzică, asta era intenţia mea. Lasă picioarele să preia durerea, iar nu capul, pentru că o să mai am nevoie de cap. Dar durerea era imensă. Pentru un moment mi-am făcut griji că picioarele nu se vor revindeca. Şi numai vederea lui Gulliver care zăcea complet inconştient pe pământ la câţiva metri distanţă a fost aceea care mi-a oferit puterea de a mă concentra. Din urechea lui curgea sânge. Pentru a-l vindeca ştiam că va trebui, mai întâi de toate, să mă vindec pe mine însumi. Şi aşa s-a şi întâmplat. Simpla dorinţă ca asta să se întâmple era de ajuns, dacă ţi-o doreai suficient de tare, cu tipul potrivit de inteligenţă.

Acestea fiind spuse, regenerarea celulară şi reconstrucţia osoasă mi-au luat totuşi o grămadă de energie, în special de vreme ce pierdeam mult sânge şi avusesem fracturi multiple. Dar durerea s-a diminuat în timp ce o oboseală ciudată, intensă a pus stăpânire pe mine, iar gravitaţia a încercat să mă înşface şi să mă ţintuiască la pământ. Mă durea capul, dar nu ca rezultat al căderii, ci din cauza efortului implicat de restaurarea fizică.

M-am ridicat în picioare, ameţit. Am reuşit să mă mişc spre locul unde zăcea Gulliver, solul orizontal care, pentru mine, se povârnea acum mai rău decât acoperişul.

— Gulliver! Haide! Mă auzi? Gulliver?

Aş fi putut striga după ajutor, ştiam asta. Dar ajutorul ar fi însemnat o ambulanţă şi un spital. Ajutorul însemna

umani care bâjbâie de jur împrejur prin bezna propriei ignoranţe medicale.

Ajutor însemna întârziere şi o moarte cu care se presupunea c-ar fi trebuit să fiu de acord, dar nu puteam fi.

— Gulliver?

Nu exista niciun puls. El era mort. Probabil că ajunsesem cu câteva secunde prea târziu. Puteam detecta prima scădere, foarte micuţă, a temperaturii corpului său.

Raţional vorbind, ar fi trebuit să mă resemnez cu acest fapt.

Şi totuşi…

Citisem mult din opera lui Isobel, aşa că ştiam că întreaga istorie a umanităţii era plină de oameni care încercaseră împotriva celor mai vitrege şanse. Unii reuşiseră, cei mai mulţi dăduseră greş, dar asta nu-i oprise. De orice altceva ai putea să le acuzi pe aceste primate specifice, trebuie să recunoşti că ele pot fi *pline de hotărâre.* Şi pot spera. O, da, chiar că pot spera.

Iar speranţa era, adesea, iraţională. Nu avea niciun sens. Dacă ar fi avut sens, atunci ar fi fost numită, ei bine, *sens, înţelepciune.* Cealaltă chestie în legătură cu speranţa era că presupunea efort. Ăsta era esenţialul spaţiului de acasă de la mine, că oferea confortul unei existenţe perfect lipsite de efort. Şi, cu toate acestea, iată-mă. Sperând. Şi nu numai că stăteam acolo, în mod pasiv, urându-i, de la distanţă, să-i fie mai bine. Desigur că nu. Mi-am pus mâna mea stângă – mâna mea cu daruri – pe inima lui, şi am început să lucrez.

CHESTIA CU PENE

Era istovitor.

M-am gândit la stele binare. O uriaşă roşie şi o pitică albă, una lângă alta, energia vitală a uneia fiind absorbită în a celeilalte. Moartea lui era un fapt căruia credeam că îi pot demonstra netemeinicia sau că îl pot *descuraja.*

Dar moartea nu era o pitică albă. Era un pic dincolo de asta. Era o gaură neagră. Şi, de îndată ce treceai dincolo de orizontul evenimentului, te aflai într-un teritoriu dificil.

„Tu nu eşti mort. Gulliver, tu nu eşti mort."

Am tot ţinut-o aşa, străduindu-mă, pentru că ştiam ce este viaţa, îi înţelegeam natura, caracterul, insistenţa încăpăţânată.

Viaţa, în special viaţa umană, era un act de sfidare. Nu ar fi trebuit niciodată să existe, şi, cu toate acestea, exista într-un incredibil număr de locuri de la o margine la alta a unei cantităţi aproape infinite de sisteme solare.

Nu exista ceva numit imposibil. Ştiam asta, pentru că mai ştiam că totul era imposibil, şi că, prin urmare, singurele posibilităţi din viaţă erau imposibilităţile.

Un scaun putea înceta oricând să mai fie un scaun. Asta era fizica cuantică. Şi puteai manipula atomii dacă ştiai cum să le vorbeşti.

„Tu nu eşti mort, tu nu eşti mort."

Mă simţeam îngrozitor. Valuri de efort pârjolitor de oase, care produceau durere la niveluri profunde, mă sfâşiau ca nişte erupţii solare. Şi, cu toate astea, el încă zăcea acolo. Chipul lui, am observat pentru prima oară, arătând precum acela al mamei sale. Senin, fragil ca un ou, preţios.

O lumină a venit din interiorul casei. Probabil că Isobel se sculase, din cauza lătratului lui Newton dacă nu din altă cauză, dar nu eram conştient de asta. Eram conştient doar de faptul că Gulliver era, brusc, iluminat şi, puţin după aceea, am simţit cea mai slabă pâlpâire a unui puls sub mâna mea.

Speranţă.

— Gulliver, Gulliver, Gulliver…

Un alt puls.

Mai puternic.

Sfidătoarea bătaie de tobă a vieţii. Un ritm sincopat, care îşi aşteaptă melodia.

Duh-dum.

Şi iar, şi iar, şi iar.

El era viu. Buzele îi zvâcneau, ochii lui învineţiţi i se mişcau precum un ou pe punctul de a ecloza. Unul s-a deschis. La fel a făcut şi celălalt. Pe Pământ, ochii erau aceia care contau. Vedeai persoana, şi viaţa din interiorul ei, dacă vedeai ochii. Şi eu l-am văzut pe el, acest băiat distrus, sensibil, şi am simţit, pentru un moment, mirarea extenuată a unui tată. Ar fi trebuit să fie un moment pe care să îl savurez, dar nu a fost. Eram potopit de durere şi de violet.

Mă simţeam pe mine însumi pe punctul de a mă prăbuşi pe solul strălucitor de ud.

Sunetul unor paşi în spatele meu. Şi acela a fost ultimul lucru pe care l-am auzit înainte ca bezna să vină şi să îşi ceară drepturile, împreună cu rememorată poezie, în timp ce Emily Dickinson venea, ruşinoasă, spre mine prin violet şi îmi şoptea în ureche:

Nădejdea e-un ceva cu pene
Ce-n suflet se cocoaţă,
Şi cânt-un cântec fără de cuvinte,
Ce ea nicicând nu-l gată.

RAIUL E UN LOC UNDE NU SE ÎNTÂMPLĂ NICIODATĂ NIMIC

Eram înapoi acasă, pe Vonnadoria, şi totul era exact aşa cum fusese dintotdeauna. Iar eu eram exact aşa cum fusesem dintotdeauna, printre ele, printre gazde, fără să simt nicio durere şi nicio spaimă.

Lumea noastră frumoasă, fără război, unde puteam fi fermecat de cea mai pură matematică pentru întreaga veşnicie.

Orice uman care ar ajunge aici, uitându-se la peisajele noastre violete, ar putea, la fel de bine, să creadă că a ajuns în rai.

Dar ce se întâmplă în rai?

Ce faci acolo?

După o vreme, oare nu pofteşti nişte defecte? Iubire şi poftă carnală, şi neînţelegeri, şi, poate, chiar un pic de violenţă pentru a însufleţi un pic lucrurile? Oare, lumina nu are nevoie de umbră? Nu are? Poate că nu are nevoie. Poate că nu pricepeam eu care e esenţialul. Poate că esenţialul era să exişti cu o absenţă a durerii. Da, să exişti cu absenţa durerii. Da, poate că ăsta era singurul ţel de care aveai nevoie în viaţă. Cu siguranţă, acesta fusese ţelul, dar ce se întâmpla dacă tu, unul, nu solicitaseşi niciodată ţelul acela pentru că tu te-ai născut după ce el fusese atins? Eram mai tânăr decât gazdele. Nu le împărtăşeam preţuirea pentru cât de norocos eram. Nu o mai făceam de acum. Nici măcar într-un vis.

ÎNTRE

M-am trezit.

Pe Pământ.

Dar eram atât de slăbit, încât mă reîntorceam la starea mea originară. Auzisem despre asta. Într-adevăr, înghiţisem o capsulă-de-cuvinte despre asta. Mai degrabă decât să-ţi permită să mori, corpul tău se reîntorcea la starea lui originară, pentru că, de fapt, cantitatea de energie suplimentară folosită pentru a fi altcineva era mult mai folositoare pentru a servi la menţinerea conservării vieţii tale. Şi pentru asta şi erau acolo toate darurile, într-adevăr. Pentru autoconservare. Protejarea eternităţii.

Ceea ce era minunat, în teorie. În teorie, era o idee grozavă. Dar singura problemă era că acesta era Pământul. Iar starea mea originară nu era echipată pentru aerul de aici sau pentru gravitaţie, sau pentru contactul faţă în faţă. Nu voiam să mă vadă Isobel. Pur şi simplu, nu se putea întâmpla una ca asta.

Şi astfel că, de îndată ce am simţit cum atomii mei mă mănâncă şi mă furnică, se încălzesc şi se transformă, i-am spus lui Isobel să facă exact ceea ce şi făcea deja: să aibă grijă de Gulliver.

Şi, în timp ce ea se ghemuia, cu spatele la mine, m-am ridicat în picioarele care, în acel punct, erau, în mod distinct, de forme umane. Apoi m-am mutat – la jumătatea distanţei între două forme contrastante – de-a lungul grădinii din spatele casei. Din fericire, aceasta era mare şi întunecată, cu o mulţime de flori şi tufişuri, şi copaci în spatele cărora să te poţi ascunde. Aşa am şi făcut. M-am ascuns printre florile frumoase. Şi am văzut-o pe Isobel cum mă căuta, chiar şi în timp ce chema o ambulanţă pentru Gulliver.

— Andrew! a spus ea la un moment dat, în timp ce Gulliver se ridica în picioare.

A alergat chiar în grădină, să arunce o privire. Dar am rămas nemişcat.

— Unde-ai dispărut?

Plămânii au început să-mi ardă. Aveam nevoie de mai mult azot.

N-ar fi fost nevoie decât de un cuvânt în limba mea maternă. Acasă. Singurul pe care gazdele erau pregătite să-l audă, şi aş fi fost înapoi acolo. Aşadar, de ce nu l-am rostit? Pentru că nu-mi dusesem la îndeplinire însărcinarea? Nu. Nu era vorba despre asta. Nu aveam să îmi termin niciodată însărcinarea. Aceasta era învăţătura pe care noaptea aceea mi-o adusese. Atunci de ce? De ce alegeam riscul şi durerea în locul opuselor lor? Ce se întâmplase cu mine? Ce era greşit?

Acum Newton a venit în grădină. El a străbătut-o repede, adulmecând plantele şi florile până când m-a simţit stând acolo. Mă aşteptam ca el să latre şi să atragă atenţia asupra mea, dar nu a făcut-o. Pur şi simplu s-a uitat fix la mine, cu ochii ca nişte cercuri albe, şi a părut să ştie exact cine era, cine stătea acolo, între tufele de ienupăr. Dar a rămas tăcut.

Era un câine bun.

Şi îl iubeam.

Nu pot s-o fac.

Ştim.
Oricum, n-are niciun sens s-o fac.

Are toate sensurile.

Eu nu cred că Isobel şi Gulliver ar trebui răniţi.

Noi credem că ai fost corupt.

Nu am fost corupt. Am dobândit mai multe cunoştinţe. Asta-i tot ce s-a întâmplat.

Nu. Ai fost infectat de ei.

Infectat? Infectat? Cu ce?

Cu emoţii.

Nu. Nu am fost. Asta nu-i adevărat.

Este adevărat.

Ascultaţi, emoţiile au logică. Fără emoţii umanilor nu le-ar păsa unii de alţii şi, dacă nu le-ar păsa unii de alţii, specia lor s-ar fi stins demult. Să ai grijă de alţii reprezintă aici autoconservarea. Tu ai grijă de cineva, ţii la cineva, şi cineva are grijă şi ţine la tine.

Vorbeşti ca unul dintre ei. Tu nu eşti om. Tu eşti unul dintre noi. Noi suntem una.

Ştiu că nu sunt om.

Noi credem că ai nevoie să vii acasă.

Nu.

Trebuie să vii acasă.

Eu n-am avut niciodată o familie.

Noi suntem familia ta.

Nu. Nu-i acelaşi lucru.

Noi te vrem acasă.

Trebuie ca eu să cer să vin acasă şi n-am s-o fac. Voi puteţi să interferaţi cu mintea mea, dar nu o puteţi controla.

Mai vedem noi.

DOUĂ SĂPTĂMÂNI ÎN DORDOGNE ŞI O CUTIE DE DOMINO

Ziua următoare eram în sufragerie. Eu şi Isobel. Newton era sus, la etaj, cu Gulliver, care era adormit acum. Noi verificasem ce face, dar Newton rămăsese totuşi acolo, de strajă.

— Ce mai faci? m-a întrebat Isobel.

— N-a fost moarte, am spus. Ţinând seama că m-am ridicat în picioare.

— I-ai salvat viaţa, a zis Isobel.

— Nu cred. Nici măcar n-a trebuit să-i fac SVB (suport vital de bază). Doctorul a spus că nu avea decât răni minore.

— Nu-mi pasă ce-a spus doctorul. El a sărit de pe acoperiş. Asta ar fi putut să-l ucidă. De ce n-ai strigat după mine?

— Am strigat. Era o minciună, în mod evident, dar tot cadrul era o minciună. Credinţa că eu eram soţul ei. Totul era pură ficţiune: Chiar am strigat după tine.

— Ai fi putut să mori şi tu.

(Trebuie să recunosc că umanii pierd o mulţime de timp – aproape tot timpul – cu chestii ipotetice. Aş putea fi bogat. Aş putea fi celebru. S-ar fi putut să fiu lovit de un autobuz. Aş fi putut să mă nasc cu mai puţine aluniţe şi sâni mai mari. Aş fi putut să petrec mai mult timp în tinereţea mea învăţând limbi străine. Ei probabil că folosesc optativul-potenţial mai mult decât oricare altă formă de viaţă cunoscută.)

— Dar nu am murit. Sunt viu. Hai să ne concentrăm asupra acestui lucru.

— Ce s-a întâmplat cu pastilele tale? Erau în dulapul din bucătărie.

— Le-am aruncat.

Asta, în mod evident, era o minciună. Chestia neclară era: pe cine protejam? Pe Isobel? Pe Gulliver? Pe mine însumi?

— De ce? De ce le-ai aruncat?

— N-am crezut că era o idee bună să le am zăcând pe aici. Ştii tu, ţinând cont de starea lui.

— Dar erau de diazepam. Ăsta-i Valium. Nu ai cum să faci o supradoză din Valium, ai avea nevoie de vreo mie de pastile!

— Nu. Ştiu asta.

Chiar atunci beam o ceaşcă de ceai. De fapt, îmi place ceaiul. E cu mult mai bun decât cafeaua. Avea gustul confortului.

Isobel a dat din cap aprobator. Şi ea bea ceai. Ceaiul părea să facă lucrurile mai bune. Era o băutură caldă făcută din frunze, folosită în vremurile de criză ca o modalitate de a reinstaura normalitatea.

— Ştii ce mi-au spus? m-a întrebat ea.

— Nu. Ce? Ce ţi-au spus?

— Mi-au spus că el ar putea să rămână în spital.

— Corect.

— A depins de mine. A trebuit să le spun dacă eu credeam că el prezintă riscul de a se sinucide sau nu. Şi le-am spus că eu cred că ar fi şi mai expus acestui risc acolo, decât aici, acasă. Mi-au spus că, dacă va mai încerca din nou ceva de genul ăsta, atunci nu vor mai avea nicio altă opţiune. Va fi internat, iar ei îl vor supraveghea.

— O, ei bine, *noi* îl vom supraveghea. Eu aşa aş spune. Spitalul ăla e plin de nebuni. Oameni care cred că sunt de pe alte planete. Chestii de-astea.

Ea a zâmbit trist şi a suflat şi a provocat unde dintr-o parte într-alta a băuturii sale:

— Da. Da. Va trebui s-o facem.

Am încercat ceva:

— E din cauza mea, nu-i aşa? A fost vina mea, a zilei când nu am purtat haine.

Ceva care avea legătură cu această întrebare i-a schimbat complet starea de spirit. Chipul lui Isobel a împietrit, a devenit mai dur:

— Andrew, tu chiar crezi, pe bune, că asta a avut de-a face cu o singură zi? Cu căderea ta nervoasă?

— Ah! am spus.

Ştiam că exclamaţia asta nu era deloc potrivită împrejurărilor. Dar nu aveam nimic altceva de spus. „Ah” era, întotdeauna, cuvântul la care apelam, acela cu care umpleam spaţiile goale. Era un ceai verbal. Acest „ah” ar fi trebuit, de fapt, să fie un „nu”, pentru că eu nu credeam deloc că toate astea aveau de-a face cu o singură zi. Credeam că aveau de-a face cu mii şi mii de zile, dintre care în cele mai multe nu fusesem pe-acolo pentru a le observa. Aşa că „ah” era cel mai potrivit.

— Asta n-a avut legătură cu un anumit eveniment. A avut legătură cu totul. În mod evident, nu e exclusiv vina ta, dar tu n-ai prea fost cu adevărat *acolo*, nu-i aşa, Andrew? Pe tot parcursul vieţii lui sau, cel puţin, de când ne-am mutat înapoi în Cambridge, tu, pur şi simplu, nu te-ai aflat prin preajmă.

Mi-am amintit ceva ce Gulliver îmi spusese pe acoperiş:

— Şi cu Franţa cum rămâne?

— Ce?

— L-am învăţat să joace domino. Am înotat cu el într-o piscină. În Franţa. Ţara. Franţa.

Ea s-a încruntat contrariată:

— Franţa? Ce? Dordogne? Două săptămâni în Dordogne şi o cutie de domino împuţită! Asta-i cartea ta de Monopoly cu „Ieşi pe gratis din închisoare”? Asta înseamnă pentru tine să fii tată?

— Nu. Nu ştiu. Eu doar ofeream un… un exemplu puternic despre felul în care era el.

— El?

— Vreau să spun eu. Despre cum eram eu.

— Ai fost *acolo* pentru noi în vacanţe. Da. Da, ai fost. Asta dacă nu cumva erau vacanţe de lucru. Haide, zău aşa, adu-ţi aminte cum a fost la Sidney! Şi la Boston! Şi la Seoul! Şi la Torino! Şi, şi… şi la Düsseldorf!

— O, da, am spus, holbându-mă la cărţile necitite de pe rafturi ca la nişte amintiri pe care nu le-am trăit, totuşi. Îmi aduc aminte ca şi cum ar fi ieri. Desigur.

— Abia dacă te vedeam. Şi când chiar te vedeam, erai

întotdeauna atât de stresat în legătură cu prelegerea pe care trebuia s-o susţii sau cu oamenii pe care trebuia să-i întâlneşti. Şi toate certurile alea pe care le aveam! Pe care le mai avem încă. Până când, ştii tu, până te-ai îmbolnăvit. Şi te-ai făcut bine. Haide, Andrew, ştii bine ce vreau să spun. Astea nu sunt ştiri de ultimă oră, nu-i aşa?

— Nu. Deloc. Aşadar, în ce altceva am mai dat greş?

— Nu ai dat greş. Nu e vorba despre o lucrare academică ce trebuie evaluată *inter pares.* Aici nu-i vorba despre succes sau eşec. E vorba de viaţa noastră. Nu înfăşor ceea ce spun într-un limbaj care să judece. Încerc doar să-ţi spun adevărul obiectiv.

— Vreau doar să ştiu. Spune-mi! Spune-mi ce-am făcut. Sau n-am făcut.

Ea s-a jucat cu lănţişorul ei de aur:

— Ei bine, haide, zău aşa! A fost întotdeauna la fel. Între doi şi patru ani n-ai venit niciodată acasă la timp fie şi pentru o singură băiţă sau poveste de noapte bună. Îţi sărea ţandăra tot timpul în legătură cu orice se punea în calea ta şi a muncii tale. Sau, dacă mă apropiam vreodată fie şi pe departe de a pomeni că eu îmi sacrificasem cariera pentru această familie – pe vremea aceea când făcusem deja sacrificii *reale* –, tu nici măcar nu-ţi amânai un termen-limită de predare a unei cărţi. M-ai fi făcut una cu pământu'.

— Ştiu, îmi pare rău, am spus, gândindu-mă la romanul ei, *Mai larg decât cerul.* Am fost îngrozitor. Am fost. Cred că ţie ţi-ar fi fost mai bine fără mine. Cred, uneori, că ar fi trebuit să plec şi să nu mă mai întorc niciodată.

— Nu fi copil! Parc-ai fi mai tânăr decât Gulliver.

— Sunt serios. M-am purtat urât. Cred, uneori, că ar fi mai bine dacă aş pleca şi nu m-aş mai întoarce niciodată. În veci.

Asta chiar c-a năucit-o şi-a făcut-o să schimbe direcţia. Îşi mai ţinea încă mâinile-n şolduri, dar privirea urâtă i s-a mai îndulcit. A tras adânc aer în piept.

— Am nevoie de tine aici. Ştii doar că am nevoie de tine aici.

— De ce? Ce ofer eu acestei relaţii? Nu înţeleg.

Ea şi-a închis ochii strâns, strâns de tot. A şoptit:

— Aia chiar c-a fost ceva minunat!

— Ce?

— Ce-ai făcut acolo. Sus, pe acoperiş. A fost minunat.

Ea a compus apoi cea mai complexă expresie facială pe care am văzut-o vreodată la vreun uman. Un soi de batjocură frustrată, cu o tentă de simpatie care, încet-încet, s-a înmuiat într-un umor profund, amplu, culminând în iertare şi ceva ce n-am recunoscut prea bine, dar care cred că e posibil să fi fost dragoste.

— Ce ţi s-a întâmplat? a întrebat ea cu o şoaptă, nimic mai mult decât o răsuflare structurată.

— Ce? Nimic. Nu mi s-a întâmplat nimic. Ei bine, un colaps mental. Dar l-am depăşit. În afară de asta – nimic, şi am spus asta cu frivolitate, încercând s-o fac să zâmbească.

Şi chiar a zâmbit, dar tristeţea şi-a cerut repede drepturile asupra ei. S-a uitat în sus, către tavan. Începeam să înţeleg aceste forme de comunicare nonverbală:

— O să stau eu de vorbă cu el, am spus, simţindu-mă, oarecum, robust şi autoritar. Oarecum real. Oarecum uman: O să stau de vorbă cu el.

— Nu trebuie s-o faci.

— Ştiu, am zis şi m-am ridicat în picioare, gata din nou să ajut când se presupunea că ar fi trebuit să fiu rănit.

RELAŢIONARE SOCIALĂ

În esenţă, relaţionarea socială pe Pământ era destul de limitată. Spre deosebire de Vonnadoria, tehnologia de sincronizare a creierelor încă nu exista, aşa că abonaţii nu puteau comunica telepatic unii cu alţii, ca parte a unei adevărate conştiinţe colective, a unei minţi a stupului. Nici nu puteau păşi în visele celuilalt, pentru a se plimba un pic de colo până colo, gustând delicatese imaginare în peisaje selenare exotice. Pe Pământ, relaţionarea socială presupunea, în general, să stai jos, în faţa unui computer nesimţitor, lipsit de conştiinţă de sine, şi să dactilografiezi cuvinte despre cum ai avea nevoie de o cafea şi să citeşti apoi despre cum alţi oameni au nevoie de cafea, în tot acest timp uitând cu totul să-ţi faci, în realitate, o cafea. Era spectacolul de ştiri pe care ei toţi îl aşteptaseră. Era spectacolul în care ştirile puteau fi toate numai şi numai despre ei.

Dar, la capitolul avantaje, reţelele de computere umane, am descoperit, erau rizibil de uşor de spart, de vreme ce toate sistemele lor de securitate se bazau pe numere prime. Aşa că am intrat în computerul lui Gulliver şi am schimbat numele tuturor persoanelor care îl terorizaseră pe Facebook în „Sunt cauza supremă a ruşinii” şi le-am interzis permisiunea de a mai posta ceva care să conţină cuvântul „Gulliver”, apoi le-am infectat pe toate cu un virus de computer pe care l-am poreclit „Puricele”, după o poezie încântătoare.[13] Acest virus s-a asigurat că singurele mesaje pe care ei aveau să mai fie vreodată capabili să le trimită erau acelea care conţineau cuvintele: „Sunt rănit, aşa că-i rănesc pe ceilalţi”.

Pe Vonnadoria nu făcusem niciodată ceva atât de

---

[13] Poemul metafizico-erotic al lui John Donne (1572-1631), publicat postum, în care un iubit încearcă să-şi convingă iubita să aibă relaţii sexuale folosind argumentul că, dacă sângele lor s-a amestecat deja în puricele care i-a ciupit pe amândoi, nu are cum să mai existe vreun impediment în calea consumării iubirii lor (n.tr.).

răzbunător. Nici nu mă simţisem vreodată chiar atât de satisfăcut.

MEREUL E COMPUS DIN ACUM-URI

Ne-am dus în parc să-l plimbăm pe Newton. Parcurile erau cea mai obişnuită destinaţie pentru plimbarea câinilor. O părticică din natură – iarbă, flori, copaci – căreia nu i se permitea totuşi să fie cu adevărat naturală. Tot aşa cum câinii erau nişte lupi pervertiţi, parcurile erau nişte păduri pervertite. Umanii le iubeau pe amândouă, probabil pentru că şi umanii erau, ei bine, pervertiţi. Florile erau frumoase. După iubire, florile erau probabil cea mai bună reclamă pe care planeta Pământ se putea hotărî s-o folosească.

— N-are niciun sens, a spus Gulliver, în timp ce ne aşezam pe o bancă.

— Ce nu are sens?

L-am privit pe Newton cum amuşina florile, mai vioi decât oricând.

— Sunt bine. Nicio stricăciune. Până şi ochiul e mai bine.

— Ai fost norocos.

— Tati, înainte să ies pe acoperiş, am înghiţit douăzeci şi opt de pastile de diazepam!

— Ar fi fost nevoie de mai multe.

S-a uitat la mine, furios pentru că spusesem asta, de parcă l-aş fi umilit. Folosind cunoştinţe împotriva lui.

— Mama ta mi-a spus asta, am adăugat. Nu ştiam.

— Nu voiam ca tu să mă salvezi.

— Nu te-am salvat. Ai avut, pur şi simplu, noroc. Dar eu chiar cred că ar trebui să ignori sentimentele de felul acela. A fost doar un moment din viaţa ta. Mai ai încă mult mai multe zile de trăit. Vreo douăzeci şi patru de mii de zile în plus de trăit, probabil. Ceea ce înseamnă o grămadă de momente. Poţi face multe lucruri măreţe în timpul ăsta. Ai putea citi o mulţime de poezii.

— Ţie nu-ţi place poezia. Ăsta-i unul dintre puţinele fapte concrete pe care le ştiu despre tine.

— A început să-mi placă din ce în ce mai tare… Ascultă,

am zis, nu te sinucide! Să nu te sinucizi vreodată! Pur şi simplu, ăsta-i sfatul meu: să nu te sinucizi.

Gulliver a scos ceva din buzunar şi şi l-a pus în gură. Era o ţigară. A aprins-o. Am întrebat dacă aş putea încerca şi eu. Gulliver a părut tulburat de cererea asta, dar mi-a întins-o. Am tras din filtru şi mi-am adus fumul în plămâni. Apoi am tuşit.

— Care-i scopul chestiei ăsteia? l-am întrebat pe Gulliver.

El a ridicat din umeri.

— E o substanţă care creează dependenţă şi o rată mare a mortalităţii. Am crezut că ar fi trebuit să aibă un sens.

I-am înmânat ţigara înapoi lui Gulliver.

— Mulţam, a mormăit el, contrariat încă.

— Nu-ţi face griji în legătură cu asta, i-am spus, e-n regulă.

El a mai tras un fum, şi apoi şi-a dat, brusc, seama că nici asupra lui nu mai avea niciun efect. A aruncat ţigara cu un bobârnac, într-un arc abrupt, spre iarbă.

— Dacă vrei, am spus, am putea juca domino când vom ajunge acasă. Am cumpărat o cutie azi-dimineaţă.

— Nu, mulţumesc.

— Sau am putea merge în Dordogne.

— Ce?

— Să mergem să înotăm.

El a clătinat din cap:

— Tu cam ai nevoie de nişte pastile în plus.

— Da. Poate. Mi le-ai mâncat tu pe toate. Am încercat să zâmbesc, jucăuş, şi să încerc să folosesc ceva mai mult umor pământean: Căcănarule!

A urmat o tăcere lungă. Ne-am uitat cum Newton amuşina de jur împrejurul circumferinţei unui copac. De două ori.

Un milion de sori au făcut implozie. Şi apoi Gulliver a dat în vileag totul:

— Tu habar n-ai cum a fost, a zis. Am toate aşteptările astea aruncate asupra mea doar pentru că sunt fiul tău. Profesorii mei îţi citesc cărţile. Şi se uită la mine ca la un

măr stricat care-a picat din măreţul pom care e Andrew Martin. Ştii, băiatul sus-pus care a fost exmatriculat din şcoala lui cu internat. Acela care a dat foc lucrurilor. Ai cărui părinţi s-au dat bătuţi în ceea ce-l priveşte. Nu că m-ar mai deranja astea acum. Dar până şi în vacanţe, tu tot nu erai niciodată prin preajmă. Tu erai mereu altundeva. Sau, pur şi simplu, făceai ca totul să fie tensionat şi oribil între tine şi mami. E doar un rahat totul. Ar fi trebuit să faci ceea ce trebuia şi să fi divorţat cu ani şi ani în urmă. Voi n-aveţi nimic în comun.

M-am gândit la toate astea. Şi n-am ştiut ce să spun. Maşinile treceau pe lângă noi pe drumul din spatele nostru. Sunetul pe care-l făceau era, cumva, foarte melancolic, ca huruitul de bas al unui *bazadean* adormit:

— Cum se numea trupa ta?

— Cei Pierduţi, mi-a răspuns.

O frunză a căzut şi mi-a aterizat în poală. Era moartă şi maronie. Am ţinut-o în mână şi, cumva necaracteristic mie, am simţit o empatie stranie. Poate că se întâmpla din cauză că acum, deoarece puteam empatiza cu umanii, puteam empatiza cu aproape orice. Prea multă poezie de Emily Dickinson, asta era problema. Emily Dickinson mă transforma într-un uman. Dar nu chiar *atât* de uman. Aveam o durere mocnită de cap şi o mică greutate de oboseală în ochi, în vreme ce frunza devenea verde.

Am dat-o la o parte repede, dar era prea târziu.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Gulliver, holbându-se la frunza care plutea acum, dusă de o boare de vânt.

Am încercat să-l ignor. El a întrebat din nou.

— Nu i s-a întâmplat nimic frunzei, am spus.

El a uitat de frunza pe care era posibil s-o fi zărit-o în momentul în care a văzut două adolescente şi un adolescent de vârsta lui plimbându-se pe drumul care mergea prin spatele parcului. Fetele au început să-şi râdă în pumni când ne-au văzut. Mi-am dat seama că, în esenţă, există două mari categorii de râsete umane, iar acesta nu era din genul cel bun.

Băiatul era chiar băiatul pe care-l văzusem pe pagina de

Facebook a lui Gulliver. Theo „Afacere cu Futatul” Clarke.

Gulliver parcă a intrat la apă.

— Uite-i pe Marţienii Martin! Ciudaţilor!

Gulliver s-a făcut mic pe bancă, paralizat de ruşine.

M-am întors, i-am evaluat structura fizică şi potenţialul dinamic ale lui Theo.

— Fiul meu poate să te bată până te face una cu pământul, i-am strigat. Poate să-ţi aplatizeze faţa şi să-i dea o formă geometrică mai atrăgătoare.

— *Futu-i mama mă-sii,* tati, a spus Gulliver, ce faci? El e ăla care mi-a rasolit faţa.

L-am privit. Era o gaură neagră. Violenţa era, toată, îndreptată spre înăuntru. Sosise vremea ca el s-o împingă în cealaltă direcţie:

— Vino! i-am spus. Eşti un uman. A venit timpul să te comporţi ca un uman.

VIOLENŢĂ

— Nu, a spus Gulliver.

Dar era prea târziu. Theo deja traversa strada.

— Mda, oi fi vreun comic acum, nu? a spus el, în timp ce se îndrepta, ţanţoş, spre noi.

— Va fi al dracului de amuzant să te văd pierzând în faţa afurisitului meu de fiu, dacă asta e ceea ce vrei să spui, futu-i! am zis.

— Mda, ei bine, tati e profesor de taekwondo. El m-a învăţat cum să mă bat.

— Ei bine, tatăl lui Gulliver e matematician. Aşa că el câştigă.

— Mda, sigur.

— O să pierzi, i-am spus băiatului şi m-am asigurat că aceste cuvinte aveau să străbată tot drumul până la el şi că aveau să rămână acolo, ca nişte pietre într-un heleşteu puţin adânc.

Theo a râs şi a sărit cu o uşurinţă îngrijorătoare peste un zid jos din piatră care împrejmuia parcul, iar fetele l-au urmat. Acest băiat, Theo, nu era la fel de înalt ca Gulliver, dar era mult mai solid construit. Aproape că îi lipsea gâtul, iar ochii lui erau atât de apropiaţi, încât păreau la graniţa ciclopismului. Mergea înainte şi înapoi pe iarbă prin faţa noastră, făcându-şi încălzirea, dând pumni şi lovind cu piciorul prin aer.

Gulliver era palid ca laptele.

— Gulliver, i-am spus, ai căzut de pe un acoperiş ieri. Băiatul ăsta nu e o cădere de la doisprezece metri înălţime. N-are absolut nimic. Nici pic de profunzime. Ştii cum o să lupte.

— Da, a spus Gulliver. O să lupte bine.

— Dar tu ai surpriza de partea ta. Ţie nu ţi-e frică de nimic. Şi trebuie să-ţi dai seama că acest Theo simbolizează tot ceea ce tu ai urât vreodată. El e eu. El e vremea proastă. El e sufletul primitiv de pe internet. El e nedreptatea sorţii. Îţi cer, cu alte cuvinte, să lupţi cu el aşa

cum te-ai luptat în somn cu mine. Scapă de tot. Scapă de toată ruşinea şi de conştiinţă, şi bate-l! Pentru că poţi.

— Nu, a spus Gulliver. Nu pot.

Mi-am coborât vocea, am invocat darurile:

— Poţi. El are aceleaşi ingrediente biochimice ca şi tine în interiorul lui, numai cu o activitate neurală mai puţin impresionantă. Am văzut că Gulliver părea buimăcit, aşa că l-am bătut uşor cu degetul pe o parte a capului şi am spus: E vorba numai şi numai de oscilaţii.

Gulliver s-a ridicat în picioare. I-am prins lesa de zgardă lui Newton. Acesta a scheunat, simţind care era atmosfera.

Am privit cum Gulliver străbate porţiunea acoperită cu iarbă. Nervos, încordat, de parcă ar fi fost tras de o funie invizibilă.

Cele două fete mestecau ceva pe care nu plănuiau să-l înghită şi chicoteau entuziasmate. Theo părea şi el emoţionat. Unor umani nu numai că le place violenţa, dar ei chiar tânjesc după ea, mi-am dat seama. Nu pentru că şi-ar dori durerea, ci pentru că ei au deja o durere şi vor să li se abată atenţia de la acest soi de durere de un alt soi de durere, mai puţin intensă.

Apoi Theo l-a lovit pe Gulliver. Şi l-a lovit din nou. De fiecare dată în faţă, trimiţându-l, clătinându-se, în spate. Newton a hârâit, vrând să se bage şi el, dar l-am ţinut pe loc, acolo unde era.

— Eşti un afurisit de nimeni, a spus Theo, ridicându-şi piciorul prin aer spre pieptul lui Gulliver. Acesta l-a prins însă de picior, iar Theo a şchiopătat o vreme sau, cel puţin, atât cât să arate ridicol.

Gulliver s-a uitat la mine, în tăcere, prin aerul nemişcat.

Apoi Theo era la pământ, iar Gulliver i-a permis să se ridice înainte ca un întrerupător nevăzut să-şi schimbe poziţia şi el să devină sălbatic, dând pumni de parcă ar fi încercat să scape de propriul trup, de parcă acesta ar fi fost ceva ce ar fi putut fi scuturat şi aruncat. Şi destul de repede după aceea, celălalt băiat sângera şi cădea pe spate în iarbă, cu capul balansându-i-se pentru o clipă în spate şi căzând pe o tufă de trandafiri. El s-a ridicat şi şi-a

atins uşor faţa cu degetele, a văzut sângele şi atunci a arătat de parcă acesta ar fi fost un mesaj pe care nu se aşteptase niciodată să-l primească.

— În regulă, Gulliver, am spus, a venit vremea să mergem acasă. M-am dus la Theo. M-am ghemuit lângă el: Acum ai terminat, ai înţeles?

Theo a înţeles. Fetele erau tăcute, dar încă mai mestecau, chiar dacă la jumătate din viteza iniţială. Cu viteza unei vaci. Am ieşit afară din parc. Gulliver abia dacă avea vreo zgârietură.

— Cum te simţi?

— L-am rănit.

— Da. Cum te face asta să te simţi? A fost cathartic?

El a ridicat din umeri. Urma unui zâmbet s-a ascuns undeva, în interiorul buzelor lui. M-a speriat, cât de aproape e violenţa de suprafaţa civilizată a fiinţei umane. Nu violenţa în sine mă îngrijora, ci cantitatea de efort pe care o depuneau pentru a o ascunde. Un homo sapiens fusese un vânător primitiv care se deşteptase în fiecare zi cunoscând faptul că ar putea ucide. Şi acum, echivalentul acelei cunoaşteri era doar că el se trezea în fiecare zi şi cumpăra ceva. Aşa că era important, pentru Gulliver, să elibereze ceea ce eliberase doar în somn afară, în lumea din trezie.

— Tati, tu nu eşti tu însuţi, nu-i aşa? a spus el, înainte de a ajunge înapoi acasă.

— Nu, am răspuns. Nu cu adevărat.

Am aşteptat o altă întrebare, dar niciuna nu a mai sosit.

GUSTUL PIELII EI

Nu eram Andrew. Eram ei. Şi noi ne-am trezit, şi dormitorul încă luminat era coagulat cu violet şi, cu toate că nu mă durea capul, îl simţeam extrem de strâmt, de parcă craniul meu ar fi fost un pumn, iar creierul, săpunul pe care acesta l-ar fi strâns.

Am încercat să sting lumina, dar întunericul nu a avut niciun efect. Violetul a rămas, extinzându-se şi scurgându-se dintr-o parte într-alta a realităţii precum cerneala vărsată.

— Plecaţi! le-am îndemnat pe gazde. Plecaţi *departe!*

Dar ele deţineau puterea asupra mea. *Voi.* Dacă voi citiţi asta. Voi deţineaţi o teribilă putere. Şi eu mă pierdeam pe mine însumi, şi ştiam asta pentru că m-am răsucit în pat şi am zărit-o pe Isobel în întuneric, cu spatele la mine. Am zărit forma ei, pe jumătate ascunsă sub cuvertură. Mâna mea i-a atins partea din spate a gâtului. Nu am simţit nimic pentru ea. *Noi* nu am simţit nimic pentru ea. Noi nici măcar n-o vedeam ca pe Isobel. Ea era, pur şi simplu, un uman. În felul în care, pentru un uman, o vacă sau un pui, sau un microb sunt, pur şi simplu, o vacă sau un pui, sau un microb.

Şi, în timp ce îi atingeam gâtul gol, am dobândit citirea. Era tot ce ne trebuia. Ea era adormită, şi tot ce trebuia să facem noi era să îi oprim inima să mai bată. Era, cu adevărat, foarte uşor. Noi ne-am mişcat mâna un pic mai jos, i-am simţit inima, care încă îi mai bătea printre coaste. Mişcarea mâinii noastre a trezit-o oarecum, şi ea s-a întors, adormită, şi a spus, cu ochii încă închişi: „Te iubesc”.

„Te”, adică pe tine, la singular, şi aceasta a fost o chemare pentru mine sau pentru minele-Andrew care credea ea că sunt, şi atunci am reuşit să-i înving, să devin eu însumi din nou, şi nu doar un noi, iar gândul că ea tocmai scăpase de la o moarte care fusese la un fir de păr distanţă m-a făcut să-mi dau seama de intensitatea

sentimentelor mele pentru ea.

— Ce s-a întâmplat?

Nu i-am putut spune, aşa că, în loc de asta, am sărutat-o. Sărutul este ceea ce umanii fac atunci când cuvintele au ajuns într-un loc de unde nu mai pot evada. Este o schimbare de macaz spre un alt limbaj. Sărutul este un act de sfidare, poate chiar un război. „Nu ne puteţi atinge”, asta este ceea ce transmite un sărut.

— Te iubesc, i-am spus şi, în timp ce-i miroseam pielea, am ştiut că nu dorisem niciodată pe nimeni sau nimic mai mult decât o doream pe ea, dar pofta de ea era una înfricoşătoare acum. Şi aveam nevoie să continui să-mi subliniez punctul de vedere:

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

Şi după aceea, după stânjenitoarea dare la o parte a ultimului strat subţire de haine, cuvintele s-au retras, redevenind sunetele care fuseseră cândva. Am făcut sex. O fericită încâlcire de membre calde şi dragoste încă şi mai caldă. O contopire fizică şi psihologică ce a invocat un soi de lumină interioară, o fosforescenţă bio-emoţională care era copleşitoare în splendoarea ei. M-am întrebat de ce ei nu erau mai mândri de asta. De această magie. M-am întrebat de ce, dacă tot trebuie să aibă steaguri, de ce nu optau, pur şi simplu, pentru unul cu o imagine a sexului.

După aceea, am ţinut-o în braţe şi ea m-a ţinut pe mine şi i-am sărutat cu duioşie fruntea în timp ce vântul se izbea de fereastră. Ea a adormit.

Am privit-o în beznă. Doream s-o protejez şi s-o menţin în siguranţă. Apoi m-am dat jos din pat.

Aveam ceva de făcut.

Eu rămân aici.

Nu poţi. Ai daruri care nu sunt făcute pentru planeta aceea. Umanii vor deveni suspicioşi.

Ei bine, atunci, vreau să fiu deconectat.

Nu putem permite aşa ceva.

Ba da, puteţi. Trebuie s-o faceţi. Darurile nu sunt indispensabile. Tocmai asta e ideea. Nu pot permite să se amestece cineva în mintea mea.

Noi am fost cei care ne-am amestecat în mintea ta. Încercam să o reparăm.

Isobel nu ştie nimic despre nicio demonstraţie. Ea nu ştie. Lăsaţi-o în pace! Lăsaţi-o! Lăsaţi-ne în pace pe toţi! Vă rog. N-o să se întâmple nimic.

Tu nu vrei nemurirea? Tu nu vrei să ai şansa de a te reîntoarce acasă sau de a vizita orice alt loc din univers, altul decât planeta aia singuratică pe care domiciliezi acum?

Corect!

Nu vrei să ai şansa de a lua şi alte forme? De a te reîntoarce la firea ta originară?

Nu. Vreau să fiu un uman. Sau pe cât de aproape aş putea fi eu un uman.

Nimeni în toate istoriile noastre nu a cerut vreodată să piardă darurile.

Ei bine, acesta este un fapt pe care va trebui să-l aduceţi la zi acum.

Îţi dai seama ce înseamnă asta?

Da.

Vei fi prins în capcana acestui corp care nu se poate regenera singur. Vei îmbătrâni. Te vei îmbolnăvi. Vei simţi durere şi vei şti pentru totdeauna – spre deosebire de restul speciei ignorante căreia vrei să-i aparţii –, vei şti că tu ai ales acea suferinţă. Îţi vei fi pricinuit singur asta.

Da. Ştiu asta.

Prea bine. Ţi-a fost dată pedeapsa supremă. Şi nu o face să fie mai puţin o pedeapsă faptul că ai cerut-o. Acum ai fost deconectat. Darurile au dispărut. Tu eşti acum un uman. Dacă vei declara că eşti de pe o altă planetă, nu vei avea niciodată vreo dovadă. Ei te vor crede nebun. Şi pentru noi nu e nicio diferenţă. E uşor să-ţi ia altcineva locul.

Nu o să trimiteţi pe nimeni în locul meu. Ar fi o cheltuire de resurse. Nu are niciun sens pentru misiune. Alo? Mă ascultaţi? Mă auziţi? Alo? Alo? Alo?

RITMUL VIEŢII

Umanii sunt interesaţi numai şi numai de iubire şi, cu toate acestea, ei nu o înţeleg. Dacă ar înţelege-o, atunci ar dispărea.

Tot ce ştiu e că-i ceva înfricoşător. Şi umanii sunt foarte înspăimântaţi de ea, motiv pentru care au emisiunile de tip „Cine ştie câştigă”. Pentru a-şi lua mintea de la ea şi a se gândi la altceva.

Iubirea e înfiorătoare pentru că te trage într-un câmp energetic puternic, o gaură neagră supra-masivă care arată ca nimic din afară, dar care, din interior, pune sub semnul întrebării fiecare lucru rezonabil pe care îl ştii. Te pierzi pe tine, cum m-am pierdut eu pe mine însumi, în cea mai fierbinte dintre anihilări.

Te face să simţi lucruri prosteşti – chestii care sfidează orice logică. Optezi pentru suferinţă în locul calmului, pentru mortalitate în locul nemuririi, şi pentru Pământ în locul casei tale.

M-am trezit simţindu-mă îngrozitor. Ochii mă mâncau din cauza oboselii. Spatele îmi era înţepenit. Mă durea un genunchi şi auzeam un uşor ţiuit. Sunete care aparţineau regiunii de sub suprafaţa unei planete veneau dinspre stomacul meu. În general, senzaţia pe care o simţeam era una de descompunere conştientă.

Pe scurt, mă simţeam uman. Mă simţeam în vârstă de patruzeci şi trei de ani. Şi acum, că luasem decizia de a rămâne, eram plin de anxietate.

Această anxietate nu era una legată doar de soarta mea fizică. Era dată de cunoaşterea faptului că, într-un anumit moment din viitor, gazdele aveau să trimită pe altcineva. Şi ce voi fi eu capabil să fac, acum, că nu mai aveam niciun dar în plus faţă de umanul mediu?

La început, a fost o angoasă. Dar aceasta a pălit, treptat, odată cu trecerea timpului şi nu se întâmpla nimic. Griji mai mărunte au început să îmi ocupe mintea. Spre

exemplu, voi fi capabil să fac faţă acestei vieţi? Ceea ce cândva păruse exotic începea să se simtă mai degrabă monoton pe măsură ce lucrurile s-au statornicit într-un ritm al lor. Era ritmul uman arhetipal care se desfăşura cam aşa: spălat, micul dejun, verificat internetul, muncă, prânz, muncă, cină, discutat, privit televizorul, citit o carte, mers în pat, pretins că dormi, şi apoi dormitul adevărat.

Aparţinând, aşa cum aparţinusem, unei specii care nu cunoscuse decât o singură zi, cu adevărat, iniţial, a fost ceva destul de palpitant să am un soi de ritm, de orice fel ar fi fost. Dar acum, că eram ţintuit aici pentru totdeauna, am început să nu mai pot suferi lipsa de imaginaţie a umanilor. Credeam că ei ar fi trebuit să fi încercat măcar să adauge un pic mai multă diversitate modurilor lor de a proceda. Vreau să spun, aceasta era o specie a cărei principală scuză pentru că nu făcea ceva era „dac-am fi avut mai mult timp…”. Perfect valabilă până când îţi dădeai seama că ei chia*r aveau mai* mult timp. Nu o eternitate, de bună seamă, dar aveau ziua de mâine. Şi ziua de după ziua de mâine. Şi ziua de după ziua de după ziua de mâine. De fapt, ar fi trebuit să scriu „ziua de după…” de treizeci de mii de ori înainte de ultimul „mâine” pentru a ilustra timpul pe care îl avea la îndemână un uman.

Problema aflată în spatele lipsei de împlinire umană era un deficit nu doar de timp, ci de imaginaţie. Ei descoperiseră o zi care funcţiona pentru ei şi apoi se limitaseră la ea şi o repetaseră, cel puţin între zilele de luni şi vineri. Chiar dacă nu mai funcţiona pentru ei – aşa cum era, adesea, cazul –, ei tot se limitau la ea. Apoi schimbau un pic lucrurile şi făceau ceva un pic mai amuzant în zilele de sâmbătă şi duminică.

O propunere iniţială pe care aş fi dorit să le-o fac ar fi fost să schimbe chestiile pe dos. Spre exemplu, să aibă cinci zile amuzante şi două neamuzante. În felul acesta – numiţi-mă un geniu matematic – ei ar fi avut mai multă distracţie. Dar, după cum stăteau lucrurile, nu existau nici

măcar două zile pentru distracţie. Ei nu aveau decât sâmbetele, pentru că deja zilele de luni erau prea aproape de duminici pentru a mai fi pe placul acestora, de parcă zilele de luni ar fi fost un *collapsar,* o stea colapsată în sistemul solar al săptămânii, una cu o atracţie gravitaţională excesiv de puternică. Cu alte cuvinte, o şeptime din zilele umane funcţionau destul de bine. Celelalte şase nu erau foarte bune, iar cinci dintre acestea erau, în mare, cam aceeaşi zi repetată.

Adevărata dificultate, pentru mine, o reprezentau dimineţile.

Dimineţile erau dificile pe Pământ. Te trezeai mai obosit decât te culcaseşi. Spatele te durea. Gâtul te durea. Pieptul părea strâns de anxietatea care provenea din faptul că erai muritor. Şi apoi, pe deasupra tuturor acestora, trebuia să faci atât de multe lucruri înainte ca ziua să înceapă măcar. Principala problemă erau chestiile pe care trebuia să le faci pentru a fi prezentabil.

Un uman, în mod tipic, trebuie să facă următoarele lucruri. El sau ea se va scula din pat, va ofta, se va întinde, se va duce la toaletă, va face duş, îşi va şampona părul, îşi va pune conditioner pe păr, se va spăla pe faţă, se va bărbieri, îşi va da cu deodorant, se va spăla pe dinţi *(cu fluor!),* îşi va usca părul, îşi va pieptăna părul, îşi va pune o cremă de faţă, se va farda, va verifica totul în oglindă, îşi va alege hainele în funcţie de vreme şi de situaţie, se va îmbrăca apoi cu acele haine, va verifica din nou totul în oglindă – şi asta e doar ceea ce se întâmplă înainte de micul dejun. E o minune că ei se mai dau jos din pat! Dar o fac, în mod repetat, de mii de ori fiecare. Şi nu numai atât – ei o fac singuri-singurei, fără nicio tehnologie care să-i ajute. Poate doar cu ajutorul unei mici activităţi electrice în periuţele şi föhn-urile lor, dar nimic mai mult de atât. Şi totul doar pentru a reduce mirosul corporal şi numărul firelor de păr, şi halena fetidă, şi ruşinea.

ADOLESCENŢII

Un alt lucru care adaugă putere neobositei forţe de gravitaţie care ţine-n strânsoare această planetă era toată îngrijorarea pe care Isobel o avea din cauza lui Gulliver. Ea îşi ciupea buza de jos destul de mult şi se uita fix, în gol, afară, pe fereastră. Îi cumpărasem lui Gulliver o chitară bas, dar muzica pe care o interpreta el era atât de deprimantă, încât conferea întregii case o neîncetată coloană sonoră a disperării.

— Mă tot gândesc la diverse lucruri, a spus Isobel, când i-am zis că toată îngrijorarea asta era nesănătoasă. Când a fost exmatriculat din şcoală. El a vrut asta. A vrut să fie exmatriculat. Era un soi de sinucidere academică. Îmi fac griji, ştii. A fost întotdeauna nepriceput când a venit vorba să formeze relaţii cu oamenii. Îmi amintesc primul raport pe care l-a primit la grădiniţă. Se spunea că s-a împotrivit, că n-a vrut să-şi creeze vreo legătură cu cineva. Vreau să spun, ştiu că are prieteni, dar lui i-a fost întotdeauna dificil să-şi facă prieteni. N-ar trebui să existe şi nişte iubite, până acum? E un băiat atrăgător.

— Prietenii sunt importanţi? Care-i scopul lor?

— Legăturile, Andrew. Gândeşte-te la Ari. Prietenii sunt modul în care luăm legătura cu lumea. Îmi fac griji, uneori, că el nu e fixat aici. În lume. De viaţă. Îmi aminteşte de Angus.

Angus, după câte se pare, era fratele ei. El îşi pusese capăt vieţii pe la vreo treizeci de ani din cauza problemelor financiare. M-am întristat când ea mi-a spus asta. Trist pentru toţi umanii cărora le era uşor să se simtă ruşinaţi de diverse lucruri. Ei nu erau singura formă de viaţă din univers care cunoştea sinuciderea, dar erau una dintre cele mai entuziaste când venea vorba de a se sinucide. Mă întrebam dacă ar trebui să-i spun ei că el nu se ducea la şcoală. Am hotărât că ar trebui.

— Ce? a întrebat Isobel. Dar mă auzise prea bine: O, Doamne! Păi, şi-atunci, ce face?

— Nu ştiu, am spus. Se plimbă de colo până colo, cred.

— Se plimbă de colo până colo?

— Când l-am văzut eu, se plimba.

Ea era furioasă de acum, şi muzica pe care o cânta Gulliver (destul de tare, în acel moment) nu era de niciun ajutor.

Şi Newton mă făcea să mă simt vinovat cu ochii lui.

— Ascultă, Isobel, hai doar să…

Era prea târziu. Isobel a rupt-o la fugă în sus pe scări. A izbucnit inevitabila ceartă. Nu auzeam decât vocea lui Isobel. Gulliver era prea tăcut şi vorbea prea jos, mai jos decât chitara bas. „De ce nu te-ai dus la şcoală?” striga mama lui. Am urmat-o, cu senzaţie de vomă în stomac şi o durere surdă în cap.

Eram un trădător.

El a strigat la mama lui, iar mama lui a strigat înapoi. El a menţionat ceva despre mine care îl împingeam să se bată, dar, din fericire, Isobel n-avea nicio idee despre ce vorbea el:

— Tati, nenorocitule! mi-a spus el la un moment dat.

— Dar chitara? Asta a fost ideea mea.

— Vasăzică, ai ajuns să mă cumperi acum?

Adolescenţii, mi-am dat eu seama, erau destul de dificili. În acelaşi mod în care colţul de sud-est al galaxiei Derridean era dificil.

Uşa lui s-a trântit. Am folosit tonul corect:

— Gulliver, calmează-te! Îmi pare rău. Nu încerc decât să fac ce e mai bine pentru tine. Învăţ şi eu din mers. Fiecare zi e o lecţie, iar la unele lecţii dau greş.

N-a mers. Dacă nu cumva mersul ăsta presupunea ca Gulliver să dea cu piciorul în uşa lui, de furie. Isobel s-a dus, în cele din urmă, la parter, dar eu am rămas acolo. O oră şi treizeci şi opt de minute de stat jos pe covorul din lână bej aflat de cealaltă parte a uşii.

Newton a venit să mi se alăture. L-am mângâiat. El mi-a lins încheietura mâinii cu limba lui aspră. Am rămas chiar acolo, cu capul aplecat spre uşă.

— Îmi pare rău, Gulliver, am spus. Îmi pare rău. Îmi pare

rău. Şi îmi pare rău că te-am făcut de râs.

Uneori, singura putere de care ai nevoie e persistenţa. În cele din urmă, el a ieşit afară. S-a uitat doar la mine, cu mâinile vârâte în buzunar. S-a sprijinit de rama uşii:

— Ai făcut, cumva, ceva pe Facebook?

— Se poate să fi făcut.

A încercat să nu zâmbească.

N-a mai spus mare lucru după aceea, dar a venit la parter şi ne-am uitat la televizor împreună. La o emisiune de tip „cine ştie câştigă” numită „Vrei să fii milionar?”. (De vreme ce emisiunea le era destinată umanilor, aceasta era o întrebare retorică.)

Apoi, puţin după aceea, Gulliver s-a dus în bucătărie să vadă cât de multe cereale şi lapte poate să vâre într-un castron (mai multe decât v-aţi putea imagina), şi a dispărut înapoi în pod. Exista sentimentul că înfăptuisem ceva. Isobel mi-a spus că rezervase bilete pentru a vedea o montare avangardistă a lui *Hamlet* la Arts Theatre. Era o piesă, pare-se, despre un tânăr prinţ suicidar care vrea să îl omoare pe bărbatul care i-a luat locul tatălui său.

— Gulliver va sta acasă, a spus Isobel.

— Aşa ar fi înţelept.

VIN AUSTRALIAN

— Am uitat să-mi iau pastilele azi.

Isobel a zâmbit:

— Ei bine, o noapte fără n-are cum să strice. Vrei un pahar de vin?

Cum nu mai încercasem vinul înainte, am spus da, pentru că într-adevăr părea să fie o substanţă venerată. Era o noapte blândă, aşa că Isobel mi-a turnat un pahar de vin şi am stat afară, în grădină. Newton a hotărât să rămână înăuntru. Am privit la lichidul galben transparent din pahar. L-am gustat şi am simţit fermentarea. Cu alte cuvinte, am gustat viaţa de pe Pământ. Pentru că tot ceea ce trăieşte aici fermentează, îmbătrâneşte, se îmbolnăveşte. Dar, în timp ce lucrurile îşi urmează declinul de la starea de coacere, puteau să aibă un gust minunat, mi-am dat eu seama.

Apoi am chibzuit la pahar. Acesta fusese distilat dintr-o stâncă, aşa că ştia multe lucruri. Ştia şi vârsta universului, pentru că era universul.

Am luat o altă sorbitură.

După cea de-a treia, am început cu adevărat să-i înţeleg rostul, şi el a început să facă oarece, ceva plăcut creierului. Uitam de durerile surde ale trupului meu şi de grijile ascuţite ale minţii. Până să termin cel de-al treilea pahar, eram foarte, foarte beat.

Eram atât de beat, încât m-am uitat la cer şi am crezut că văd două luni.

— Îţi dai seama că bei vin australian, nu-i aşa? m-a întrebat ea.

La care eu am răspuns:

— O!

— Tu *urăşti* vinul australian.

— Aşa fac? De ce? am întrebat-o.

— Pentru că eşti un snob.

— Ce-i un snob?

Ea a râs şi s-a uitat la mine pieziş:

— Cineva care nu obişnuia să stea cu familia lui, să se uite împreună la televizor, mi-a răspuns. Niciodată.

— O!

Am mai băut. La fel a făcut şi ea.

— Poate că devin unul din ce în ce mai mic, am spus.

— Orice este posibil.

Ea a zâmbit. Încă era exotică pentru mine. Asta era evident, dar acum avea un exotism plăcut. Mai mult decât doar plăcut, de fapt.

— De fapt, orice chiar *este* posibil, i-am spus, dar nu am intrat în explicaţiile matematice.

Ea şi-a pus braţul în jurul meu. Nu ştiam ce prevede eticheta în astfel de cazuri. Era acesta momentul în care se presupunea că ar trebui să recit poezii scrise de oameni morţi sau se presupunea că ar trebui să-i masez anatomia? N-am făcut nimic. Am lăsat-o doar să-mi mângâie spatele în timp ce mă uitam fix în sus, dincolo de termosferă, şi priveam cum cele două luni alunecă împreună şi devin una.

OBSERVATORUL

Ziua următoare am avut o mahmureală.

Mi-am dat seama că, dacă beţia era felul în care oamenii uitau că erau muritori, atunci mahmurelile erau felul în care îşi readuceau aminte. M-am trezit cu o durere de cap. Cu gura uscată şi cu un stomac întors pe dos. Am lăsat-o pe Isobel în pat şi m-am dus la parter, după un pahar cu apă, apoi am făcut duş. M-am îmbrăcat şi m-am dus în sufragerie să citesc poezie.

Aveam senzaţia ciudată, dar reală, că eram urmărit. Senzaţia a crescut şi a tot crescut. M-am ridicat în picioare, m-am dus la fereastră. Afară, strada era pustie. Casele mari, statice, din cărămidă roşie stăteau, pur şi simplu, acolo, ca nişte vehicule descărcate pe o pistă de aterizare. Dar am rămas totuşi privind afară. Am crezut c-am văzut ceva reflectat de una dintre ferestre, o siluetă lângă o maşină. O siluetă umană, poate. Ochii mei probabil că îmi jucau feste. Doar eram mahmur, în fond.

Newton şi-a apăsat nasul de genunchiul meu. El a eliberat un scheunat bizar, înalt.

— Nu ştiu, am spus.

M-am holbat din nou afară, pe fereastră, departe de reflexii, către realitatea nemijlocită. Şi apoi l-am văzut. Întunecat, plutind aproape de aceeaşi maşină parcată. Mi-am dat seama ce era. Era creştetul unui cap uman. Avusesem dreptate. Cineva se ascundea de privirea mea fixă.

— Aşteaptă aici, i-am spus lui Newton. Păzeşte casa.

Am fugit afară, am străbătut aleea şi am ieşit în stradă, la timp pentru a vedea cum cineva o rupea la fugă după colţ. Un bărbat, îmbrăcat cu jeanşi şi un tricou negru. Chiar şi din spate, şi de la distanţă, bărbatul m-a izbit ca fiindu-mi familiar, dar nu m-am putut gândi unde îl văzusem.

Am dat colţul, dar nu mai era nimeni acolo. Era doar o altă stradă pustie de suburbie, şi încă una lungă. Prea

lungă pentru persoana aceea pentru a fugi până la capătul ei. Ei bine, nu era tocmai pustie. Era o femelă umană bătrână acolo, mergând spre mine şi târând după ea un cărucior pentru cumpărături. M-am oprit din fugă.

— Bună, a spus ea zâmbind.

Pielea ei era ridată de vârstă, în felul specific speciei sale. (Cel mai bun mod de a gândi la procesul de îmbătrânire în relaţie cu o faţă umană e să îţi imaginezi o hartă a unei zone de pământ inocent care devine, încet-încet, un oraş cu multe trasee lungi şi şerpuite.)

Cred că ea mă cunoştea:

— Bună, i-am răspuns.

— Ce mai faci?

M-am uitat de jur împrejur, încercând să stabilesc care erau posibilele căi de scăpare. Dacă ei făcuseră să alunece în jos unul dintre pasaje, atunci puteau fi oriunde. Existau vreo două sute de posibilităţi evidente.

— Sunt, sunt bine, am răspuns. Bine.

Am străfulgerat cu privirea în jur, dar nu am fost răsplătit. „Cine fusese omul acela?” m-am întrebat. „Şi de unde era?”

Din când în când, în zilele care au urmat, am mai avut acea senzaţie din nou, senzaţia că sunt privit, urmărit. Dar nu am surprins niciodată nici măcar o privire fugară a observatorului meu, ceea ce era ciudat şi m-a condus către doar două posibilităţi. Fie eu deveneam prea greoi la minte şi prea uman, fie persoana pe care o căutam, aceea pe care o puteam simţi uneori privindu-mă, pe coridoarele universităţii sau în supermarketuri, era prea ascuţită la minte pentru a fi prinsă.

Cu alte cuvinte: ceva care nu era uman.

Am încercat să mă conving că asta era ridicol. Eram aproape capabil să mă conving că propria minte îmi era ridicolă şi că, de fapt, nu văzusem niciodată nimic altceva decât alţi umani. Că eram, de fapt, profesorul universitar Andrew Martin şi toate celelalte lucruri nu fuseseră decât un soi de vis.

Da, aproape că puteam să fac astea.

Aproape.

CUM SĂ VEZI PENTRU TOTDEAUNA

Că nu se va mai întoarce nicicând
E ceea ce face viaţa atât de dulce.

EMILY DICKINSON

Isobel era în faţa laptopului, în sufragerie. O prietenă de-a ei americană scria un blog despre istoria antică şi Isobel colabora cu un comentariu la un articol despre Mesopotamia. Am urmărit-o fermecat.

Luna Pământului era un loc mort, lipsit de atmosferă.

Nu avea niciun mod de a-şi vindeca cicatricele. Nu era ca Pământul sau ca locuitorii acestuia. Eram uimit de felul în care timpul dregea atât de repede lucrurile pe această planetă.

M-am uitat la Isobel şi am văzut un miracol. Era ridicol, ştiu. Dar un uman, în felul lui mărunt, era un soi de înfăptuire miraculoasă, dacă vorbim în termeni matematici.

Pentru început, nu existase o probabilitate prea mare că mama şi tatăl lui Isobel aveau să se întâlnească. Şi, chiar dacă ei s-ar fi întâlnit, şansele ca ei să aibă un copil împreună fuseseră destul de reduse, dacă ţinem cont de numeroasele agonii şi torturi care înconjoară întregul proces uman de ieşit la întâlniri romantice.

Mama ei trebuie că avusese cam o sută de mii de ouă care să ovuleze în interiorul ei, iar tatăl ei trebuie că avusese cinci trilioane de spermatozoizi în aceeaşi perioadă de timp. Dar chiar şi atunci, chiar dacă unul din cinci sute de milioane de milioane de milioane de şanse de a exista era un îngrozitor eufemism, şi nici nu se apropia măcar de a face dreptate incredibilei întâmplări a apariţiei vieţii umane.

Vedeţi voi, când te uiţi la faţa unui uman, trebuie să înţelegi norocul care a adus acea persoană acolo. Isobel Martin avusese un total de 150.000 de generaţii înaintea

ei, şi asta includea doar umanii. Asta însemna că existaseră 150.000 de copulaţii din ce în ce mai puţin probabile care avuseseră drept rezultat apariţia unor copii din ce în ce mai puţin probabili. Asta însemna o şansă într-un cvadrilion de înmulţit cu un alt cvadrilion pentru fiecare generaţie.

Sau aproximativ douăzeci de mii de ori mai mult decât numărul atomilor din univers. Dar până şi acela era doar începutul, pentru că umanii apăruseră cu doar vreo trei milioane de ani pământeni în urmă, cu siguranţă, o perioadă foarte scurtă comparativ cu cele trei bilioane şi jumătate de când viaţa apăruse pe această planetă.

Prin urmare, din punct de vedere matematic, dacă e să rotunjim un pic rezultatul, nu exista nici măcar o şansă pentru ca Isobel Martin să fi putut exista. O şansă de un zero în zece-la-puterea-lui-totdeauna. Şi, cu toate acestea, iat-o, în faţa mea, şi eram destul de uluit de toate acestea; chiar eram. Dintr-odată, m-a făcut să înţeleg de ce religia era aşa o mare chestie pe aici. Pentru că, desigur, Dumnezeu nu putea să existe. Apoi, nici umanii nu ar fi trebuit să existe. Aşadar, dacă ei credeau în ei înşişi – trebuia să meargă mai departe raţionamentul logic –, atunci de ce să nu creadă şi în ceva care era doar cu o fracţiune mai puţin probabil?

Nu ştiu cât timp m-am uitat la ea în felul acesta.

— Ce îţi trece prin minte? m-a întrebat ea, închizându-şi laptopul. (Acesta este un detaliu important. Aduceţi-vă aminte: ea *a închis* laptopul.)

— O, numai nişte chestii.

— Spune-mi!

— Ei bine, mă gândeam la cum viaţa este atât de miraculoasă, încât nicio fărâmă din ea nu merită titlul de „realitate”.

— Andrew, sunt un pic uluită de felul în care toată viziunea ta despre lume şi viaţă a devenit atât de romantică!

Era ridicol că dădusem greş să o văd.

Ea era frumoasă. O femeie de patruzeci şi unu de ani, suspendată în echilibru, delicat, între tânăra care fusese şi bătrâna care avea să devină. Această istorică inteligentă şi care tampona răni. Această persoană care putea plăti cumpărăturile altei persoane fără niciun alt motiv decât acela de a fi de ajutor.

Acum ştiam şi alte lucruri. Ştiam că ea fusese un bebeluş urlător, un copil care învăţase să meargă, o şcolăriţă dornică să înveţe, o adolescentă care asculta Talking Heads în dormitorul ei în timp ce citea cărţi scrise de A.J.P. Taylor.

Ştiam că fusese studentă la universitate şi că studiase trecutul şi încercase să-i interpreteze modelele.

Fusese, simultan, o tânără îndrăgostită, plină de mii de speranţe, încercând să ghicească viitorul la fel de bine ca şi trecutul.

Fusese învăţată istoria britanică şi europeană, marele model pe care îl descoperise fiind acela care dezvăluia că toate civilizaţiile care progresaseră în Iluminism o făcuseră prin violenţă şi cucerire teritorială, mai degrabă decât prin progres ştiinţific, modernizare politică şi înţelegere filosofică.

Ea încercase apoi să descopere locul femeii în istorie, şi fusese dificil, deoarece istoria fusese întotdeauna scrisă de câştigătorii războaielor, iar câştigătorii războaielor de gen, ale războaielor dintre sexe, fuseseră întotdeauna bărbaţii, aşa că femeile fuseseră plasate pe margine şi în notele de subsol, asta dacă avuseseră noroc.

Şi, cu toate acestea, ironia a fost că, peste puţin timp, ea s-a plasat singură pe margini în mod voluntar, abandonându-şi munca pentru familie, deoarece îşi imagina că, atunci când va ajunge, în cele din urmă, pe patul de moarte, ar simţi mai mult regret în legătură cu copiii nenăscuţi decât în legătură cu cărţile nescrise. Dar, de îndată ce făcuse acea mişcare, ea simţise că soţul ei începuse să o ia drept bună, să nu o mai preţuiască.

Avea multe lucruri de oferit, dar acestea erau neoferite, fuseseră ferecate undeva.

Şi am simţit un entuziasm incredibil pentru că eram capabil să fiu martorul iubirii care reapărea în ea, pentru că era o iubire totală, de prima tinereţe. Genul care poate fi posibil în cineva care urmează să moară într-un anumit moment din viitor, şi, de asemenea, al cuiva care trăise suficient pentru a şti că să iubeşti şi să fii iubit la rândul tău era ceva dificil de făcut aşa cum trebuie, dar că, atunci când reuşeai, puteai zări veşnicia.

Două oglinzi, opuse şi privind una spre cealaltă în unghiuri perfect paralele, privindu-se pe ele însele prin intermediul celeilalte, priveliştea fiind la fel de profundă ca infinitul.

Da, la asta era bună dragostea. (E posibil ca eu să nu fi înţeles căsnicia, dar înţelegeam iubirea, eram sigur de asta.)

Dragostea era un mod de a trăi veşnic într-un singur moment, şi mai era, totodată, un mod de a te vedea pe tine aşa cum nu te văzuseşi, de fapt, niciodată, şi asta te făcea să înţelegi – după ce o făcuseşi – că această perspectivă era una mult mai plină de sens decât oricare alte autopercepţii şi autodecepţii anterioare. Cu toate că marea glumă era – într-adevăr, cea mai foarte mare glumă din tot universul – că Isobel Martin credea că eu fusesem întotdeauna un uman pe nume Andrew Martin care se născuse la 161 de kilometri depărtare, în Sheffield, şi nu, de fapt, la 8.653.178.431 ani-lumină.

— Isobel, cred că trebuie să îţi spun ceva. E ceva foarte important.

Ea a părut îngrijorată:

— Ce? Ce este?

Buza ei de jos avea o imperfecţiune. Partea ei din stânga era uşor mai plină decât partea din dreapta. Era un detaliu fascinant pe un chip care nu avea decât detalii fascinante. Cum putusem, oare, să o consider vreodată hidoasă? Cum? *Cum?*

Nu puteam s-o fac. Spune-o! Ar fi trebuit s-o fac, dar n-am făcut-o.

— Cred că ar trebui să cumpărăm o canapea nouă, am

spus.

— Ăsta era lucrul important pe care doreai să mi-l spui?

— Da. Aceasta nu-mi place. Nu-mi place purpuriul.

— Nu-ţi place?

— Nu. E prea apropiat de violet. Toate culorile acelea cu lungimi de undă scurte îmi zăpăcesc creierul.

— Hai că eşti amuzant! „Culori cu lungimi de undă scurte”!

— Păi asta sunt!

— Dar purpuriul e culoarea împăraţilor. Iar tu te-ai purtat întotdeauna ca un împărat, aşa că…

— Aşa-i? De ce?

— Împărătesele bizantine dădeau naştere în Camera Purpurie. Bebeluşilor lor li se conferea titlul onorific de *Porphyirogenitus,* Porfirogenetul, care însemna „Născut în purpură”, pentru a-i separa de lepădăturile de generali care câştigaseră tronul cu ajutorul războiului. Dar, e drept, în Japonia, purpuriul e culoarea doliului.

Eram fermecat de vocea ei atunci când vorbea despre lucruri istorice. Avea o delicateţe, fiecare propoziţie fiind un braţ lung şi subţire care căra trecutul de parcă ar fi fost din porţelan. Ceva care putea fi scos la iveală şi prezentat în faţa ta, dar care, totodată, se putea sparge şi putea să devină un milion de cioburi în orice clipă. Mi-am dat seama că până şi faptul că era istoric ţinea tot de firea ei grijulie.

— Ei bine, cred că avem nevoie de mobilă nouă, am spus.

— Aşa crezi? m-a întrebat ea, uitându-se fix în ochii mei, într-un mod ironico-serios.

Unul dintre cei mai deştepţi umani, un fizician teoretic de origine germană pe nume Albert Einstein, a explicat relativitatea membrilor mai puţin străluciţi ai speciei sale spunându-le: „Puneţi-vă mâna pe o plită încinsă vreme de un minut, şi o să vi se pară că a trecut o oră. Staţi cu o fată drăguţă o oră, şi o să vi se pară că nu a trecut decât un minut.”

Dar ce-ar fi dacă să te uiţi la o fată drăguţă ar fi fost ca şi cum ţi-ai fi pus mâna pe o plită încinsă? Asta ce mai era?

Mecanică cuantică?

După o vreme, ea s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat. O mai sărutasem înainte. Dar acum efectul de fulgerare pe care l-a avut asupra stomacului meu a semănat foarte mult cu frica. Într-adevăr, era însuşi simptomul fricii, dar al unei spaime plăcute. Un pericol desfătător.

A zâmbit şi mi-a spus o poveste pe care o citise cândva, nu într-o carte de istorie, ci într-o revistă îngrozitoare din sala de aşteptare a unui doctor. Un soţ şi o soţie care nu se mai iubeau avuseseră legături amoroase separate pe internet. Şi abia când s-au dus să facă, în sfârşit, cunoştinţă cu amanţii lor clandestini, şi-au dat seama că avuseseră, de fapt, o relaţie unul cu celălalt. Şi, departe de a le distruge căsnicia, acest lucru le-a restaurat-o, şi ei au trăit mai fericiţi decât înainte.

— Am ceva să-ţi spun, am zis, după poveste.

— Ce?

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

— Da, dar este imposibil să te iubesc.

— Îţi mulţumesc. Exact ceea ce vrea să audă o fată!

— Nu, vreau să spun, din cauza locului de unde provin. Nimeni de acolo nu poate iubi.

— Ce? În Sheffield? Hai că nu-i chiar atât de rău acolo!

— Nu. Ascultă, asta-i ceva nou pentru mine. Sunt speriat.

Ea mi-a ţinut mâna în mâinile ei, de parcă ar fi fost un alt lucru delicat pe care dorea să-l apere, să-l conserve. Ea era un uman. Ştia că, într-o bună zi, soţul ei avea să moară şi, cu toate astea, îndrăznea încă să-l iubească. Ăsta era un lucru uimitor.

Ne-am sărutat şi mai mult.

Sărutatul semăna foarte mult cu mâncatul. Dar, în loc să reducă pofta pentru hrana consumată, de fapt, o sporea. Hrana nu era materială, nu avea masă, şi, cu toate acestea, părea să fie convertită într-o energie foarte delicioasă în interiorul meu.

— Hai să mergem sus, a spus ea.

A spus cuvântul cu subînţeles, de parcă sus nu ar fi fost doar un loc, ci o realitate alternativă făcută dintr-o textură diferită a spaţiului-timp. Un tărâm al plăcerii unde aveam să intrăm printr-o gaură de vierme de pe a şasea treaptă. Şi, desigur, ea avea absolută dreptate.

După aceea, am stat întinşi câteva minute, apoi ea a hotărât că aveam nevoie de puţină muzică.

— Orice, am spus, numai nu *Planetele.*

— Dar asta-i singura compoziţie muzicală care-ţi place!

— Nu-mi mai place.

A pus ceva numit „Love Theme” de Ennio Morricone. Era tristă, dar frumoasă.

— Îţi mai aduci aminte când am văzut filmul *Cinema Paradiso*?

— Da, am minţit.

— L-ai urât. Ai spus că era atât de sentimental, încât doreai să vomiţi. Ai spus că micşorează, că depreciază emoţiile pentru că le exagerează şi le fetişizează în halul acela. Nu că tu ai fi vrut vreodată să urmăreşti chestii emoţionante. Cred, dacă îmi este permis să spun asta, că ţie ţi-a fost întotdeauna frică de emoţii, aşa că să spui că nu-ţi place sentimentalismul e un mod de a spune că nu-ţi place să simţi emoţii.

— Ei bine, am răspuns, nu-ţi face griji! Acel eu e mort.

Ea a zâmbit. Nu părea deloc îngrijorată.

Dar, desigur, ar fi trebuit să fie. Noi toţi ar fi trebuit să fim. Şi cât de îngrijoraţi ar fi trebuit să fim avea să îmi devină limpede peste numai câteva ore.

INTRUSUL

Ea m-a trezit în miezul nopţii.

— Cred c-am auzit pe cineva, a spus.

Vocea îi trăda tensiunea coardelor vocale din laringe. Spaimă deghizată în calm.

— Ce vrei să spui?

— Mă jur pe Dumnezeul meu, Andrew. Cred că e cineva în casă.

— E posibil să-l fi auzit pe Gulliver.

— Nu. Gulliver nu a coborât la parter. Am fost trează până acum.

Am aşteptat în bezna aproape totală, şi apoi am auzit ceva. Paşi. Se părea că se plimba cineva de colo până colo prin livingul nostru. Indicatorul numeric al ceasului transmitea luminos ora 04.22.

Am tras la o parte cuvertura şi m-am dat jos din pat.

M-am uitat la Isobel:

— Să stai aici! Indiferent ce se va întâmpla, să stai chiar aici.

— Fii atent! mi-a spus Isobel şi a aprins veioza de pe noptiera ei şi a căutat telefonul care se afla, de obicei, acolo, în încărcătorul lui. Numai că nu era acolo: Asta-i straniu!

Am părăsit camera şi am aşteptat un moment pe palier. Acum era linişte, acea linişte care există doar în case la ora patru şi douăzeci de minute dimineaţa. M-a izbit exact acum cât de primitivă era viaţa pe-aici, cu case care nu pot face nimic pentru a se apăra pe ele însele.

Pe scurt, eram îngrozit.

Încetişor şi uşurel am coborât scările în vârful degetelor. O persoană normală probabil că ar fi aprins lumina pe hol, dar eu n-am făcut-o. Asta nu era în avantajul meu, ci al lui Isobel. Dacă ea ar fi coborât la parter şi ar fi văzut pe oricine o fi fost pe acolo şi dacă el sau ei ar fi văzut-o, ei bine, ar fi putut rezulta o situaţie foarte primejdioasă. De asemenea, ar fi fost neînţelept să îl previn pe intrus de

prezenţa mea la parter – asta dacă el nu fusese deja avertizat. Şi aşa se face că m-am furişat în bucătărie şi l-am văzut pe Newton cum dormea buştean (poate chiar suspect de bine) în coşul lui. Din câte îmi dădeam seama, nu mai fusese nimeni pe acolo sau în debara, aşa că nu îmi mai rămânea de verificat decât camera de zi. Nu era nimeni acolo sau, oricum, nimeni pe care eu să-l fi putut vedea. Nu erau decât cărţi, canapeaua, un bol de fructe gol, un birou şi un radio. Aşa că apoi am străbătut holul spre living. De data aceasta, înainte chiar să deschid uşa, am simţit, cu putere, că era cineva acolo. Dar fără daruri nu aveam nicio idee dacă simţurile mele mă păcăleau sau nu.

Am deschis uşa. În timp ce făceam asta, am simţit cum o teamă profundă îmi fulgeră prin tot corpul. Înainte de a lua forma umană, nu mai resimţisem niciodată un asemenea sentiment. De ce am avea noi, vonnadorienii, să ne temem într-o lume fără moarte sau lipsuri, sau durere incontrolabilă?

Din nou, am văzut doar mobilă. Canapeaua, scaunele, televizorul oprit, măsuţa de cafea. Nu era nimeni acolo, nu în acel moment, dar încăperea fusese, cu siguranţă, vizitată. Ştiam asta pentru că laptopul lui Isobel era pe măsuţa de cafea. Acest lucru, în sine, nu era îngrijorător, de vreme ce ea însăşi îl lăsase acolo aseară. Ce mă îngrijora pe mine totuşi era că acesta era deschis. Or, ea îl închisese. Şi nu doar asta. Radiaţiile luminoase. Căci, deşi era aşezat cu spatele la mine, vedeam ecranul licărind, ceea ce însemna că cineva îl folosise în ultimele două minute.

Am dat ocol repede măsuţei de cafea, să văd ce era pe ecran, dar nu fusese şters nimic. Am închis laptopul şi m-am dus la etaj.

— Ce era? m-a întrebat Isobel, în timp ce mă strecuram înapoi în pat.

— O, n-a fost nimic. Probabil că ni s-o fi părut.

Şi Isobel a adormit, în timp ce eu mă holbam la tavan, dorindu-mi să fi avut un dumnezeu care să-mi fi putut auzi

rugăciunile.

RITMUL PERFECT

În dimineaţa următoare, Gulliver şi-a adus chitara la parter şi a cântat un pic la ea pentru noi. Învăţase o melodie veche a unei trupe cunoscute drept Nirvana, o melodie numită *All Apologies* („Toate scuzele”). Cu o intensă concentrare pe chip, a păstrat ritmul perfect. Era foarte bun, iar noi l-am aplaudat când a terminat.

Pentru un moment, am uitat de toate grijile.

UN REGE AL SPAŢIULUI INFINIT

S-a vădit că *Hamlet* era o chestie destul de deprimant de privit când tocmai renunţaseşi la nemurire şi îţi făceai griji că te urmărea cineva.

Cea mai bună parte a venit cam pe la jumătate, când el priveşte în sus, spre cer.

„Vezi norul ’cela în chip de cămilă?” întreabă el.

„Pe Sfânta Liturghie, spune un alt bărbat, unul cu un fetiş pentru draperii, pe nume Polonius, şi-i precum o cămilă ’ntr-adevăr.”

„Ba-mi pare că-i precum o nevăstuică.”

Apoi Hamlet îşi mijeşte ochii şi se scarpină-n cap: „Sau ca o balenă”.

Iar Polonius, care nu prea era pe aceeaşi lungime de undă cu simţul complet suprarealist al umorului lui Hamlet: „Aşa-i cum spui, întocmai, i-o balenă”.

După aceea, am mers la un restaurant. Se numea Tito’s. Am mâncat o salată cu pâine numită *panzanella.* Avea anşoa în ea. Anşoa e un peşte, aşa că mi-am petrecut primele cinci minute scoţând fiecare peştişor în parte şi întinzându-l pe o margine a farfuriei, oferindu-le tuturor, în tăcere, vorbe îndurerate.

— A părut să-ţi fi plăcut piesa, a spus Isobel.

M-am gândit c-ar trebui să mint:

— Mi-a plăcut. Da. Ţie?

— Nu. A fost îngrozitoare. Cred că e greşit, fundamental greşit, să faci ca Prinţul Danemarcei să fie interpretat de un grădinar de la televizor.

— Da, am spus, ai dreptate. A fost cu adevărat proastă.

Ea a râs. Părea mai relaxată decât o văzusem vreodată. Mai puţin îngrijorată în privinţa mea şi în privinţa lui Gulliver.

— Se moare o grămadă în ea, de asemenea, am zis.

— Da.

— Ţi-e frică de moarte?

Ea a părut încurcată:

— De bună seamă, mi-e o frică de moarte de moarte. Sunt catolică, una căzută în păcat. Moarte şi vină. Asta-i tot ce am.

Catolicismul, am aflat, era o formă de creştinism pentru umanii cărora le plăceau poleiala cu foiţă de aur, limba latină şi sentimentul de vină.

— Ei bine, eu, unul, cred că te descurci de minune. Ţinând cont că deja corpul tău a început un proces lent de deteriorare fizică, unul care va duce, în cele din urmă, la…

— În regulă, în regulă! Mersi! Destul despre moarte!

— Dar am crezut că îţi place să te gândeşti la moarte. Am crezut că de-aia am văzut *Hamlet.*

— Îmi place moartea de pe scenă. Nu ca garnitură la o porţie de *penne arrabiata.*

Aşa că am vorbit şi am băut vin roşu, în vreme ce oamenii veneau şi plecau din restaurant. Ea mi-a spus despre modulul pe care o amăgiseră prin linguşiri să-l predea anul următor. „Viaţa civilizată timpurie în Marea Egee.”

— Tot încearcă să mă împingă din ce în ce mai departe în timp. Cred că-ncearcă să-mi spună ceva. Data viitoare o să fie „Diplodocii civilizaţi timpurii”.

A râs. Aşa că am râs şi eu.

— Ar trebui să publici romanul acela, am zis, încercând să schimb direcţia. *Mai vast decât cerul.* E bun. Ce-am citit din el.

— Nu ştiu. Acela era un pic intim. Foarte personal. Aparţinea epocii sale. Eram în neguri pe atunci. Asta a fost atunci când tu erai… ei bine, ştii tu. Am depăşit asta acum. Mă simt o persoană diferită acum. Aproape ca şi cum m-aş fi măritat cu o persoană diferită, de asemenea.

— Ei bine, ar trebui să scrii din nou beletristică.

— O, ştiu şi eu. E dificil să îţi vină idei.

Nu am vrut să-i spun că aveam destul de multe idei pe care aş fi putut să i le ofer.

— N-am mai făcut asta de ani buni, aşa-i? a întrebat ea.

— Ce să facem?

— Să vorbim. Aşa. Mi se pare ca şi cum am fi la o primă

întâlnire sau cam aşa ceva. Într-un fel bun. Mă simt de parcă aş ajunge să te cunosc.

— Da.

— Doamne, a spus ea, căzând pe gânduri.

Era beată de-acum. Şi eu la fel, deşi eram abia la primul meu pahar.

— Prima noastră întâlnire, a continuat. Îţi mai aduci aminte?

— Desigur. Desigur.

— A fost aici. Numai că pe atunci era un restaurant cu mâncare indiană. Cum se numea?… Taj Mahalul. Tu te răzgândiseşi la telefon după ce eu nu fusesem prea impresionată de sugestia ta de a merge la Pizza Hut. Cambridge-ul nici măcar nu avea un local Pizza Express pe-atunci. Doamne… douăzeci de ani! Îţi vine să crezi? Asta apropo de comprimarea timpului cu ajutorul memoriei. Îmi aduc aminte totul mai bine decât orice altceva. Eu am întârziat. Tu m-ai aşteptat o oră. Afară, în ploaie. Am considerat asta ceva foarte romantic.

A privit departe, de parcă perioada de acum douăzeci de ani ar fi fost o chestie fizică, una care s-ar fi putut să stea la o masă din colţul încăperii. Şi, în timp ce mă uitam fix în ochii aceia, care hoinăreau pe undeva, prin infinitul dintre trecut şi prezent, dintre fericire şi tristeţe, mi-am dorit profund să fi fost eu persoana aceea despre care vorbea. Acela care sfidase ploaia şi se udase până la piele cu două decenii în urmă. Dar nu eram acel om. Şi nu aveam să fiu niciodată el.

Mă simţeam ca Hamlet. Habar nu aveam ce să fac.

— Probabil că te-a iubit, am spus.

Ea s-a oprit din visarea cu ochii deschişi. Era, brusc, în stare de alarmă:

— Ce?

— Eu, am spus, uitându-mă fix în jos la îngheţata mea cu aromă de *limoncello* care se topea încetişor. Şi *încă* te mai iubesc. La fel de mult pe cât te iubeam atunci. Doar că, ştii tu, ne vedem pe noi, trecutul, la persoana a treia. Distanţa creată de timp…

Ea mi-a luat mâna peste masă. A strâns-o. Pentru o secundă, am putut să visez că *eram* profesorul Andrew Martin, la fel de uşor cum un grădinar de la televizor poate visa că el era Hamlet.

— Îţi aduci aminte când obişnuiam să pariem pe Cam? m-a întrebat. Şi atunci când ai căzut în apă... Doamne, eram atât de beţi! Îţi mai aduci aminte? Pe când mai eram încă aici, înainte să ţi se facă oferta aia de la Princeton şi să mergem în America. Chiar că ne-am distrat, aşa-i?

Am dat din cap, aprobator, dar nu mă simţeam prea confortabil. Totodată, nici nu voiam să îl las pe Gulliver de capul lui prea mult. Am cerut nota.

— Ascultă, am spus, în timp ce ieşeam din restaurant, e ceva ce chiar mă simt obligat să îţi spun...

— Ce? a întrebat ea, privind în sus, spre mine. Ţinându-mă de braţ în timp ce se înfiora din cauza vântului: Ce este?

Am tras adânc aer în piept, umplându-mi plămânii, încercând să-mi fac curaj, să-l descopăr pe undeva, în azot şi oxigen. În mintea mea, am trecut în viteză peste informaţiile pe care trebuia să i le ofer ei:

„Eu nu sunt de pe-aici.

De fapt, nici măcar nu sunt soţul tău.

Sunt de pe altă planetă, din alt sistem solar, dintr-o galaxie îndepărtată."

— Chestia e că... ei bine, *chestia* e că...

— Cred c-ar trebui să traversăm, a spus Isobel, trăgându-mă de braţ, în timp ce două siluete – o femelă care urla şi un mascul – veneau spre noi pe trotuar. Aşa am şi făcut, traversând într-un unghi care încerca să creeze un echilibru între ascunderea spaimei şi evitarea rapidă – acel unghi fiind, aşa cum e pretutindeni în univers, de 48 de grade de la linia dreaptă pe care mersesem până atunci.

Pe la jumătatea traversării acelui drum fără de maşini, mi-am întors capul şi am văzut-o. Zöe. Femeia de la spital pe care o întâlnisem în prima mea zi pe această planetă. Ea încă mai urla la un bărbat masiv, musculos, cu capul ras chilug. Bărbatul avea un tatuaj cu o lacrimă pe faţă.

Mi-am amintit de mărturisirea ei despre dragostea sa pentru bărbaţii violenţi.

— Îţi spun, ai priceput greşit! Tu eşti ăla nebunu'! Nu eu! Dar, dacă vrei să te plimbi de colo până colo ca o formă de viaţă primitivă, e-n regulă! Fă-o, rahat prost ce eşti!

— Curvă arogantă şi clefăitoare de mătărângă!

Şi chiar atunci ea m-a văzut pe mine.

ARTA DE A TE DETAŞA

— Tu eşti! a spus Zöe.

— O cunoşti? mi-a şoptit Isobel.

— Mi-e teamă că… da. De la spital.

— O, nu!

— Te rog, i-am spus bărbatului, fii drăguţ!

Bărbatul se holba la mine. Capul lui ras, împreună cu tot restul corpului său, a venit spre mine.

— Şi ce are asta a face cu tine, pe Pământul lui Dumnezeu?

— Pe Pământ, am răspuns, e drăguţ să vezi că oamenii se înţeleg unii cu alţii.

— Tu *ce…* fu-tu-i?

— Întoarce-te doar, a spus Isobel, neînfricată, şi lasă pe toată lumea în pace. Serios vorbind, dacă vei face orice altceva, pur şi simplu vei regreta dimineaţa.

Acela a fost momentul când el s-a întors spre Isobel şi i-a luat faţa în mâini, strângându-i rău de tot obrajii, distorsionându-i frumuseţea. Mânia a izbucnit în mine în timp ce el îi spunea:

— Tacă-ţi, dracului, gura, curvă băgăcioasă ce eşti!

Isobel avea de-acum ochii bulbucaţi de frică.

Existau, eram sigur, lucruri raţionale care se puteau face aici, dar eu bătusem cale lungă de când trecusem dincolo de raţionalitate.

— Lasă-ne în pace! am zis, uitând pe moment că, de fapt, cuvintele mele nu mai erau decât atât. Cuvinte.

El mi-a aruncat o privire şi a izbucnit în râs. Şi, odată cu râsul lui, a sosit şi înfricoşătoarea cunoaştere a faptului că nu mai aveam nicio putere, de niciun fel. Darurile îmi fuseseră luate. Eram, din toate punctele de vedere, cu nimic mai bine echipat pentru o bătaie cu un golan gigantic cu trupul modelat la sala de fitness decât profesorul de matematică uman mediu, care nu prea era echipat deloc în mod special.

El m-a bătut. Şi a fost o bătaie pe cinste, ca la carte. Nu

genul acela de bătaie precum aceea pe care mi-o trăsese Gulliver şi pe care alesesem s-o simt. Nu. Dacă ar fi existat o opţiune de a nu mai simţi inelele de metal ieftine ale pumnului acelui bărbat în timp ce intrau în coliziune cu faţa mea cu o forţă de cometă, atunci aş fi optat pentru ea. Aşa cum aş fi făcut doar câteva momente mai târziu, când eram pe sol, primind în plin stomac un şut cu piciorul care a întors pe dos mâncarea italienească nedigerată care sălăşluia acolo, şut urmat de elementul final al punctuaţiei brutalismului – lovitura de picior dată în cap. De fapt, mai degrabă un pas foarte apăsat.

După aceea, nu a mai fost nimic.

Doar beznă şi *Hamlet.*

„Acesta fuse al tău soţ. Priveşte numai ceea ce urmează!”

Am auzit-o pe Isobel tânguindu-se. Am încercat să stau de vorbă cu ea, dar era greu de ajuns la cuvinte.

„Contrafăcuta, zugrăvita-nfăţişare a doi fraţi.”

Auzeam sunetul unei sirene de poliţie, înălţându-se şi coborând, şi ştiam că e pentru mine.

„Iată-ţi şi soţul, ca spicul cu mălură…”

M-am trezit, în ambulanţă, şi nu mai exista decât ea. Chipul ei deasupra mea, ca un soare pe care ochii îl pot suporta, şi ea îmi mângâia mâna aşa cum îmi mângâiase mâna prima oară când o întâlnisem.

— Te iubesc, a spus ea.

Şi în clipa aceea am ştiut care-i sensul iubirii.

Sensul iubirii era să te ajute să supravieţuieşti.

Sensul ei era, de asemenea, să uiţi de sens, de înţeles. Să încetezi să mai cauţi şi să începi să trăieşti. Înţelesul era să ţii de mână pe cineva la care ţii şi să trăieşti înăuntrul prezentului. Trecutul şi viitorul erau mituri. Trecutul era doar prezentul care murise, iar viitorul oricum nu va exista niciodată, pentru că, până când vom ajunge noi la el, trecutul se va fi transformat în prezent. Acesta, prezentul, era tot ce era. Mereu mişcătorul, mereu schimbătorul prezent. Şi prezentul era capricios. Nu putea fi prins decât dacă dădeai drumul, dacă te detaşai.

Aşa că m-am detaşat, am dat drumul.
Am dat drumul la tot ce exista în univers.
La tot, dar nu şi mâinii ei.

ACTIVITATE NEURONALĂ ADAPTATIVĂ

M-am trezit în spital.

Era pentru prima oară în viaţa mea când mă trezeam cu o durere fizică serioasă. Era noapte. Isobel stătuse o vreme cu mine şi adormise pe un scaun de plastic. Dar i se spusese să meargă acasă. Aşa că eram singur, cu durerea mea, simţind câtă neajutorare presupune să fii uman. Şi am stat treaz în întuneric, îndemnând Pământul să se rotească mai repede şi mai repede, astfel încât să se îndrepte din nou cu faţa spre Soare. Pentru ca tragedia nopţii să devină comedia zilei. Nu eram obişnuit cu noaptea. Desigur, o mai trăisem şi pe alte planete, dar Pământul are cele mai întunecate nopţi pe care mi-a fost dat să le trăiesc vreodată. Nu pe cele mai lungi, dar pe cele mai intense, profunde, pe cele mai pline de singurătate, pe cele mai frumoase în cel mai tragic mod cu putinţă. M-am îmbărbătat gândindu-mă la câteva numere prime aleatorii. 73. 131. 977. 1213. 83.719. Fiecare dintre ele este precum iubirea, de neîmpărţit, decât cu unu şi cu sine însuşi. M-am chinuit să mă gândesc la numere prime mai mari. Se pare însă că până şi competenţele mele matematice mă abandonaseră.

Ei mi-au supus la teste coastele, ochii, urechile, interiorul gurii. Ei mi-au supus la teste creierul şi inima. Inima mea nu a dat naştere niciunei îngrijorări, deşi au considerat că patruzeci şi nouă de bătăi pe minut era un picuţ prea încet. În ceea ce priveşte creierul meu, ei au fost un pic îngrijoraţi în legătură cu lobul meu temporal median, de vreme ce părea să aibă loc acolo o neobişnuită activitate neuronală adaptativă.

— E ca şi cum ar fi fost scos ceva din creierul tău, iar celulele tale ar încerca să supra-compenseze, dar, în mod clar, absolut nimic nu a fost scos sau distrus. Dar e foarte ciudat!

Am dat din cap aprobator.

Desigur, ceva fusese scos, dar ştiam, de asemenea, că

nu era ceva ce vreun doctor uman, de pe Pământ, ar fi fost vreodată capabil să înţeleagă.

Fusese un test dificil, dar îl trecusem. Eram ca orice alt uman. Aşa că ei mi-au dat nişte paracetamol şi nişte codeină pentru durerea care încă îmi mai pulsa în cap şi pe faţă.

Într-un final, m-am dus acasă.

Ziua următoare, Ari a venit să-mi facă o vizită. Eram în pat. Isobel era la muncă, iar Gulliver era – cu adevărat, pare-se – la şcoală.

— Omule, arăţi al naibii de groaznic!

Am zâmbit, am ridicat punga de mazăre congelată de pe o parte a capului meu:

— Ceea ce este o coincidenţă, într-adevăr, fiindcă mă şi simt al naibii de groaznic.

— Ar fi trebuit să te fi dus la poliţie.

— Ei bine, da, m-am gândit la asta. Isobel crede c-ar trebui s-o fac. Dar am o fobie mică-mititică faţă de poliţişti. Ştii tu, de când m-au arestat pentru că nu purtam nicio haină pe mine.

— Mda, da' nu poţi să ai tot soiu' de psihopaţi rătăcind de colo până colo şi pulverizând pe oricine au ei chef.

— Nu, ştiu. Ştiu.

— Ia ascultă, amice, voiam doar să spun că a fost un gest măreţ din partea ta. Un gest de gentleman de şcoală veche să-ţi aperi soţia aşa şi, ştii tu, slavă ţie pentru asta. M-a surprins. Nu c-aş vrea să te critic sau mai ştiu eu ce, dar habar n-aveam că erai genu' ăsta de tip în armură strălucitoare.

— Ei bine, m-am schimbat. E o mulţime de activitate în lobul meu temporal median. Cred că, probabil, are de-a face cu asta.

Ari părea neîncrezător:

— Păi, orice-o fi, începi să devii un om de onoare. Şi asta-i o chestie rară printre matematicieni. În mod tradiţional, mai mereu noi, fizicienii, am fost cei care-am avut cele mai mari *cojones.* Înţelegi ce vreau să spun?

M-am uitat multă vreme la Ari. Era un om bun, îmi

dădeam seama de asta. Puteam să am încredere în el:

— Ascultă, Ari, mai ştii chestia aia pe care aveam de gând să ţi-o spun. În cafeneaua din colegiu?

— Când ai avut migrena aia?

— Da, am şovăit. Eram deconectat, aşa că ştiam că aş fi putut să-i spun. Sau credeam c-aş fi putut: Eu sunt de pe altă planetă, din alt sistem solar, din altă galaxie.

Ari a izbucnit în râs. Era un hohot de râs tare, profund, fără nicio notă de îndoială:

— OK, ET, Extraterestrul, vasăzică acum o să vrei să „suni acasă”[14]. Asta dac-om avea o conexiune care-ajunge până-n galaxia Andromeda.

— Casa mea nu-i din galaxia Andromeda. E cu mult mai departe. Mulţi, mulţi ani-lumină mai departe.

Această afirmaţie abia dac-a fost auzită de Ari, atât de tare râdea.

El s-a holbat la mine cu prefăcută lipsă de expresie:

— Păi, şi-atunci cum ai ajuns aici? C-o navă cosmică? Printr-o gaură de vierme?

— Nu. Nu am călătorit în niciun mod convenţional pe care tu l-ai putea înţelege. A fost vorba de o tehnologie bazată pe antimaterie. Casa mea e la o depărtare de-o eternitate, dar e, totodată, la doar o secundă distanţă. Deşi acum nu mă mai pot întoarce niciodată.

Nu era de niciun folos. Ari, un bărbat care credea în posibilitatea existenţei vieţii pe alte planete, tot nu putea accepta ideea chiar şi atunci când aceasta stătea – sau, mai bine zis, zăcea – drept în faţa lui.

— Vezi tu, aveam nişte talente speciale, rezultat al tehnologiei. Darurile.

— Păi, dă-i drumu’, atunci, a spus Ari, stăpânindu-şi râsul, arată-mi!

— Nu pot. Nu mai am nicio putere acum. Sunt exact ca un uman.

Ari a găsit că această parte era amuzantă în mod cu

---

[14] Referire la celebra replică *ET, phone home* („ET, sună acasă”) pe care o rosteşte extraterestrul din filmul *E.T., Extraterestrul* (1982), regizat şi produs de Steven Spielberg (n.tr.).

totul şi cu totul special. Mă enerva acum. Era totuşi un om bun, dar oamenii buni pot fi enervanţi, mi-am dat eu seama.

— Exact ca un uman! Ei bine, atunci înseamnă că eşti terminat, aşa-i?

Am dat aprobator din cap:

— Da. Cred că s-ar putea să fiu.

Ari a zâmbit, părând îngrijorat:

— Ascultă, asigură-te că vei continua să-ţi iei toate pastilele. Nu doar analgezicele. Toate, da?

Am dat din cap aprobându-l. Credea că sunt nebun. Poate că ar fi fost mai uşor dacă aş fi putut să îi adopt şi eu viziunea în ceea ce mă priveşte, iluzia că totul nu era decât o iluzie. Dacă într-o bună zi m-aş putea trezi crezând că totul nu era decât un vis!

— Ascultă! i-am spus. Am făcut cercetări în ceea ce te priveşte. Ştiu că înţelegi fizica cuantică şi mai ştiu şi că ai scris despre teoria simulării. Spui că există treizeci la sută şanse ca nimic din ce ne înconjoară să nu fie real. Mi-ai spus în cafenea că tu crezi în existenţa extratereştrilor. Aşadar, ştiu că poţi crede ceea ce-ţi spun.

Ari a clătinat din cap, dar, cel puţin, nu mai râdea acum:

— Nu. Te înşeli. Nu pot crede una ca asta.

— E-n regulă, am spus, dându-mi seama că, dacă Ari nu voia să mă creadă, atunci Isobel n-are s-o facă niciodată. Doar Gulliver. Exista mereu Gulliver. Într-o bună zi aş putea să-i spun adevărul. Şi-apoi? M-ar putea accepta ca tată ştiind că minţisem?

Era prins în capcană. Trebuia să mint şi să continui să mint.

— Dar, Ari, am zis, dacă voi avea vreodată nevoie de o favoare, dacă o să am vreodată nevoie ca Gulliver şi Isobel să stea la tine acasă – asta ar fi OK?

El a zâmbit:

— Sigur, amice, sigur.

DISTRIBUŢIA PLATIKURTICĂ

Ziua următoare, încă umflat de vânătăi, m-am întors la facultate.

Era ceva în legătură cu statul în casă, chiar şi în compania lui Newton, care mă nelinişte a. Nu mă tulburase niciodată înainte, dar acum era ceva care mă făcea să mă simt incredibil de singur. Aşa că m-am dus să muncesc şi mi-am dat seama de ce munca era atât de importantă pe Pământ. Te oprea să te mai simţi singur. Dar singurătatea era totuşi acolo pentru mine, aşteptându-mă în biroul meu, unde m-am întors după ce mi-am ţinut cursul despre modele distributive. Dar capul mă durea şi trebuie să recunosc că am întâmpinat cu bucurie pacea din birou.

După o vreme, s-a auzit o bătaie în uşă. Am ignorat-o. Singurătatea minus durerea de cap reprezenta opţiunea pe care o preferam. Dar s-a auzit din nou. Şi încă într-un asemenea fel, că am ştiut că urma să se audă şi să se tot audă, aşa că m-am ridicat în picioare şi m-am dus la uşă. Şi, după ceva timp, am şi deschis-o.

O tânără era acolo.

Era Maggie.

Floarea sălbatică înflorită. Aceea cu părul roşcat ondulat şi buze pline. Îşi răsucea din nou părul pe deget. Respira profund şi părea să inhaleze un tip diferit de aer – unul care conţinea un afrodiziac misterios, promiţător de euforie. Zâmbea.

— Aşa…! a spus.

Am aşteptat un minut restul propoziţiei, dar acesta nu a mai venit.

„Aşa” era începutul, mijlocul şi sfârşitul. Însemna ceva, dar nu aveam habar ce.

— Ce vrei? am întrebat-o.

Ea a zâmbit din nou. Şi-a muşcat buza:

— Să discutăm despre compatibilitatea curbelor Gauss şi despre modelele de distribuţie platikurtică.

— Foarte bine.

— *Platikurtic,* a adăugat ea, trecându-şi degetul în josul cămăşii mele, spre pantaloni. Provine din limba greacă. *Platus* însemnând „plat”, iar *kurtos* însemnând… „care se umflă, care se bulbucă”.

— O!

Degetul ei a dansat, îndepărtându-se de mine:

— Aşadar, „Jake LaMotta”[15], hai, să mergem!

— Numele meu nu este Jake LaMotta.

— Ştiu. Mă refeream la faţa ta.

— O!

— Aşa, prin urmare, mergem?

— Unde?

— La „Pălăria şi Penele”.

Nu aveam habar despre ce vorbea. Sau într-adevăr, cine era ea, exact, pentru mine sau pentru bărbatul care fusese profesorul universitar Andrew Martin.

— În regulă, am spus, să mergem!

Şi aceea a fost, chiar atunci şi acolo. Prima mea greşeală din ziua aceea. Dar în niciun caz şi ultima.

---

[15] Giacobbe (Jake) LaMotta (n. 1921), celebru pugilist american, campion mondial la categoria mijlocie, supranumit „Taurul furios” din cauza stilului său de luptă foarte violent (n.tr.).

PĂLĂRIA ŞI PENELE

Aveam să descopăr destul de curând că „Pălăria şi Penele” era un nume care te inducea în eroare. Acolo nu exista nicio pălărie şi, fără discuţie, nici măcar o pană. Acolo nu erau decât oameni într-o stare foarte avansată de ebrietate, cu feţe roşii care râdeau la propriile glume. Acela, aveam să descopăr curând, era un pub tipic. „Pubul” era o invenţie a umanilor care locuiau în Anglia, conceput să fie o compensare pentru faptul că erau umani obligaţi să trăiască în Anglia. Îmi cam plăcea locul.

— Hai să găsim un colţişor liniştit, mi-a spus ea, această tânără Maggie.

Erau o mulţime de colţişoare, aşa cum par să fie întotdeauna în mediile făcute de umani. Locuitorii Pământului încă mai au cale lungă de străbătut până vor înţelege legătura dintre liniile drepte şi formele acute de psihoză, care pot să explice de ce puburile păreau să fie pline cu oameni agresivi. Existau linii drepte care intrau una într-alta *peste tot.* Pe fiecare masă, pe fiecare scaun, la bar, la „păcănele”. (M-am interesat în legătură cu aceste maşinării. Se pare că se adresau bărbaţilor a căror fascinaţie pentru pătrăţelele sclipitoare era cuplată cu o insuficientă înţelegere a teoriei probabilităţii.) Cu atât de multe colţuri dintre care să alegi, a fost o surpriză pentru mine să văd că ne aşezăm lângă o bucată de zid dreaptă, continuă, la o masă ovală şi pe taburete circulare.

— Aici e perfect! a spus ea.

— Este?

— Da.

— În regulă.

— Ce ţi-ar plăcea să bei?

— Azot lichid, am răspuns, în mod nesocotit.

— Un whisky cu sifon?

— Da. Unul dintre acelea.

Şi am băut şi am stat de vorbă ca nişte prieteni vechi, ceea ce cred că şi eram. Deşi modul ei de a aborda

conversaţiile era destul de diferit de acela al lui Isobel:

— Penisul tău e peste tot, a spus ea într-un anumit punct.

M-am uitat de jur împrejur:

— Este?

— Două sute douăzeci de mii de vizionări pe Youtube.

— Corect, am spus.

— L-au blurat, totuşi. O mişcare destul de înţeleaptă, aş zice, bazându-mă pe experienţa mea nemijlocită.

Şi, zicând acestea, a râs încă şi mai mult decât înainte. Era un râs care nu făcea nimic pentru a uşura durerea care mă împungea pe dinăuntrul şi pe dinafara feţei.

Am schimbat tonul. Am întrebat-o ce însemna pentru ea să fie umană. Doream să pun întrebarea asta întregii lumi, dar, chiar atunci, ea avea să fie de ajuns. Aşa că ea mi-a spus.

CASTELUL IDEAL

Ea a spus că să fii uman însemna să fii un copilaş în ziua de Crăciun care tocmai a primit un castel absolut magnific. Şi pe cutie este o fotografie perfectă a acestui castel, iar tu vrei mai mult decât orice altceva pe lume să te joci cu castelul şi cu cavalerii, şi prinţesele, pentru că aceea pare să fie o lume atât de perfect umană, numai că singura problemă e că, de fapt, castelul nu este construit. El e descompus în piesuţe complicate şi, cu toate că există un manual de instrucţiuni, tu nu îl înţelegi. Şi nici părinţii tăi sau mătuşa Sylvie nu îl înţeleg. Aşa că, pur şi simplu, rămâi plângând cu ochii la castelul ideal de pe cutie pe care nimeni nu va fi niciodată capabil să îl asambleze.

ÎN ALTĂ PARTE

I-am mulţumit lui Maggie pentru această interpretare. Şi apoi i-am explicat că eu credeam că înţelesul venea spre mine, cu cât îl uitam mai mult. După aceea, am vorbit o grămadă despre Isobel. Asta a părut s-o enerveze, şi ea a schimbat subiectul:

— După asta, a întrebat ea, făcând cercuri cu degetul pe partea de sus a paharului ei cu degetul, o să mergem în altă parte?

Am recunoscut tonul acestui „în altă parte”. Avea exact aceeaşi frecvenţă ca şi modul în care Isobel folosise cuvântul „sus” în sâmbăta anterioară.

— O să facem sex?

Ea a mai râs un pic. Râsul, mi-am dat seama, era sunetul care reverbera atunci când un adevăr se ciocnea de o minciună. Umanii există în interiorul propriilor iluzii, al propriilor amăgiri, iar râsul era o cale de ieşire – singurul pod posibil pe care îl aveau între ei şi ceilalţi. Acela şi iubirea. Dar între mine şi Maggie nu exista nici pic de iubire, vreau să ştiţi asta.

În orice caz, s-a dovedit că urma să facem sex. Aşa că am plecat şi am mers pe jos vreo câteva străzi până când am ajuns la Willow Road şi la apartamentul ei. Care, apropo, era cel mai dezordonat loc pe care îl văzusem vreodată şi care nu era rezultatul direct al unei fisiuni nucleare. O super-grămadă de cărţi, haine, sticle de vin goale, mucuri de ţigară stinse, felii vechi de pâine prăjită şi plicuri nedeschise.

Am aflat că numele ei complet era Margaret Lowell. Nu eram un expert în materie de nume pământene, dar tot ştiam că ăsta era teribil de nepotrivit. Ar fi trebuit să se cheme Lana Curbăclopot sau Ashley Sexcreier sau cam aşa ceva. În orice caz, se pare că nu o numisem niciodată Margaret. („Nimeni cu excepţia providerului meu de internet nu mă strigă aşa.”) Ea era Maggie.

Şi Maggie, s-a vădit, era un uman neconvenţional. Spre

exemplu, când am întrebat-o despre religia ei, a spus că este „pitagoreică”. Ea „călătorise mult şi bine”, expresie care e cea mai ridicolă dintre toate dacă aparţii unei specii care nu şi-a părăsit propria planetă decât pentru a-şi vizita propria lună (şi Maggie, s-a vădit, nu fusese nici măcar până acolo). În acest caz, abia dacă însemna că ea predase limba engleză în Spania, Tanzania şi în diferite părţi ale Americii de Sud vreme de patru ani înainte de a se reîntoarce în ţară pentru a studia matematica. Ea părea să aibă, totodată, un sentiment teribil de redus al ruşinii faţă de propriul corp, judecând după standardele umane, şi lucrase ca dansatoare erotică pentru a-şi plăti studiile universitare.

Ea a dorit să facem sex pe podea, ceea ce reprezenta un mod foarte inconfortabil de a-l face. În timp ce ne dezbrăcăm unul pe altul, ne-am sărutat, dar nu a fost genul de sărutat care te aducea mai aproape, genul la care Isobel era atât de bună. Acesta era un sărut auto-referenţial, sărutat de dragul sărutatului, dramatic şi rapid şi pseudo-intens. Şi mai şi durea, pe deasupra. Faţa îmi era încă sensibilizată şi mă durea, iar meta-săruturile lui Maggie nu prea păreau să ţină cont de posibilitatea existenţei durerii. Şi apoi eram goi şi totul a început să pară, mai degrabă, un soi de luptă decât orice altceva. M-am uitat la chipul ei şi la gâtul ei, şi la sânii ei, şi mi-au adus aminte de fundamentala stranietate a trupului uman. Cu Isobel, nu mă simţisem niciodată de parcă m-aş fi împreunat cu un extraterestru, dar cu Maggie nivelul de exotic se învecina cu teroarea. Exista şi plăcere fiziologică, şi încă destul de multă uneori, dar era un soi de plăcere anatomică foarte precis localizată. I-am mirosit pielea şi mi-a plăcut mirosul acesteia, o combinaţie de loţiune cu aromă de nucă de cocos şi bacterii, dar mintea mea se simţea îngrozitor, dintr-un motiv care îngloba mai mult decât doar durerea mea de cap.

Aproape imediat după ce am început să facem sex, am avut o senzaţie de greaţă din stomac, de parcă s-ar fi modificat în mod dramatic altitudinea la care mă aflam. M-

am oprit. M-am îndepărtat de ea.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea.

— Nu ştiu. Dar ceva-ceva s-a întâmplat. Simt că toată chestia asta e o greşeală. Îmi dau seama că nu vreau să am un orgasm chiar acum.

— Cam târzior pentru o criză de conştiinţă.

Chiar nu ştiam care era problema. În fond, nu era vorba decât de sex.

M-am îmbrăcat şi am descoperit că aveam patru apeluri pierdute pe telefonul mobil.

— La revedere, Maggie.

Ea a mai râs un pic:

— Transmite-i toată dragostea mea soţiei tale!

Nu aveam habar de ce era amuzant, dar am hotărât să fiu politicos şi am râs, la rândul meu, în timp ce păşeam afară, în aerul răcoros al serii care era contaminat, poate, cu ceva mai mult dioxid de carbon decât observasem înainte.

LOCURI DE DINCOLO DE LOGICĂ

— Ai ajuns târziu acasă, mi-a spus Isobel. Mi-am făcut griji. Am crezut că, poate, o fi venit după tine bărbatul acela.

— Ce bărbat?

— Bruta care ţi-a zdrobit faţa.

Era acasă, în livingul ai cărui pereţi erau căptuşiţi de cărţi de istorie şi matematică. În special, matematică. Ea punea stilouri într-un bol. Se uita fix la mine, cu asprime. Apoi s-a mai înmuiat un pic:

— Cum ţi-a fost ziua?

— O, am spus, punându-mi jos geanta, a fost în regulă. Am predat ceva. M-am întâlnit cu nişte studenţi. Am făcut sex cu o persoană. Studenta mea. Aceea pe care o cheamă Maggie.

E amuzant, dar am avut senzaţia că aceste cuvinte aveau să mă ducă undeva, într-o vale periculoasă, dar tot le-am spus. Lui Isobel, între timp, i-a luat un pic să proceseze această informaţie, până şi după standardele umane. Senzaţia de greaţă din stomac nu dispăruse. Ba, mai mult, se intensificase.

— Asta nu-i o glumă prea amuzantă.

— Nu încercam să fiu amuzant.

Ea m-a studiat vreme îndelungată. Apoi a scăpat pe podea un stilou căruia i-a sărit capacul şi a împroşcat cu cerneală.

— Despre ce vorbeşti?

I-am spus din nou. Partea de care părea interesată în cel mai mare grad era ultima parte, aceea despre mine făcând sex cu Maggie. Într-adevăr, ea era atât de interesată, că a început să respire repede şi profund, şi a aruncat bolul cu stilouri în direcţia capului meu. Apoi a început să plângă.

— De ce plângi? am întrebat-o, dar cam începeam să înţeleg de ce.

M-am dus mai aproape de ea. Şi acela a fost momentul în care ea s-a lansat într-un atac asupra mea, cu mâinile

mişcându-i-se pe cât de repede o permit legile care guvernează mişcările anatomice. Unghiile ei mi-au zgâriat faţa, adăugându-i răni proaspete. Apoi, ea a stat, pur şi simplu, pe loc, uitându-se la mine, de parcă ea însăşi ar fi fost acoperită de răni. Unele invizibile.

— Îmi pare rău, Isobel, trebuie să înţelegi că nu mi-am dat seama că aş fi făcut ceva rău. Toate astea-s noi pentru mine. Tu nici nu ai habar cât de străine, ca de pe altă planetă, sunt toate astea pentru mine. Ştiu că este greşit, din punct de vedere moral, să iubeşti o altă femeie, dar eu nu o iubesc. A fost doar plăcere. Aşa cum un sandvici cu unt de arahide e doar plăcere. Tu nici nu îţi dai seama de complexitatea şi ipocrizia acestui sistem care…

Ea se oprise. Respiraţia i s-a rărit şi a devenit mai profundă, iar prima ei întrebare a devenit şi singura ei întrebare:

— Cine e ea? Şi apoi: Cine e ea? Şi, la puţin timp după aceea: Cine e ea?

Ezitam să-i răspund. Să vorbeşti cu un uman la care ţii, mi-am dat seama, era ceva atât de plin de pericole ascunse, că era o minune că oamenii îşi mai băteau capul să vorbească în vreun fel. Aş fi putut să mint. Aş fi putut să retractez totul. Dar am priceput că minciuna, deşi esenţială pentru a face ca o persoană să rămână îndrăgostită de tine, nu era exact lucrul pe care îl pretindea iubirea mea. Aceasta pretindea adevărul.

Aşa că am spus, în cele mai simple cuvinte pe care le-am putut găsi:

— Nu ştiu. Dar nu o iubesc. Eu te iubesc pe tine. Nu mi-am dat seama că-i o chestie chiar atât de importantă. Am cam ştiut-o cumva, în timp ce se întâmpla totul. Stomacul meu mi-a transmis-o, într-un mod în care nu mi-o transmite niciodată când vine vorba de untul de arahide. Şi apoi m-am oprit.

Singura dată când dădusem peste conceptul de infidelitate fusese în revista *Cosmopolitan,* iar ei chiar nu făcuseră destule pentru a-l explica aşa cum se cuvine. Ei doar scriseseră, oarecum, că depinde de context şi, nu ştiu

dacă înţelegeţi, dar era un concept mult prea străin, mult prea de pe altă planetă pentru ca eu să-l pot pricepe. Era ca şi cum ai încerca să-l faci pe un uman să înţeleagă vindecarea transcelulară.

— Îmi pare rău!

Ea nu mă asculta. Ea îşi avea propriile lucruri de spus:

— Nici măcar nu mai ştiu cine eşti. Habar n-am cine eşti. Nicio idee. Dacă tu chiar ai făcut una ca asta, atunci eşti un extraterestru pentru mine…

— Sunt? Ascultă, Isobel, ai dreptate. Chiar sunt. Eu nu sunt de aici. Eu nu am mai iubit niciodată înainte de tine. Toate astea sunt noi-nouţe pentru mine. Sunt un amator când vine vorba de toate astea. Ascultă, eu eram nemuritor, nu puteam să mor, nu puteam să simt durerea, dar am renunţat la…

Ea nici măcar nu mă mai asculta. Era la o galaxie întreagă depărtare.

— Tot ce ştiu, tot ce ştiu dincolo de orice îndoială e că vreau divorţul. Chiar îl vreau. Asta este ceea ce vreau. Tu ne-ai distrus. Tu l-ai distrus pe Gulliver. Din nou.

În acest moment a apărut Newton, dând din coadă pentru a încerca să mai potolească, să mai calmeze starea de spirit.

Isobel l-a ignorat pe Newton şi a început să se îndepărteze de mine. Ar fi trebuit s-o las să plece, dar, în mod bizar, nu am putut. Am ţinut-o de încheietura mâinii.

— Rămâi! i-am spus.

Şi apoi s-a întâmplat. Braţul ei s-a îndreptat spre mine cu o forţă feroce, mâna ei încleştată, un adevărat asteroid care se grăbea spre planeta care era faţa mea. Nu a fost o palmă sau o zgârietură de data asta, ci o ditamai *lovitura.* Aici să fi fost punctul în care se termina dragostea? Cu o rană peste o rană, peste o rană?

— Acum o să părăsesc casa. Şi, când mă voi întoarce, vreau ca tu să fi dispărut deja. Înţelegi? Dispărut. Vreau să pleci afară de-aici, afară din vieţile noastre. A luat sfârşit. Totul. Totul a luat sfârşit. Am crezut că te-ai schimbat. Am crezut, sincer, că ai devenit altcineva. Şi ţi-am permis să

intri din nou în inima mea! Ce idioata dracului!

Mi-am ţinut mâna pe faţă. Încă mă durea. Am auzit paşi care se îndepărtau de mine. Uşa deschizându-se. Uşa închizându-se. Eram, din nou, singur cu Newton.

— Acum chiar c-am făcut-o de oaie! am spus.

El a părut să fie de acord, dar nu îl mai puteam înţelege. Aş fi putut, la fel de bine, să fiu orice uman care-ar fi încercat să-şi înţeleagă câinele. Dar el părea să fie şi altfel, nu doar trist, în timp ce lătra în direcţia livingului şi a drumului de dincolo de casă. Lătratul lui părea să aibă mai puţin de-a face cu condoleanţele şi mai mult cu o avertizare. M-am dus să mă uit afară pe fereastra livingului. Nu era nimic de văzut. Aşa că l-am mângâiat pe Newton de câteva ori, i-am oferit scuzele mele, care nu aveau niciun rost, şi am părăsit casa.

Partea a III-a

RĂNITUL CERB MAI SUS DECÂT TOŢI SALTĂ[16]

Ţine de perfecţiunea a tot ce e uman că omul nu-şi poate îndeplini dorinţele decât trecând prin opusul lor.

SØREN KIERKEGAARD, *Teamă fi cutremurare*

[16] Primul vers al unui poem de Emily Dickinson (n.tr.).

O ÎNTÂLNIRE CU WINSTON CHURCHILL

M-am îndreptat spre cel mai apropiat magazin, un loc luminat strălucitor şi nepăsător numit Tesco Metro. Mi-am cumpărat o sticlă de vin australian.

Am mers pe o cărare circulară şi l-am băut, cântând „God Only Knows”. Era linişte. M-am aşezat lângă un copac şi am terminat sticla.

M-am dus şi mi-am cumpărat alta. M-am aşezat pe o bancă din parc, lângă un bărbat cu o barbă mare. Era bărbatul pe care îl văzusem şi înainte. În prima mea zi. Acela care mă numise Iisus. Era îmbrăcat cu acelaşi impermeabil murdar şi avea acelaşi damf. De data aceasta mi s-a părut fascinant. Am stat acolo o vreme, studiind temeinic toate aromele diferite – alcool, transpiraţie, tutun, urină, infecţie. Era un miros uman unic şi, mai degrabă, minunat în felul său propriu şi trist.

— Nu ştiu de ce oamenii nu fac asta, am spus, pornind o conversaţie.

— Ce să facă?

— Ştii tu, să se îmbete. Să stea pe o bancă în parc. Pare un mod bun de a-ţi rezolva problemele.

— Mă iei la mişto, gagiule?

— Nu. Îmi place. Şi ţie îţi place, în mod evident, sau altfel n-ai mai face-o.

Desigur, asta era un pic necinstit din partea mea. Umanii făceau mereu lucruri pe care nu le plăcea să le facă. De fapt, în conformitate cu cea mai bună estimare a mea, în orice moment dat, doar 0,3 procente dintre umani făceau, în mod activ, ceva ce le *plăcea* să facă şi, chiar şi când o făceau, simţeau o cantitate arzătoare de vină în legătură cu asta şi îşi promiteau, cu râvnă, lor înşişi că se vor reîntoarce la a face ceva oribil de neplăcut foarte, foarte curând.

O pungă de plastic albastră plutea, dusă de vânt. Bărbosul şi-a răsucit o ţigară. Avea degete tremurătoare. Nervi degradaţi.

— N-ai nicio alegere de făcut în dragoste şi-n viaţă, a spus el.

— Nu. E adevărat. Chiar şi atunci când crezi că ai nişte alegeri de făcut, nu ai, de fapt. Dar credeam că umanii încă mai subscriu la iluzia că ar avea liber-arbitru?

— Nu io, şefu'. Şi apoi a început să cânte, într-un bariton bombănit cu o frecvenţă foarte joasă: *„Ain't no sunshine when she's gone…"* („Nici soarele nu mai străluceşte când ea nu-i…") Cum te cheamă?

— Andrew, am spus. Oarecum.

— Ce te supără? Ai fost bătut? Faţa ta arată ca un rahat.

— Da, în multe feluri. Am avut pe cineva care mă iubea. Şi era cel mai de preţ lucru, această iubire. Îmi dădea o familie. Mă făcea să mă simt ca şi cum aveam un loc al meu undeva. Că aparţineam. Şi am distrus-o.

El şi-a aprins o ţigară, care îi atârna din faţă ca o antenă amorţită.

— Zece ani am fost căsătoriţi eu şi nevastă-mea. Apoi mi-am pierdut slujba şi ea m-a părăsit în aceeaşi săptămână. Atunci m-am luat de băut şi a început şi picioru' să mi se pună-mpotrivă.

El şi-a ridicat pantalonii. Piciorul lui stâng era umflat şi purpuriu. Şi violet. Vedeam că se aştepta să fiu dezgustat.

— Tromboflebită. Agonie dată naibii, asta-i. Agonie *dată dracului* de a naibii ce-i. Şi-o să mă şi ucidă, 'tu-i mama ei, într-una din zilele astea.

El mi-a trecut ţigara. Am inhalat. Ştiam că n-o să-mi placă, dar tot am inhalat.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

El a râs:

— Winston futu-i Churchill.

— O, ca pe prim-ministrul din timpul războiului. L-am urmărit cum îşi închide ochii şi suge din ţigara lui: De ce *chiar* fumează oamenii?

— Nicio idee. Întreabă-mă altceva.

— În regulă, atunci. Cum faci faţă dacă iubeşti pe cineva care te urăşte? Cineva care nu mai vrea să te mai vadă vreodată.

— Dumnezeu ştie!

A tresărit. Era în agonie. Îi observasem durerea din prima zi, dar acum îmi doream să fac ceva în legătura cu ea. Băusem suficient încât să cred că aş fi putut s-o fac sau, măcar, pentru a uita că nu puteam.

El era pe punctul de a-şi răsuci la loc pantalonii, dar, văzând durerea care exista în el, i-am spus să aştepte un moment. Mi-am aşezat mâna pe picior.

— Ce faci?

— Nu-ţi face griji. E o procedură simplă de transfer de bioconfiguraţie, care presupune inversarea-apoptozei şi are efect la nivel molecular pentru a restaura şi a recrea celule bolnave sau moarte. Ţie o să ţi se pară ca o magie, dar nu e.

Mâna mea a stat acolo şi nu s-a întâmplat nimic. Şi a tot continuat să nu se întâmple nimic. Părea foarte departe de magie.

— Cine *eşti?*

— Sunt un extraterestru. Considerat un eşec nefolositor în două galaxii.

— Ei bine, ai putea să-ţi iei afurisita aia de mână de pe piciorul meu?

Mi-am retras mâna:

— Îmi pare rău. Cu adevărat. Am crezut că încă mai am capacitatea de a te vindeca.

— Te ştiu, a zis.

— Ce?

— Te-am mai văzut înainte.

— Da. Ştiu. Am trecut pe lângă tine, în prima mea zi în Cambridge. S-ar putea să-ţi aduci aminte. Eram gol puşcă.

El s-a lăsat pe spate, înclinându-şi capul:

— Neh. Neh. N-a fost asta. Te-am văzut azi.

— Nu cred c-ai făcut-o. Sunt destul de sigur că te-aş fi recunoscut.

— Neh. Cu siguranţă azi. Vezi tu, ţin bine minte feţele.

— Eram cu cineva? O tânără? Cu părul roşcat?

El s-a gândit:

— Neh. Nu erai decât tu.

— Unde eram?

— O, erai pe... lasă-mă să mă gândesc... Trebuie că erai pe Newmarket Road.

— Pe Newmarket Road?

Ştiam numele, pentru că acolo locuia Ari, dar nu fusesem niciodată eu însumi pe strada aceea. Nu astăzi. Nu vreodată. Deşi, desigur, era destul de probabil ca Andrew Martin – originalul Andrew Martin – să fi fost pe acolo de multe ori. Da, asta trebuia să fi fost. El le confunda.

— Cred că s-ar putea să fii un pic derutat.

El a clătinat din cap:

— Tu erai, tu erai, pe bune. Azi-dimineaţă. Poate mai spre prânz. Nicio vorbuliţă din astea nu-i minciună.

Şi, zicând acestea, omul s-a ridicat în picioare şi a mers şontâc-şontâc, îndepărtându-se încetişor de mine, şi lăsând în urmă o dâră de fum şi alcool.

Un nor a trecut prin faţa soarelui. M-am uitat în sus, la cer. Prin minte îmi trecea un gând la fel de întunecat ca umbra. M-am ridicat în picioare. Am scos telefonul din buzunar şi l-am sunat pe Ari. În cele din urmă, a răspuns cineva. Era o femeie. Respira greu, aspirându-şi mucozităţile nazale, şi se lupta să transforme zgomotul în cuvinte coerente.

— Bună, Andrew la telefon. Mă întrebam dacă aş putea vorbi cu Ari.

Şi atunci cuvintele au sosit, într-o succesiune morbidă:

— El e mort, el e mort, el e *mort.*

ÎNLOCUITORUL

Am luat-o la fugă.

Am lăsat vinul şi am fugit pe cât de repede am putut, dintr-o parte într-alta a parcului, de-a lungul străzilor, peste drumuri principale, abia-abia gândindu-mă la trafic. Îmi provoca durere această fugă. Făcea să mă doară genunchii, şoldurile, inima şi plămânii. Toate aceste componente, amintindu-mi că, într-o bună zi, ele se vor deteriora complet. Totodată, ea agrava, cumva, diferitele suferinţe şi dureri faciale care mă chinuiau. Dar, mai ales, mintea mea era tulburată de nelinişte.

Asta este vina mea. Asta nu avea nimic de-a face cu ipoteza Riemann, ci totul cu faptul că îi spusesem lui Ari adevărul despre locul de unde veneam. El nu mă crezuse, dar despre asta era vorba. Fusesem capabil să îi spun, fără să primesc nicio agonie cu nuanţe violet drept avertisment. Ei mă deconectaseră, dar probabil că încă mă mai priveau şi mă ascultau, ceea ce însemna că, probabil, mă puteau auzi şi acum.

— Nu faceţi asta! Nu-i răniţi pe Isobel sau pe Gulliver. Ei nu ştiu absolut nimic.

Am ajuns la casa unde, până în dimineaţa aceea, locuisem cu oamenii pe care ajunsesem să-i iubesc. Am străbătut aleea acoperită cu pietriş în timp ce pietricelele îmi scârţâiau sub tălpi. Maşina nu era acolo. M-am uitat prin fereastra livingului, dar nu era niciun semn al cuiva. Nu aveam nicio cheie, aşa că am sunat la sonerie.

Am stat în picioare şi am aşteptat, întrebându-mă ce aş fi putut face. După o vreme, uşa s-a deschis, dar tot nu puteam să văd pe nimeni. Oricine o fi deschis uşa, în mod clar, nu dorea să fie văzut.

Am păşit în casă. Am trecut pe lângă bucătărie. Newton dormea în coşul lui. M-am dus până la el şi l-am zgâlţâit uşurel:

— Newton! Newton! Dar el a rămas adormit, respirând profund şi fiind, în mod misterios, imposibil de trezit.

— Sunt aici, a spus o voce care venea din living.

Aşa că am urmat-o, acea voce familiară, până când am ajuns acolo şi am văzut un bărbat care stătea pe canapeaua purpurie picior peste picior. Mi-a fost, numaidecât, familiar – într-adevăr, nu ar fi avut cum să-mi fie mai familiar de atât –, dar, cu toate acestea, în acelaşi timp, vederea lui mă îngrozea.

Pentru că eram eu însumi acela la care priveam.

Hainele lui erau diferite (jeanşi în locul pantalonilor de doc, un tricou în loc de cămaşă, tenişi în locul pantofilor), dar era, în mod categoric, în forma lui Andrew Martin. Părul pe jumătate castaniu, cu cărare naturală. Ochii obosiţi şi aceeaşi faţă, cu excepţia faptului că vânătăile erau absente.

— *Snap,* „şi eu am una la fel”! a spus el zâmbind. Aşa zic ei pe-aici, nu-i aşa? Ştii tu, când joacă jocuri de cărţi. *Snap!* Suntem gemeni monozigotici, identici.

— Cine eşti?

S-a încruntat, de parcă aş fi pus aşa o întrebare simplă, că nici măcar nu s-ar fi cuvenit să i se răspundă:

— Sunt înlocuitorul tău.

— Înlocuitorul meu?

— Asta e ce-am spus. Sunt aici pentru a face ceea ce tu ai fost incapabil să faci.

Inima mea a luat-o la galop:

— Ce vrei să spui?

— Să distrug informaţii.

Teama şi mânia sunt, uneori, acelaşi lucru:

— Tu l-ai omorât pe Ari?

— Da.

— De ce? El nu ştia că ipoteza Riemann fusese demonstrată.

— Nu. Ştiu asta. Mi s-au dat însă nişte instrucţiuni mai extinse decât ţie. Mi s-a spus să îi distrug pe toţi cei cărora le-ai spus – el s-a gândit un pic pentru a găsi cuvântul potrivit – despre *originile* tale.

— Aşadar, ei m-au ascultat? Au spus că sunt deconectat.

El a arătat spre mâna mea stângă, unde, în mod evident,

încă mai sălăşluia tehnologie:

— Ei ţi-au luat *ţie* puterile, dar nu şi le-au retras pe ale lor. Ascultă uneori. Verifică.

M-am holbat la ea. La mâna mea. Părea, dintr-odată, un duşman.

— De cât timp eşti aici? Pe Pământ, vreau să spun.

— Nu de mult.

— Cineva a pătruns în casa asta acum câteva nopţi. A accesat computerul lui Isobel.

— Eu am fost ăla.

— Păi, şi-atunci de ce această întârziere? De ce nu ţi-ai terminat treaba în noaptea aceea?

— Tu erai aici. Nu am vrut să te rănesc. Niciun vonnadorian nu a omorât un alt vonnadorian. Nu direct.

— Ei bine, nu mai sunt, cu adevărat, un vonnadorian. Sunt un uman. Paradoxul este că sunt la ani-lumină depărtare de casă, şi, cu toate acestea, simt că asta este casa mea. E ceva ciudat să simţi asta. Aşadar, ce ai mai făcut? Unde ai locuit?

El a ezitat, a înghiţit cu greu:

— Am locuit cu o femelă.

— O femelă umană? O femeie?

— Da.

— Unde?

— În afara Cambridge-ului. Un sătuc. Ea nu îmi ştie numele. Crede că mă cheamă Jonathan Roper. Am convins-o că suntem căsătoriţi.

Am râs. Râsul a părut să-l surprindă:

— De ce râzi?

— Nu ştiu. Am căpătat simţul umorului. Ăsta e unul dintre lucrurile care s-au întâmplat de când mi-am pierdut darurile.

— O să-i omor, ştii asta?

— Nu. De fapt, nu ştiu. Le-am spus gazdelor că nu are niciun sens să facă una ca asta. Probabil că ăsta a fost cam ultimul lucru pe care li l-am spus. Ei au părut că m-au înţeles.

— Mi s-a spus s-o fac şi asta este ceea ce o să fac.

— Dar nu crezi că n-are niciun rost, că nu există niciun motiv să o faci?

El a oftat şi a clătinat din cap:

— Nu, nu cred asta, a spus, cu o voce care era a mea, numai că mai joasă şi, cumva, mai monotonă. Nu văd nicio separare. Am trăit cu un uman doar pentru câteva zile, dar am văzut violenţa şi ipocrizia care curg prin această specie.

— Da, dar există şi binele în ei. Foarte mult bine.

— Nu. Nu-l văd. Ei pot sta şi să se uite la trupuri umane moarte pe ecranele televizoarelor şi să nu simtă absolut nimic.

— Aşa am considerat şi eu la început, dar…

— Pot conduce o maşină 48 de kilometri în fiecare zi şi, totodată, să se simtă bine în pielea lor pentru că au reciclat vreo câteva borcane de gem goale. Pot vorbi despre cum pacea e un lucru tare bun, dar să glorifice, totodată, războiul. Pot dispreţui un om care îşi ucide nevasta cuprins de mânie, dar îl pot venera pe soldatul indiferent care aruncă o bombă şi omoară o sută de copii.

— Da, e vorba de o logică defectuoasă aici, sunt de acord cu tine, dar eu cred cu adevărat că…

El nu mă asculta. S-a ridicat în picioare de-acum, holbându-se la mine cu ochi hotărâţi în vreme ce măsura cu pasul camera şi îşi ţinea discursul:

— Ei cred că Dumnezeu e mereu de partea lor, chiar dacă partea lor nu se înţelege deloc cu restul speciei lor. Ei nu deţin niciun mijloc de a se împăca, practic, cu ceea ce reprezintă, din punct de vedere biologic, cele mai importante două evenimente care li se întâmplă – procrearea şi moartea. Ei pretind să ştie că banii nu pot cumpăra fericirea, dar, cu toate acestea, ar alege banii în locul fericirii de fiecare dată. Ei celebrează mediocritatea cu fiecare ocazie care li se iveşte şi adoră să vadă nefericirile altora. Trăiesc pe această planetă de mai bine de o sută de mii de generaţii şi, cu toate acestea, încă nu au nicio idee cine sunt cu adevărat sau cum ar trebui, cu adevărat, să trăiască. De fapt, ei ştiu mai puţine acum

decât ştiau pe vremuri.

— Ai dreptate, dar nu crezi că există ceva frumos în toate aceste contradicţii uneori misterioase?

— Nu. Nu, nu cred asta. Ce cred eu e că voinţa lor violentă i-a ajutat să domine lumea şi s-o „civilizeze”, dar că acum nu mai au niciun loc unde să se ducă, aşa că lumea umană s-a întors împotriva ei înseşi. E un monstru care se ospătează cu carnea propriilor mâini. Şi ei tot nu văd monstrul sau, dacă îl văd, nu văd că sunt înăuntrul lui, molecule în interiorul bestiei.

M-am uitat la rafturile de cărţi:

— Ai citit poezia umană? Umanii îşi înţeleg aceste căderi.

El tot nu mă asculta:

— S-au pierdut pe ei înşişi, dar nu şi ambiţiile lor. Să nu crezi că ei nu ar părăsi acest loc dacă ar avea ocazia. Încep să îşi dea şi ei seama că există viaţă acolo, departe, că *noi* sau fiinţe asemenea nouă sunt acolo, departe, şi nu se vor opri aici. Vor dori să exploreze şi, pe măsură ce înţelegerea lor matematică se va extinde, în cele din urmă, vor fi capabili să şi facă asta. Ne vor găsi, în cele din urmă, şi, când o vor face, nu vor dori să devină prietenii noştri, chiar dacă ei cred – aşa cum fac mereu – că scopurile lor sunt perfect binevoitoare. Vor găsi ei un motiv pentru a distruge sau a subjuga alte forme de viaţă.

O fată în uniformă de şcoală a trecut prin faţa casei. Nu peste multă vreme, şi Gulliver avea să se întoarcă acasă.

— Dar nu există nicio legătură între uciderea acestor oameni şi frânarea progresului. Îţi promit eu. Nicio legătură.

El s-a oprit din măsurarea camerei cu piciorul şi a venit spre mine, aplecându-se spre faţa mea:

— Legături? Las’ că-ţi spun eu cum stă treaba cu legăturile… Un fizician german amator lucrează într-un birou de patente din Berna, în Elveţia. El născoceşte o teorie care, o jumătate de secol mai târziu, va conduce la distrugerea unor întregi oraşe japoneze, împreună cu mare parte din populaţia lor. Soţi, soţii, fii, fiice. El nu vrea ca

această legătură să se formeze, dar asta nu o împiedică să se formeze.

— Vorbeşti despre ceva foarte diferit.

— Nu. Nu, nu vorbesc despre ceva diferit. Aceasta este o planetă unde o visare cu ochii deschişi poate să sfârşească în moarte, şi unde matematicienii pot cauza o apocalipsă. Asta este opinia mea despre umani. E, cu ceva, diferită de a ta?

— Umanii totuşi învaţă despre greşelile metodelor lor, am spus, şi le pasă mai mult unora de alţii decât crezi tu.

— Nu. Ştiu că le pasă unul de altul atunci când celălalt în cauză e asemenea lor sau trăieşte sub acelaşi acoperiş cu ei, dar orice deosebire înseamnă un pas mai departe de empatia lor. Ei găsesc că e ridicol de uşor să se certe între ei, să nu se mai iubească. Imaginează-ţi numai ce ne-ar face nouă, dacă ar putea.

Desigur, îmi imaginasem deja asta şi eram eu însumi speriat de răspuns. Simţeam că slăbesc. Mă simţeam obosit şi nedumerit.

— Dar noi am fost trimişi aici să-i omorâm. Ce ne face să fim mai buni?

— Noi acţionăm ca rezultat al logicii, al gândirii raţionale. Suntem aici pentru a conserva, chiar pentru a-i conserva pe umani. Gândeşte-te numai! Progresul este ceva foarte periculos pentru ei. Băiatul trebuie ucis, chiar dacă femeia poate fi salvată. Băiatul ştie. Tu însuţi i-ai spus.

— Faci o mică greşeală.

— Care anume este greşeala mea?

— Nu poţi omorî fiul unei mame fără să ucizi şi mama.

— Vorbeşti în parabole. Ai devenit ca unul dintre ei.

M-am uitat la ceas. Era patru şi jumătate. Gulliver avea să se întoarcă acasă din clipă în clipă. Am încercat să mă gândesc la ce trebuia să fac. Poate celălalt „eu” avea dreptate. Ei bine, nici nu exista măcar un „poate”. El *avea* dreptate: umanii nu pot dirija foarte bine progresul şi nu sunt nici prea buni când vine vorba să-şi înţeleagă locul în lume. Ei erau, în ultimă instanţă, un mare pericol pentru ei

înşişi, dar şi pentru alţii.

Aşa că am dat aprobator din cap, m-am dus spre el şi m-am aşezat pe canapeaua purpurie. Mă simţeam treaz de-acum, nu mai eram beat, şi pe deplin conştient de durerea mea.

— Ai dreptate, am spus. Ai dreptate. Şi vreau să te ajut.

UN JOC

— Ştiu că ai dreptate, i-am spus pentru a şaptesprezecea oară, privindu-l drept în ochi, numai că eu am fost slab. Recunosc asta acum, în faţa ta. Am fost şi rămân incapabil să mai rănesc vreun alt uman, în special pe aceia cu care am locuit. Dar ceea ce mi-ai spus mi-a amintit de ţelul meu original. Nu sunt capabil să duc la îndeplinire acea însărcinare şi nici nu mai am darurile necesare pentru a o face, dar, în egală măsură, îmi dau seama că sarcina trebuie dusă la îndeplinire, aşa că, într-un fel, sunt recunoscător că eşti aici. Am fost un prost. Am încercat şi am dat greş.

Jonathan s-a lăsat pe spate pe canapea şi m-a cercetat. S-a holbat la vânătăile mele şi a mirosit aerul dintre noi:

— Ai băut alcool.

— Da. Am fost corupt. Este foarte uşor, găsesc eu, să dezvolţi unele dintre obiceiurile lor când trăieşti ca un uman. Am băut alcool. Am făcut sex. Am fumat ţigări. Am mâncat sandviciuri cu unt de arahide şi le-am ascultat muzica lor simplă. Am simţit multe dintre plăcerile grosolane pe care le pot simţi ei, precum şi durerea emoţională şi fizică. Dar, în ciuda coruperii mele, a mai rămas încă suficient din mine însumi, a mai rămas suficient din eul meu curat raţional pentru a şti ce trebuie făcut.

El mă privea. El mă credea, deoarece fiecare cuvânt pe care îl spuneam reprezenta adevărul.

— Mă consolează să aud asta.

Nu am irosit niciun moment:

— Acum, ascultă-mă! Gulliver se va întoarce în curând acasă. N-o să fie într-o maşină sau pe vreo bicicletă. O să meargă pe jos. Îi place să meargă pe jos. O să-i auzim paşii pe pietriş şi apoi o să-i auzim cheia în uşă. În mod normal, se îndreaptă direct spre bucătărie să-şi ia ceva de băut şi un castron cu cereale. Mănâncă vreo trei castroane de cereale pe zi. În orice caz, asta e irelevant. Ce e relevant e că va intra prima oară în bucătărie.

Jonathan era foarte atent la tot ce îi spuneam. Părea straniu, chiar îngrozitor, să-i ofer aceste informaţii, dar chiar nu mă puteam gândi la niciun alt mod.

— Vei dori să acţionezi repede, am spus, de vreme ce mama lui va veni curând acasă. De asemenea, există şansa ca el să fie surprins să te vadă. Înţelegi, mama lui m-a aruncat afară din casă pentru că i-am fost necredincios. Sau, mai degrabă, credinţa pe care am avut-o pentru ea nu era de soiul potrivit. Ţinând cont de absenţa tehnologiei de citit-minţi, umanii cred că monogamia e posibilă. Un alt fapt care trebuie luat în calcul e că Gulliver a încercat, într-un mod destul de independent, să îşi mai ia singur viaţa anterior. Aşadar, eu sugerez că, în orice mod vei alege să-l omori, fă să pară o sinucidere. Poate că, după ce inima i se va fi oprit, ai putea să-i tai venele de la o încheietură a mâinii. În felul acela, vor fi trezite mai puţine bănuieli.

Jonathan a dat aprobator din cap, apoi s-a uitat de jur împrejur prin cameră. La televizor, la cărţile de istorie, la fotoliu, la gravurile artistice înrămate de pe perete, la telefonul pus în încărcătorul său.

— Ar fi o idee bună să pornim televizorul, i-am spus, chiar dacă nu vei fi în camera asta. Pentru că eu mă uit întotdeauna la ştiri şi îl las mergând.

El a dat drumul televizorului.

Ne-am aşezat şi ne-am uitat la nişte imagini cu războiul din Orientul Mijlociu, fără să spunem un cuvânt. Apoi el a auzit ceva ce eu nu puteam auzi, căci simţurile lui erau cu mult mai ascuţite:

— Paşi, a spus el. Pe pietriş.

— El e aici, am zis. Du-te în bucătărie! O să mă ascund.

90,2 MHZ

Am aşteptat în sufragerie. Uşa era închisă. Nu exista niciun motiv pentru ca Gulliver să intre aici. Spre deosebire de living, el abia dacă intra în camera asta. Nu cred că l-am auzit vreodată s-o facă.

Aşa că am stat acolo, nemişcat şi tăcut, în timp ce uşa de la intrare se deschidea, apoi se închidea. El era nemişcat, pe hol. Niciun pas.

— Bună!

Apoi un răspuns. Vocea mea, dar nu a mea, venind dinspre bucătărie:

— Bună, Gulliver.

— Ce faci aici? Mami zicea c-ai plecat. Mi-a dat telefon, a zis că v-aţi certat.

L-am auzit – pe mine, pe Andrew, pe *Jonathan* – răspunzând în cuvinte bine cântărite:

— Aşa este. Aşa am făcut. Ne-am certat. Nu-ţi face griji, nu a fost ceva prea serios.

— O, da? Părea destul de serios din cum prezenta mami lucrurile. Gulliver s-a oprit: Ale cui sunt hainele astea pe care le porţi?

— O, astea, sunt doar nişte vechituri pe care nici nu mai ştiam că le am.

— Nu te-am văzut niciodată în ele până acum. Şi faţa ta, e complet vindecată! Arăţi cu mult mai bine.

— Zi-i înainte, că-i zici bine!

— În regulă, oricum, ar trebui să mă duc sus. O să-mi iau nişte mâncare mai încolo.

— Nu. Nu. O să stai chiar aici. Începea structurarea minţii. Cuvintele lui erau nişte păstori care conduceau mai departe gânduri conştiente: O să stai chiar aici şi o să iei un cuţit – un cuţit ascuţit, cel mai ascuţit care există în camera asta…

Era pe punctul să se întâmple. Puteam s-o simt, aşa că am făcut ceea ce plănuisem să fac. M-am dus la bibliotecă şi am ridicat un radio cu ceas, am răsucit discul gradat al

volumului, până a făcut o rotaţie completă, de 360 de grade, şi am apăsat butonul cu cerculeţul verde.

Pornit.

Micul cadran s-a iluminat: 90,2 MHz.

Muzică clasică a început să trâmbiţeze aproape la maximum în timp ce căram radioul pe hol. Dacă nu cumva mă înşelam foarte tare, era Debussy.

— Acum o să apeşi acel cuţit pe încheietura mâinii tale şi o să-l apeşi suficient de tare, încât să îţi tai fiecare venă în parte.

— Ce-i zgomotul ăla? a întrebat Gulliver, mintea i se limpezea.

Eu încă nu puteam să-l văd. Încă nu ajunsesem în cadrul uşii de la bucătărie.

— Fă-o doar! Curmă-ţi viaţa, Gulliver!

Am intrat în bucătărie şi l-am văzut pe doppelgänger-ul meu care stătea cu spatele la mine în timp ce îşi ţinea mâna apăsată pe capul lui Gulliver. Cuţitul a căzut pe podea. Era ca şi cum te-ai fi uitat la un soi ciudat de botez uman. Ştiam că tot ce făcea el era corect şi logic, din perspectiva lui, dar perspectiva era o chestie amuzantă.

Gulliver s-a prăbuşit; tot corpul i-a fost scuturat de convulsii. Am pus radioul jos, pe masa din centru. Bucătăria avea propriul radio. I-am dat şi lui drumul. Televizorul încă mai mergea în camera cealaltă, aşa cum şi intenţionasem s-o facă. O cacofonie de muzică clasică şi reporteri de ştiri, şi muzică rock umplea aerul în timp ce m-am întins spre Jonathan şi l-am tras de braţ, astfel încât acum nu mai avea niciun contact cu Gulliver.

El s-a întors, m-a apucat cu mâna de gât, împingându-mă înapoi, de frigider:

— Ai făcut o greşeală, a spus.

Convulsiile lui Gulliver s-au oprit şi el se uita acum în jur, buimac. A văzut doi bărbaţi, identici amândoi, asemenea tatălui său, care îşi apăsau unul altuia gâtlejul cu forţe echivalente.

Ştiam că, indiferent ce altceva urma să se întâmple, trebuia să îl ţin pe Jonathan în bucătărie. Dacă stătea în

bucătărie, cu radiourile pornite şi cu televizorul din camera alăturată, aveam să fim egali ca putere.

— Gulliver, am spus. Gulliver, dă-mi cuţitul! Orice cuţit. Cuţitul acela. Dă-mi cuţitul acela!

— Tati? Tu eşti tati al meu?

— Da, eu sunt. Şi acum dă-mi cuţitul!

— Ignoră-l, Gulliver, a spus Jonathan. El nu e tatăl tău. Eu sunt. El e un impostor. Nu e ce pare a fi. E un monstru. Un extraterestru. Trebuie să-l distrugem.

În timp ce o ţineam aşa, încleştaţi în postura noastră combativă şi reciproc futilă, cu puterea unuia pe potriva puterii celuilalt, am văzut cum ochii lui Gulliver se umplu de îndoială.

El s-a uitat la mine.

Venise vremea pentru adevăr.

— Eu nu sunt tatăl tău. Şi nici el nu e. Tatăl tău e mort, Gulliver. A murit sâmbătă, pe 17 aprilie. A fost luat de… M-am gândit la un mod de a formula asta astfel încât el să înţeleagă:… De cei pentru care lucrăm noi. Ei au scos informaţii de la el, şi apoi l-au ucis. Şi m-au trimis pe mine aici, în locul lui, să te ucid pe tine. Şi pe mama ta. Şi pe oricine altcineva ar mai fi ştiut despre ceea ce realizase el în ziua aceea, dar eu n-am putut să fac una ca asta. N-am putut s-o fac pentru că am început, am început să simt ceva ce ar fi trebuit să fie imposibil… Am empatizat cu voi. Am ajuns să vă plac. Să-mi fac griji pentru voi. Să vă iubesc pe amândoi. Şi am renunţat la tot… Nu am nicio putere, nicio forţă.

— Nu-l asculta, fiule, a spus Jonathan. Şi apoi şi-a dat seama de ceva: închide radiourile! Ascultă-mă, închide radiourile acum!

M-am uitat fix la Gulliver cu ochi rugători:

— Orice ai face, să nu care cumva să le închizi! Semnalele lor interferează cu tehnologia. E mâna lui stângă. Mâna lui stângă! Totul e în mâna lui stângă…

Gulliver se chinuia să se ridice în picioare. Părea paralizat de frică. Chipul îi era de necitit.

M-am gândit din răsputeri:

— Frunza! am strigat. Gulliver, ai avut dreptate! Frunza, adu-ţi aminte, frunza! Şi gândeşte-te la…

Şi acela a fost momentul în care cealaltă versiune a mea şi-a izbit capul de nasul meu, cu o forţă brutală şi rapiditate. Capul mi-a ricoşat şi s-a lovit de uşa frigiderului, şi totul s-a dizolvat. Culorile s-au decolorat, iar zgomotul radiourilor şi vocea reporterului de la ştiri cel de departe au plutit unele într-altele. O supă auditivă care se învârtejea.

Totul luase sfârşit.

— Gulli…

Celălalt eu a oprit radiourile. Debussy a dispărut. Dar în momentul în care muzica s-a stins, am auzit un ţipăt. Părea să fie al lui Gulliver. Şi aşa şi era, numai că nu era un ţipăt de durere. Era un strigăt al hotărârii, al determinării. Un răget primordial de mânie, care îi dădea curajul de care avea nevoie pentru a împlânta cuţitul cu care fusese aproape să-şi taie venele în spinarea bărbatului care arăta până la milimetru ca propriul lui tată.

Iar cuţitul a pătruns adânc.

Cu acel răget, şi cu acea privelişte, încăperea parcă şi-a ascuţit contururile, devenind din nou clară. Am putut să mă ridic în picioare înainte ca degetul lui Jonathan să ajungă la cel de-al doilea radio. L-am tras înapoi de păr. I-am văzut faţa. Durerea limpede exprimată în felul în care doar chipurile umane pot izbuti să o facă. Ochii, şocaţi, dar totuşi rugători. Gura care părea să se topească.

Să se topească. Să se topească. Să se topească.

CRIMA SUPREMĂ

Nu mă voi mai uita la faţa lui din nou. El nu putea să moară câtă vreme tehnologia rămânea în interiorul lui. L-am târât spre aragaz.

— Ridică-l! i-am poruncit lui Gulliver. Ridică acum capacul!

— Capacul?

— Placa aceea încinsă…

El a făcut-o. A ridicat inelul de oţel şi l-a lăsat să cadă înapoi, şi a făcut asta fără nicio întrebare în ochi.

— Ajută-mă! am spus. El se luptă. Ajută-mă cu braţul lui.

Împreună, am avut suficientă forţă pentru a-i presa palma în jos pe metalul care ardea. Ţipătul lui, în timp ce-l ţineam acolo, a fost terifiant. Ştiind ce era ceea ce făceam, a sunat cu adevărat ca sfârşitul universului.

Comiteam crima supremă. Distrugeam darurile şi îl omoram pe unul dintre cei de un neam cu mine.

— Trebuie să-i ţinem mâna acolo! i-am strigat lui Gulliver. Trebuie să i-o ţinem acolo! Ţine! Ţine! Ţine!

Şi apoi mi-am îndreptat atenţia spre Jonathan:

— Spune-le că s-a terminat, am şoptit. Spune-le că ţi-ai îndeplinit misiunea. Spune-le că ai avut o problemă cu darurile şi că nu vei mai fi capabil să te întorci. Spune-le şi o să fac să se oprească durerea.

O minciună. Şi un pariu riscant: că ei erau acordaţi la el şi nu la mine. Dar unul necesar. El le-a spus, dar durerea lui a continuat.

Cât timp a stat el astfel? Secunde? Minute? Era ca enigma lui Einstein. Plita încinsă împotriva fetei drăguţe. Spre sfârşitul trebii, Jonathan era în genunchi şi îşi pierdea cunoştinţa.

Lacrimile şiroiau pe faţa mea când am tras acea mizerie lipicioasă de mână la o parte. I-am verificat pulsul. Era mort. Cuţitul i-a pătruns prin piept când cădea pe spate. M-am uitat la mână şi la faţa lui, şi totul era limpede. El fusese deconectat, nu doar de la gazde, ci şi de la viaţă.

Motivul pentru care era limpede era că redevenea el însuşi – se producea reconfigurarea celulară care urmează automat morţii, întreaga lui formă se schimba, răsucindu-se spre înăuntru, faţa i se aplatiza, craniul i se lungea, pielea i se împestriţa cu nuanţe de purpuriu şi violet. Doar cuţitul din spate rămânea la fel. Era straniu. În contextul acelei bucătării pământene, această creatură, structurată în mod precis aşa cum fusesem structurat eu însumi, îmi părea complet străină, de pe altă planetă.

Un monstru. O bestie. Un ceva altceva.

Gulliver se holba, dar nu spunea nimic. Şocul era atât de profund, că era o mare provocare pentru ca el să respire, necum să mai vorbească.

Nici eu nu voiam să vorbesc, dar din motive practice, într-adevăr, îmi făceam griji că, probabil, deja spusesem prea multe. Poate că gazdele auziseră tot ce spusesem în acea bucătărie. Habar nu aveam. Ceea ce ştiam însă era că mai aveam un lucru de făcut.

Ei ţi-au luat ţie puterile, dar nu şi le-au retras şi pe ale lor.

Dar, înainte de a putea să fac eu ceva, o maşină a tras afară. Isobel era acasă.

— Gulliver, e mama ta. Ţine-o departe. Avertizeaz-o!

El a părăsit camera. Am oprit căldura acelei plăci fierbinţi şi mi-am poziţionat mâna lângă locul unde fusese mâna lui, acolo unde bucăţi din carnea lui încă mai sfârâiau. Şi am apăsat-o în jos, şi am simţit o durere pură şi totală care a dus departe spaţiul şi timpul, şi sentimentul de vinovăţie.

NATURA REALITĂŢII

Ştiţi, viaţa civilizată se bazează pe un număr uriaş de iluzii la care noi toţi colaborăm în mod voit. Problema e că noi uităm
după o vreme că ele sunt iluzii şi suntem profund şocaţi atunci când realitatea se destramă de jur împrejurul nostru.

J.C. BALLARD

Ce era realitatea?

Un adevăr obiectiv? O iluzie colectivă? Părerea majorităţii? Produsul unei înţelegeri istorice? Un vis? Un vis. Ei bine, da, poate. Dar, dacă acesta fusese un vis, atunci fusese unul din care încă nu mă trezisem.

Dar, odată ce umanii studiază cu adevărat lucrurile în profunzime – în oricare dintre domeniile divizate în mod artificial ale fizicii cuantice sau biologiei, sau ştiinţelor neurologice, sau matematicii, sau iubirii –, ei ajung mai aproape şi tot mai aproape de nonsens, iraţionalitate şi anarhie. Tot ceea ce ştiu ei este contrazis, iar şi iar. Pământul nu e plat, lipitorile nu au nicio valoare medicală, nu există niciun Dumnezeu, progresul e un mit, prezentul e tot ce avem.

Şi asta nu se întâmplă numai pe scară mare. I se întâmplă şi fiecărui uman luat în mod individual.

În fiecare viaţă există un moment. O criză. Una care spune: „Ceea ce cred e greşit”. Li se întâmplă tuturor, singura diferenţă fiind cum îi schimbă acea informaţie. În cele mai multe situaţii, e pur şi simplu vorba de un caz de îngropare a acelei informaţii şi apoi de a pretinde că ea nu se află acolo. Aşa îmbătrânesc oamenii. Asta este, în cele din urmă, ceea ce le încreţeşte feţele şi le îndoaie spinările şi le micşorează gurile şi ambiţiile. Povara acestei negări. Stresul cauzat de ea. Acest lucru nu le este unic umanilor. Unicul şi cel mai mare act de curaj sau de nebunie pe care îl poate face cineva, oricine, este actul schimbării.

Eram ceva. Şi acum sunt altceva.

Eram un monstru şi acum sunt un tip diferit de monstru. Unul care o să moară şi o să simtă durere, dar unul care va şi trăi, de asemenea, şi poate chiar va găsi fericirea într-o bună zi. Pentru că fericirea e posibilă pentru mine acum. Ea există de partea cealaltă a durerii.

O FAŢĂ LA FEL DE ŞOCATĂ CA LUNA

În ceea ce îl priveşte pe Gulliver, era tânăr şi putea accepta lucrurile mai bine decât mama lui. Viaţa sa nu avusese, oricum, niciodată sens pentru el, aşa că dovada supremă a naturii lipsite de sens a acesteia era un soi de uşurare pentru el. Era cineva care pierduse un tată şi, de asemenea, cineva care omorâse, dar lucrul pe care îl ucisese fusese ceva ce nu înţelegea şi cu care nu putea să aibă nicio legătură. Ar fi putut plânge pentru un câine mort, dar un vonnadorian mort nu însemna nimic pentru el. În materie de durere, era adevărat că Gulliver îşi făcea griji în legătură cu tatăl lui şi că dorea să ştie că acesta nu simţise niciun fel de durere. I-am spus că nu simţise. Era adevărat? Nu ştiam. Asta făcea parte din a fi uman, din câte descopeream. A fi uman însemna să ştii ce minciuni să spui şi când să le spui. Să iubeşti pe cineva înseamnă să îl minţi. Dar nu l-am văzut niciodată plângând pentru tatăl său. Nu ştiu de ce. Poate că îi era greu să simtă că pierduse pe cineva care nu fusese niciodată, cu adevărat, acolo, alături de el.

În orice caz, după lăsarea întunericului, l-am ajutat să târască trupul afară. Newton era treaz de-acum. Se trezise după ce tehnologia lui Jonathan se topise. Şi acum a acceptat ceea ce vedea aşa cum par câinii să accepte totul. Nu există niciun istoric canin, aşa că asta face ca lucrurile să fie mai uşoare. Nimic nu este neaşteptat. La un moment dat, el a început să sape în pământ, de parcă ar fi încercat să ne ajute, dar nu era necesar. Nu era nevoie să se sape niciun mormânt de vreme ce monstrul – şi acesta este termenul cu care mă refeream la el în mintea mea, *monstrul* –, în starea lui naturală, avea să se descompună rapid în această atmosferă bogată în oxigen. A fost o luptă să-l târâm afară, în special cu mâna mea arsă şi ţinând cont de faptul că Gulliver a trebuit să se oprească să vomite la un moment dat. Arăta cumplit, cu adevărat. Îmi aduc aminte că m-am uitat la el, cum se holba la mine pe

sub bretonul lui, cu faţa la fel de şocată ca Luna.

Newton nu era singurul nostru observator.

Isobel ne urmărea cu neîncredere. Nu dorisem ca ea să vină afară şi să vadă tot, dar ea aşa făcuse. În momentul acela, ea încă nu ştia totul. Nu ştia, spre exemplu, că soţul său era mort sau că, de fapt, cadavrul pe care îl târâm arăta, în esenţă, aşa cum arătasem şi eu cândva.

A aflat toate aceste lucruri încet-încet, dar nu suficient de încet. Ar fi avut nevoie de cel puţin vreo două secole pentru a asimila aceste informaţii, poate chiar ceva mai mult. Era ca şi cum ai lua pe cineva din Anglia perioadei Regenţei şi l-ai aduce în centrul oraşului Tokyo din secolul al XXI-lea. Ea pur şi simplu nu putea să se împace cu ele. În fond, era istoric. Cineva a cărui slujbă era să găsească modele, succesiuni şi cauze şi să transforme trecutul într-o naraţiune care să meargă pe aceeaşi cărare curbată. Numai că pe această cărare cineva aruncase ceva din cer care aterizase atât de dur, încât distrusese solul, înclinase Pământul şi făcuse ruta imposibil de navigat.

Ceea ce vrea să spună că ea s-a dus la doctor şi a cerut nişte pastile. Acelea care i s-au dat n-au ajutat-o şi ea a sfârşit prin a zăcea în pat timp de trei săptămâni din cauza extenuării. S-a sugerat că s-ar putea să aibă o boală numită sindromul oboselii cronice. Nu avea aşa ceva, desigur. Suferea doar de tristeţe. Una cauzată nu doar de pierderea soţului ei, ci, de asemenea, şi de pierderea realităţii familiare.

Ea m-a urât în timpul acesta. Îi explicasem totul: că niciunul dintre lucrurile acestea nu fusese decis de mine, că fusesem trimis aici fără voia mea, cu nicio altă însărcinare decât aceea de a opri progresul uman şi de a acţiona în numele binelui superior al întregului univers. Dar ea nu se putea uita la mine pentru că nu ştia la ce se uita. O minţisem. Mă culcasem cu ea. O lăsasem să îmi îngrijească rănile. Dar ea nu ştiuse cine fusese cel cu care se culcase. Nu conta că mă îndrăgostisem de ea şi că acesta fusese un act de sfidare totală care le salvase vieţile, ei şi lui Gulliver. Nu. Asta nu conta deloc.

Eram un ucigaş şi, pentru ea, un extraterestru.

Mâna mi se vindeca încet. M-am dus la spital şi mi-au dat o mănuşă de plastic transparentă pe care să o port, una umplută cu o cremă antiseptică. La spital m-au întrebat cum mă rănisem şi le-am spus că fusesem beat şi că mă sprijinisem de placa încinsă fără să mă gândesc şi fără să simt vreo durere până nu fusese prea târziu. Arsurile au devenit băşici şi asistenta medicală le spărsese, iar eu urmărisem cu interes în timp ce un lichid limpede se scurgea foarte încet afară.

În mod egoist, am sperat, la un anumit moment, că mâna mea rănită ar putea să stârnească ceva simpatie din partea lui Isobel. Doream să văd ochii aceia din nou. Ochii care se uitaseră îngrijoraţi la faţa mea după ce Gulliver mă atacase în somn.

M-am jucat puţin cu ideea că ar trebui să încerc şi să o conving că nimic din ceea ce îi spusesem nu fusese adevărat. Că noi eram, mai degrabă, desprinşi din realismul magic decât din literatura SF, în mod specific, din acea ramură a ficţiunii care vine întregită cu un narator pe care nu te poţi bizui. Că nu eram, cu adevărat, un extraterestru. Că eram un uman care avusese o cădere nervoasă şi că nu era nimic extraterestru sau extramarital în legătură cu mine. Gulliver era posibil să fi ştiut ce văzuse, dar Gulliver avea o minte fragilă. Aş fi putut cu uşurinţă să neg totul. Starea de sănătate a unui câine fluctuează. Oamenii cad de pe acoperişuri şi supravieţuiesc. În fond, umanii – în special adulţii – vor să creadă cele mai banale adevăruri posibile. Ei au nevoie să le creadă, pentru a-şi împiedica atât concepţiile despre lume, cât şi sănătatea mintală să se răstoarne şi să se scufunde în vastul ocean de neînţeles.

Dar, cumva, părea prea lipsit de respect şi nu am fost în stare s-o fac. Minciuni se găseau pretutindeni pe planeta aceasta, dar iubirea adevărată îşi căpătase numele acesta pentru un motiv bine întemeiat. Şi, dacă un narator îţi spune că totul nu a fost decât un vis, tu vrei să-i spui că a trecut, pur şi simplu, de la o amăgire la alta, şi că s-ar

putea trezi oricând şi din această nouă realitate. Trebuie să rămâi consecvent cu iluziile vieţii. Tot ce aveai era propria perspectivă, propria viziune, aşa că adevărul obiectiv nu avea niciun sens. Trebuia să alegi un vis şi să-i rămâi credincios. Toate celelalte erau o escrocherie. Şi, de îndată ce gustai adevărul şi iubirea, în acelaşi cocktail puternic şi ameţitor, toate scamatoriile trebuiau să ia sfârşit. Dar, deşi ştiam că nu puteam rectifica această versiune a lucrurilor şi să-mi mai rămână vreo brumă de integritate, era greu să trăiesc cu ea.

Vedeţi voi, înainte de a veni pe Pământ, nu îmi dorisem şi nu avusesem nevoie să îi pese cuiva de mine, dar acum tânjeam să am acel sentiment că are cineva grijă de mine, că aparţin cuiva, că sunt iubit.

Poate că aşteptam prea mult. Poate că era mai mult decât meritam că mi se permisese să stau în aceeaşi casă, chiar dacă trebuia să dorm pe acea hidoasă canapea purpurie.

Singurul motiv pentru care mi se permisese asta era, îmi imaginam eu, Gulliver. El dorise ca eu să stau. Îi salvasem viaţa. Îl ajutasem să-şi apere drepturile în faţa bătăuşilor. Dar iertarea lui tot a venit ca o surpriză.

Să nu mă înţelegeţi greşit. Nu era ca-n filmul *Cinema Paradiso,* dar el părea să mă accepte ca pe o formă de viaţă extraterestră cu mult mai uşor decât mă acceptase ca pe un tată.

— De unde eşti? m-a întrebat, într-o sâmbătă dimineaţa, la şapte şi cinci minute, înainte ca mama lui să se trezească.

— De foarte, foarte, foarte, foarte, foarte, foarte, foarte, foarte departe.

— Cât de departe înseamnă departe?

— E foarte greu de explicat, am spus. Vreau să spun, tu crezi că Franţa e departe.

— Încearcă numai, mi-a cerut.

Am observat castronul cu fructe. Doar cu o zi în urmă, fusesem la supermarket şi cumpărasem mâncarea sănătoasă pe care doctorul o recomandase pentru Isobel.

Banane, portocale, struguri, un grepfruit.

— În regulă, am zis, apucând grepfruitul mare. *Acesta* este soarele.

Am aşezat grepfruitul pe măsuţa de cafea. Apoi am căutat cel mai mic bob de strugure pe care l-am putut găsi. L-am aşezat la marginea mesei.

— *Acela* e Pământul, atât de mic, încât abia-abia dacă-l poţi vedea. Newton a păşit mai aproape de masă, încercând, în mod clar, să anihileze Pământul în fălci: Nu, Newton, am spus. Lasă-mă să termin!

Newton s-a retras cu coada între picioare.

Gulliver se încrunta în timp ce examina grepfruitul şi bobiţa fragilă de strugure. S-a uitat de jur împrejur:

— Păi, şi planeta ta unde e?

Cred că el, în mod cinstit, se aştepta ca eu să aşez portocala pe care o ţineam undeva, în altă parte în cameră. Lângă televizor sau pe unul dintre rafturile cu cărţi. Sau, poate, într-un caz extrem, la etaj.

— Pentru a fi o reprezentare riguroasă, această portocală ar trebui aşezată pe o măsuţă de cafea din Noua Zeelandă.

El a rămas tăcut pentru o clipă, încercând să înţeleagă nivelul de depărtare despre care vorbeam. Încă în transă, a întrebat:

— Aş putea merge acolo?

— Nu. Este imposibil.

— De ce? Trebuie c-o fi existat vreo navă spaţială.

Am clătinat din cap:

— Nu. Eu nu am călătorit. E posibil să fi ajuns, dar nu am *călătorit.*

El era nedumerit, aşa că i-am explicat, dar el a devenit încă şi mai nedumerit.

— În orice caz, ideea principală este că nu există nicio şansă ca eu să pot străbate universul mai mult decât oricare alt uman. Asta este ceea ce sunt acum şi ăsta-i locul unde va trebui să rămân.

— Ai renunţat la univers pentru o viaţă pe canapea?

— Nu mi-am dat seama că asta fac la momentul

respectiv.

Isobel a coborât la parter. Era îmbrăcată în halatul ei alb şi cu o pijama. Era palidă, dar ea era mereu palidă dimineaţa. S-a uitat la mine şi la Gulliver cum vorbeam şi, pentru un moment, a părut să întâmpine scena cu o afecţiune arareori văzută. Dar expresia s-a estompat în vreme ce ea îşi aducea aminte totul:

— Ce se-ntâmplă aici? a întrebat ea.

— Nimic, a răspuns Gulliver.

— Ce caută fructele alea acolo? a întrebat, cu urme de somn încă evidente în vocea ei liniştită.

— Îi explicam lui Gulliver de unde vin. De cât de departe.

— Tu provii dintr-un grepfruit?

— Nu. Grepfruitul reprezintă Soarele. Soarele vostru. Soarele nostru. Eu locuiam pe portocală. Care ar trebui să fie în Noua Zeelandă. Pământul e de-acum în burta lui Newton.

I-am zâmbit ei. Am crezut că ea s-ar putea să găsească asta amuzant, dar s-a uitat doar fix la mine, aşa cum se tot uita fix la mine de săptămâni întregi. De parcă aş fi fost la ani-lumină depărtare de ea.

Isobel a părăsit camera.

— Gulliver, am spus, cred că ar fi mai bine dacă aş pleca. De fapt, nici n-ar fi trebuit să fi rămas aici. Vezi tu, asta nu are legătură doar cu toate chestiile astea. Ştii cearta aia pe care am avut-o eu şi mama ta? Aceea despre care tu nu ai aflat nimic?

— Mda.

— Ei bine, i-am fost necredincios. Am făcut sex cu o femeie pe nume Maggie. Una dintre studentele mele… ale tatălui tău. Nu mi-a plăcut, dar asta nu are nicio importanţă. Nu mi-am dat seama că o s-o rănească pe mama ta, dar a rănit-o. Nu cunoşteam regulile exacte ale fidelităţii, dar asta nu-i tocmai o scuză, sau nu una pe care să o pot folosi, atâta vreme cât am minţit în mod deliberat în legătură cu atât de multe alte lucruri. Când v-am pus viaţa în pericol şi ei, şi ţie. Am oftat: Cred, cred c-o să plec.

— De ce?

Această întrebare a tras de mine. S-a întins până-n stomacul meu şi a tras:

— Cred doar că, în momentul ăsta, ar fi mai bine aşa.

— Unde o să te duci?

— Habar n-am. Nu încă. Dar nu-ţi face griji, o să-ţi dau de ştire când voi ajunge acolo.

Mama lui era înapoi în cadrul uşii.

— O să plec, i-am spus ei.

Isobel şi-a închis ochii. A tras aer în piept:

— Da, a spus ea, cu gura pe care o sărutasem cândva. Da. Poate că e mai bine aşa.

Toată faţa i s-a încreţit, de parcă pielea ei ar fi fost emoţiile pe care voia să le răsucească şi să le arunce cât colo.

Ochii ei au simţit o întindere călduţă, gingaşă. Viziunea mi s-a înceţoşat. Apoi ceva mi-a curs pe obraz, până la buze. Un lichid. Ca ploaia, dar mai cald. Salin.

Vărsasem o lacrimă.

AL DOILEA TIP DE GRAVITAŢIE

Înainte să plec, m-am dus sus, în pod. Era întuneric acolo, cu excepţia strălucirii computerului. Gulliver stătea întins în pat, uitându-se fix afară, pe fereastră.

— Nu sunt tatăl tău, Gulliver. Nu am dreptul să mă aflu aici.

— Nu. Ştiu.

Gulliver îşi molfăia brăţara. Ostilitatea sclipea în ochii lui ca sticla spartă.

— Nu eşti tatăl meu. Dar eşti exact ca el. Nu-ţi pasă niciun pic. Şi te-ai şi cuplat cu cineva pe la spatele lui mami. Şi el a făcut asta, aşa să ştii.

— Ascultă, Gulliver, eu, unul, nu încerc să vă părăsesc. Încerc s-o aduc înapoi pe mama ta, OK? Ea e un pic pierdută acum, iar prezenţa mea nu o ajută.

— E doar atât de nasol! Mă simt complet singur.

Soarele a strălucit dintr-odată prin fereastră, nedându-şi seama de starea noastră de spirit.

— Singurătatea, Gulliver, e un adevăr universal, o realitate, ca şi hidrogenul.

El a scos un oftat care ar fi trebuit, pe bune, să aparţină unui uman mai bătrân:

— E vorba doar că uneori nu mă simt deloc potrivit. Ştii tu, potrivit, făcut pentru viaţă. Vreau să spun, oamenii pe la şcoală… o mulţime dintre părinţii lor sunt divorţaţi, dar ei par să aibă o relaţie OK cu taţii lor. Şi, cât despre mine, toată lumea s-a gândit mereu, ce scuză am să o iau razna? Ce era greşit, aiurea în viaţa mea? Doar trăiam într-o casă drăguţă, cu părinţi bogaţi şi nedivorţaţi. Ce mama dracului ar putea fi în neregulă aici? Dar totu' nu era decât un rahat. Mami şi tati nu s-au iubit niciodată, nu de când îmi pot eu aduce aminte, oricum. Mami a părut să se schimbe după ce el a avut o cădere nervoasă – vreau să spun, după ce ai venit tu –, dar asta n-a fost decât iluzia ei. Vreau să spun, tu nu erai cine credea ea că eşti. E ceva când eşti mai legat de un extraterestru mai mult decât de propriul

tău tată. El era de rahat. Pe bune, nu pot să-mi amintesc nici măcar un singur sfat pe care să mi-l fi dat. Cu excepţia faptului că mi-a spus că n-ar trebui să devin arhitect, pentru că arhitecturii îi ia vreo sută de ani pentru a ajunge să fie apreciată.

— Ascultă, tu nu ai nevoie de călăuzire, Gulliver. Toate cele de care ai nevoie sunt în capul tău. Ai mai multe cunoştinţe în legătură cu universul decât oricine altcineva de pe planeta ta. Am arătat către fereastră: Tu ai văzut ce-i acolo, în spaţiu. Şi, de asemenea, ar trebui să spun, te-ai arătat tu însuţi a fi destul de puternic.

El s-a uitat din nou fix pe fereastră:

— Cum e acolo, sus?

— Foarte diferit. Totul este diferit.

— Dar cum, mai exact?

— Ei bine, până şi existenţa e diferită. Nimeni nu moare. Nu există durere. Totul este frumos. Singura religie e matematica. Nu există familii. Există gazde – ele dau instrucţiuni – şi există toţi ceilalţi. Progresul matematicii şi protecţia universului sunt cele două preocupări principale. Nu există ură. Nu există taţi şi fii. Nu există o linie clară de demarcaţie între biologie şi tehnologie. Şi totul e violet.

— Pare grozav!

— E monoton, neinteresant. E cea mai monotonă viaţă pe care ţi-o poţi imagina. Aici, voi aveţi durere şi pierdere, ăsta-i preţul care trebuie plătit. Dar răsplăţile pot fi minunate, Gulliver.

S-a uitat la mine, nevenindu-i să creadă:

— Mda. Ei bine, eu n-am habar cum să dau de ele.

A sunat telefonul. Isobel a răspuns. Câteva clipe mai târziu, ea striga către pod:

— Gulliver, e pentru tine. O fată. Nat.

Nu am putut să nu observ cel mai slab dintre zâmbetele slabe pe chipul lui Gulliver, un zâmbet care l-a făcut să se simtă ruşinat şi pe care a încercat să-l ascundă sub nori de nemulţumire în timp ce părăsea camera.

M-am aşezat jos şi am respirat, cu plămâni care într-o bună zi vor înceta să mai funcţioneze, dar care încă mai

aveau o mulţime de aer călduţ şi curat de inhalat. Apoi m-am întors spre computerul pământean primitiv al lui Gulliver şi am început să scriu ceva la tastatură, oferindu-i pe cât de multe sfaturi m-am putut gândi că i-ar fi de ajutor unui uman.

SFATURI PENTRU UN UMAN

1. Ruşinea e o pereche de cătuşe. Eliberează-te singur de ea!

2. Nu-ţi face griji în legătură cu capacităţile tale. Ai capacitatea de a iubi. Asta-i de ajuns.

3. Fii drăguţ cu alţi oameni! La nivel universal, ei sunt tu însuţi.

4. Tehnologia nu va salva umanitatea. Oamenii o vor salva.

5. Râzi! Ţi se potriveşte.

6. Fii curios! Pune totul sub semnul întrebării. Un fapt din prezent nu-i decât o ficţiune din viitor.

7. Ironia e bună, dar nu mai bună decât sentimentele.

8. Sandviciurile cu unt de arahide merg bine cu un pahar de vin alb. Să nu laşi pe nimeni să-ţi spună altceva!

9. Uneori, pentru a fi tu însuţi va trebui să uiţi de tine însuţi şi să devii altceva. Caracterul tău nu e o chestie bătută în cuie. Uneori, va trebui să te mişti ca să ţii pasul cu el.

10. Istoria este o ramură a matematicii. La fel este şi literatura. Economia este o ramură a religiei.

11. Sexul poate dăuna iubirii, dar iubirea nu poate dăuna sexului.

12. Ştirile ar trebui să înceapă cu matematica, apoi cu poezia, şi să o ia în jos de acolo.

13. Tu nu ar fi trebuit să te naşti. Existenţa ta e la fel de aproape de imposibil pe cât e posibil. Să respingi imposibilul înseamnă să te respingi pe tine însuţi.

14. Viaţa ta va avea vreo 25.000 de zile în ea. Asigură-te că îţi vei putea aduce aminte câteva dintre ele.

15. Drumul spre snobism e drumul spre nefericire. Şi invers.

16. Tragedia e doar comedia care nu a ajuns la îndeplinire. Într-o bună zi vom râde de asta. Vom râde de tot.

17. Poartă haine, neapărat, dar adu-ţi aminte că sunt

haine.

18. Aurul unei forme de viaţă biologică e cutia de aluminiu a alteia.

19. Citeşte poezie. În special poezia lui Emily Dickinson. S-ar putea să te salveze. Anne Sexton ştie ce vrea, Walt Whitman cunoaşte iarba, dar Emily Dickinson ştie totul.

20. Dacă vei deveni arhitect, adu-ţi aminte asta: pătratul e drăguţ. La fel e şi dreptunghiul. Dar poţi să exagerezi tot folosindu-le doar pe ele.

21. Nu-ţi bate capul să pleci în spaţiul cosmic până când vei putea pleca din sistemul vostru solar. Şi-apoi du-te pe Zabii.

22. Nu-ţi face griji că eşti furios. Fă-ţi griji când devine imposibil să fii furios. Pentru că atunci înseamnă că te-ai consumat.

23. Fericirea nu e *aici, în afară.* Fericirea e *acolo, înăuntru.*

24. Noile tehnologii, pe Pământ, nu înseamnă decât ceva de care vei râde peste cinci ani. Preţuieşte chestiile de care nu vei râde peste cinci ani. Cum ar fi dragostea. O poezie bună. Sau un cântec. Sau cerul.

25. Nu există decât un gen de ficţiune. Genul numit „carte”.

26. Să nu stai niciodată prea departe de un radio. Un aparat de radio îţi poate salva viaţa.

27. Câinii sunt geniile loialităţii. Şi ăsta-i genul bun de geniu pe care merită să-l ai.

28. Mama ta ar trebui să scrie un roman. Încurajeaz-o s-o facă.

29. Dacă e un apus, opreşte-te şi priveşte-l. Cunoaşterea e finită. Mirarea e infinită.

30. Nu ţinti perfecţiunea! Evoluţia şi viaţa se întâmplă doar datorită greşelilor.

31. Eşecul e o festă a luminii.

32. Eşti uman. O să-ţi pese de bani. Dar dă-ţi seama că ei nu te pot face fericit, pentru că fericirea nu e de vânzare.

33. Nu eşti cea mai inteligentă creatură din univers. Nu

eşti nici măcar cea mai inteligentă creatură de pe planeta ta. Limba bazată pe tonalităţi din cântecul unei balene cu cocoaşă manifestă mai multă complexitate decât toată opera lui Shakespeare. Nu e o competiţie. Ei bine, este. Dar nu-ţi face griji în legătură cu asta.

34. „Space Oddity” a lui David Bowie nu-ţi transmite nimic despre spaţiu cosmic, dar modelele ei muzicale sunt foarte plăcute urechii.

35. Când priveşti în sus, spre cer, într-o noapte senină, şi vezi mii de stele şi de planete, dă-ţi seama că foarte puţin se petrece pe cele mai multe dintre ele. Chestiile importante sunt cu mult, mult mai departe.

36. Într-o bună zi umanii vor locui pe Marte. Dar nimic de acolo nu va fi mai captivant decât o singură dimineaţă cu cerul acoperit de nori de pe Pământ.

37. Nu încerca tot timpul să fii cool, indiferent, rece. Tot universul e rece. Fărâmele călduţe sunt cele care contează.

38. Walt Whitman avea dreptate cel puţin în legătură cu un lucru. O să te contrazici pe tine însuţi. Eşti mare. Conţii mulţimi întregi.

39. Nimeni nu are vreodată cu totul dreptate despre nimic. Niciunde.

40. Toţi suntem o comedie. Dacă oamenii râd de tine, atunci ei nu prea înţeleg bancul care sunt ei înşişi.

41. Mintea ta e deschisă. N-o lăsa niciodată să devină încuiată.

42. Într-o mie de ani, dacă oamenii vor supravieţui atât de mult, tot ce ştii va fi infirmat. Şi înlocuit cu mituri încă şi mai mari.

43. Totul contează.

44. Ai puterea de a opri timpul. O faci sărutând pe cineva. Sau ascultând muzică. Apropo, muzica e modul în care vezi lucruri pe care nu le poţi vedea altfel. Este cel mai complicat lucru pe care îl aveţi. E o super-putere. Ţine-o tot aşa cu chitara bas. Eşti bun la asta. Intră într-o trupă.

45. Prietenul meu Ari a fost unul dintre cei mai înţelepţi

umani care au trăit vreodată. Citeşte-l.

46. Un paradox. Lucrurile de care nu ai neapărat nevoie pentru a trăi – cărţile, arta, cinematograful, vinul şi aşa mai departe – sunt exact lucrurile de care ai nevoie pentru *a trăi.*

47. O vacă rămâne o vacă chiar dacă o redenumeşti carne de vită.

48. Nu există două coduri morale care să se potrivească perfect. Acceptă diferitele nuanţe, câtă vreme nu sunt atât de ascuţite încât să te poată răni.

49. Să nu-ţi fie frică de nimeni. Tu ai omorât cu un cuţit de pâine un asasin extraterestru trimis din cealaltă parte a universului. Totodată, ai o lovitură de pumn tare grea.

50. Într-un anumit moment, chestii rele se vor întâmpla. Să ai pe cineva de care să te ţii tare.

51. Alcoolul seara e foarte plăcut. Mahmurelile de dimineaţa sunt foarte neplăcute. Într-un anumit moment, va trebui să alegi: ori serile, ori dimineţile.

52. Dacă râzi, verifică dacă nu cumva vrei, cu adevărat, să plângi. Şi viceversa.

53. Să nu-ţi fie niciodată frică să spui unei persoane că o iubeşti. Există lucruri în neregulă cu lumea ta, dar excesul de iubire nu este unul dintre ele.

54. Fata aceea cu care eşti la telefon acum… Vor mai fi şi altele. Dar sper că e drăguţă.

55. Nu sunteţi singura specie de pe Pământ dotată cu tehnologie. Uită-te la furnici numai! Ce fac ele cu rămurelele şi frunzele e destul de uimitor.

56. Mama ta l-a iubit pe tatăl tău. Chiar dacă ea pretinde că nu l-a iubit.

57. Există o grămadă de idioţi în specia voastră. Grămezi peste grămezi. Tu nu eşti unul dintre ei. Ţine-te bine!

58. Nu lungimea vieţii e aceea care contează. Ci profunzimea ei. Dar, în timp ce-ţi scobeşti vizuina, păstrează soarele deasupra ta.

59. Numerele sunt drăguţe. Numerele prime sunt frumoase. Înţelege asta.

60. Supune-te capului tău. Supune-te inimii tale.

Supune-te instinctului tău. De fapt, supune-te tuturor, cu excepţia ordinelor.

61. Într-o bună zi, dacă vei ajunge într-o poziţie de putere, spune-le oamenilor asta: doar pentru că puteţi, asta nu înseamnă că şi trebuie. Există o putere şi o frumuseţe în conjecturile nedemonstrate, buzele nesărutate şi florile neculese.

62. Fă focuri. Dar numai metaforic. Asta dacă nu cumva ţi-e frig şi e un loc sigur. Caz în care: fă focuri.

63. Nu tehnica e importantă, ci metoda. Nu cuvintele, ci melodia.

64. Fii viu! Asta este datoria ta supremă pe această lume.

65. Să nu crezi că ştii. Să ştii că tu crezi.

66. În timp ce o gaură neagră se formează, creează o explozie imensă de radiaţii gamma care orbeşte galaxii întregi cu lumina ei şi distruge milioane de lumi. Tu poţi să dispari în orice secundă. În aceasta. Sau în aceasta. Sau în aceasta. Asigură-te, pe cât de des posibil, că faci ceva ce ai fi fericit să mori făcând.

67. Războiul chiar este răspunsul. Numai că la întrebarea greşită.

68. Atracţia fizică este, înainte de toate, de natură glandulară.

69. Ari credea că noi toţi suntem o simulare. Materia e o iluzie. Totul e silicon. S-ar putea să fi avut dreptate. Dar emoţiile voastre? Ele sunt solide.

70. Nu tu eşti de vină. Ei sunt. (Nu, pe bune. Aşa-i.)

71. Plimbă-l pe Newton ori de câte ori poţi. Îi place să iasă din casă. Şi este un câine minunat.

72. Cei mai mulţi umani nu se prea gândesc prea mult la diverse lucruri. Ei supravieţuiesc gândindu-se doar la trebuinţe şi dorinţe. Dar tu nu eşti unul dintre ei. Fii atent!

73. Nimeni nu te va înţelege. Şi, în cele din urmă, nici nu-i aşa de important. Ce e important e că tu te înţelegi pe tine.

74. Un quark nu e cel mai mic lucru. Dorinţa pe care o vei avea pe patul tău de moarte – să fi muncit mai din greu

–, acela este cel mai mic lucru. Pentru că nu va fi acolo.

75. Politeţea este, adesea, doar frică. Bunăvoinţa este întotdeauna curaj. Dar să ţii la cineva e ceea ce te face uman. Ţine mai mult la alţii şi vei deveni mai uman.

76. În mintea ta, schimbă numele tuturor zilelor cu sâmbătă. Şi schimbă numele muncii cu joacă.

77. Când te uiţi la ştiri şi vezi membri ai speciei tale în necaz, să nu crezi că nu ai putea face nimic. Dar să ştii că acest lucru nu se realizează doar uitându-te la ştiri.

78. Te scoli. Îţi pui hainele pe tine. Şi apoi îţi pui personalitatea pe tine. Alege cu înţelepciune.

79. Leonardo da Vinci nu a fost unul dintre voi. A fost unul dintre noi.

80. Limba este un eufemism. Iubirea e adevărul.

81. Nu poţi găsi fericirea căutând un sens vieţii. Sensul e doar al treilea lucru în ordinea importanţei. Vine după a iubi şi a fi.

82. Dacă tu crezi că ceva e urât, uită-te mai atent. Urâţenia e doar un eşec de vedere.

83. O oală observată nu va fierbe niciodată. Asta-i tot ce trebuie să ştii despre fizica cuantică.

84. Tu eşti mai mult decât suma particulelor tale. Şi asta chiar e o sumă frumuşică.

85. Evul Întunericului nu a luat niciodată sfârşit. (Dar să nu-i spui asta mamei tale.)

86. Să îţi placă, de fapt, ceva înseamnă să îl jigneşti. Iubeşte-l sau urăşte-l. Fii pasionat, înflăcărat. Pe măsură ce civilizaţia avansează, la fel face şi indiferenţa. E o boală. Imunizează-te împotriva ei cu ajutorul artei. Şi al iubirii.

87. Materia întunecată e necesară pentru a ţine la un loc galaxiile. Mintea ta e o galaxie. Cu mai mult întuneric decât lumină. Dar lumina îi dă valoare.

88. Ceea ce vrea să spună: să nu te sinucizi. Chiar şi atunci când întunericul e total. Să ştii, mereu, că viaţa nu e imobilă. Timpul e spaţiu. Te mişti printre galaxii. Aşteaptă să apară stelele.

89. La nivel subatomic, totul este complex. Dar tu nu trăieşti la nivel subatomic. Tu ai dreptul să simplifici. Dacă

nu o vei face, vei înnebuni.

90. Dar să ştii asta: bărbaţii nu sunt de pe Marte. Femeile nu sunt de pe Venus. Să nu cazi în capcana categoriilor. Toţi sunt toate. Fiecare ingredient din interiorul unei stele este şi în interiorul tău, şi fiecare personalitate care a existat vreodată concurează în mintea ta pentru a primi rolul principal.

91. Ai noroc să fii viu. Trage aer în piept şi lasă-te pătruns de minunile vieţii. Să nu accepţi niciodată ca pe ceva dat, indiscutabil, nici măcar o singură petală a unei singure flori.

92. Dacă vei avea copii şi îl vei iubi pe unul mai mult decât pe altul, străduieşte-te să îndrepţi asta. Pentru că ei vor şti, chiar dacă iubirea va fi mai puţină cu doar un atom. Un singur atom e tot ce ai nevoie pentru a produce o explozie foarte mare.

93. Şcoala e o glumă. Dar rabd-o, pentru că eşti foarte aproape de sfârşitul ei şi de poanta din final.

94. Nu trebuie să fii profesor universitar. Nu trebuie să fii nimic. Nu forţa lucrurile. Bâjbâie după drumul tău şi să nu încetezi să bâjbâi până nu vei găsi ceva care să ţi se potrivească. Poate că nu ţi se va potrivi nimic. Poate că tu eşti un drum, nu o destinaţie. Asta-i în regulă. Fii un drum! Dar asigură-te că e unul care să aibă ceva la care să te uiţi pe fereastră.

95. Fii bun cu mama ta. Şi încearcă s-o faci fericită.

96. Eşti un om bun, Gulliver Martin.

97. Te iubesc. Să-ţi aminteşti asta.

O FOARTE SCURTĂ ÎMBRĂŢIŞARE

Am împachetat o valiză cu hainele lui Andrew Martin şi apoi am plecat.

— Unde o să te duci? m-a întrebat Isobel.

— Habar nu am. O să găsesc eu ceva undeva. Nu-ţi face griji.

Ea arăta ca şi cum urma să îşi facă griji. Ne-am îmbrăţişat. Mi-era dor ca ea să fredoneze melodia principală din *Cinema Paradiso.* Mi-era dor să o aud vorbindu-mi despre Alfred cel Mare. Mi-era dor să-mi facă un sandvici, să toarne TCP (un antiseptic) pe un tampon de vată. Mi-era dor ca ea să-mi împărtăşească grijile ei legate de serviciu sau de Gulliver. Dar ea nu a făcut nimic din toate astea. Nu putea.

Îmbrăţişarea a luat sfârşit. Newton, lângă ea, a privit în sus spre mine cu cei mai oropsiţi ochi.

— La revedere! am spus.

Şi am străbătut aleea cu pietriş, spre drum şi undeva, în universul sufletului meu, o învăpăiată stea dătătoare de viaţă a suferit un colaps şi o gaură foarte neagră a început să se formeze.

MELANCOLICA FRUMUSEŢE A UNUI SOARE CARE APUNE

Uneori, cel mai greu lucru este să fii, pur şi simplu, uman.

MICHAEL FRANTI

Desigur, chestia cu găurile negre e că sunt, de fapt, cu adevărat, foarte curate şi ordonate. Nu există nicio neorânduială, niciun talmeş-balmeş într-o gaură neagră. Toate chestiile alea dezordonate care trec prin orizontul evenimentelor, toată acea materie şi toată acea radiaţie care cad sunt comprimate până în cea mai micuţă stare în care e posibil să existe. O stare care ar putea fi numită, cu uşurinţă, absolut nimic.

Găurile negre, cu alte cuvinte, oferă claritate. Pierzi căldura şi focul stelei, dar câştigi ordine şi pace. Concentrare absolută.

Ceea ce vrea să spună că ştiam ce aveam de făcut.

Urma să rămân ca Andrew Martin. Asta era ceea ce îşi dorea Isobel. Vedeţi voi, ea dorea cea mai mică agitaţie posibilă. Nu voia un scandal sau o investigaţie pentru găsirea unei persoane dispărute, sau o înmormântare. Aşadar, făcând ce am crezut că e mai bine, m-am mutat, am închiriat un mic apartament în Cambridge pentru o vreme, şi apoi am început să-mi caut o slujbă în altă parte, undeva, în lume.

În cele din urmă, am primit o slujbă de profesor în America, la Universitatea Stanford, în California. Odată ajuns acolo, m-am descurcat pe cât de bine trebuia să o fac, asigurându-mă, în acelaşi timp, că nu fac, totuşi, nimic pentru a duce la avansarea înţelegerii matematice care să ducă la un salt al progresului tehnologic. Într-adevăr, aveam un afiş pe peretele biroului cu o fotografie a lui Albert Einstein şi una dintre afirmaţiile lui celebre: „Progresul tehnologic e ca un topor în mâinile unui animal

patologic.”

Nu am menţionat niciodată nimănui nimic despre o demonstraţie a ipotezei Riemann, decât numai pentru a-mi convinge semenii de inerenta ei posibilitate. Principalul motiv pentru a face asta era pentru a mă asigura că niciun vonnadorian nu va mai avea vreodată nevoie să viziteze Pământul. Dar, totodată, şi pentru că Einstein avea dreptate. Oamenii nu erau buni la aplicarea progresului şi nu voiam să văd că se pricinuia mai multă distrugere decât era necesar pe această planetă sau de către ea.

Trăiam de unul singur. Aveam un apartament drăguţ în Palo Alto pe care l-am umplut cu plante.

M-am îmbătat, m-am drogat, am ajuns sus, am ajuns mai jos decât josul.

Am pictat ceva artă, am mâncat mic dejunuri cu unt de arahide şi odată m-am dus chiar la un cinematograf de artă să văd trei filme de Fellini unul după altul.

Am răcit, am căpătat un ţiuit în urechi, şi am mâncat un crevete otrăvit.

Mi-am cumpărat un glob pământesc şi stau adesea în faţa lui, învârtindu-l.

M-am simţit negru de tristeţe, roşu de mânie şi verde de invidie. Am simţit tot curcubeul uman.

Am plimbat un câine pentru o doamnă în vârstă din apartamentul de deasupra mea, dar câinele ăsta nu a fost niciodată chiar ca Newton. Am vorbit la un pahar de şampanie caldă la solemnităţi universitare. Am ţipat în păduri doar pentru a auzi ecoul. Şi în fiecare noapte mă întorceam înapoi şi reciteam Emily Dickinson.

Mă simţeam singur, dar, în acelaşi timp, am ajuns să îi preţuiesc pe ceilalţi oameni un pic mai mult decât se preţuiau ei înşişi. În fond, ştiam că poţi călători ani-lumină peste ani-lumină şi să nu dai peste nici măcar unul singur. Ocazional, mai şi plângeam doar uitându-mă la ei, în timp ce stăteam într-una dintre enormele biblioteci din campus.

Uneori, mă trezeam la trei dimineaţa şi mă descopeream plângând fără niciun motiv specific. Alteori, stăteam pe fotoliul meu *bean bag* şi mă holbam în spaţiu, urmărind

firele de praf suspendate în razele de lumină a soarelui.

Am încercat să nu îmi mai fac prieteni. Ştiam că, pe măsură ce prieteniile avansau, întrebările aveau să devină tot mai inoportune şi nu voiam să mint oamenii. Ei aveau să mă întrebe despre trecutul meu, de unde eram, despre copilărie. Uneori, un student sau un coleg conferenţiar se mai uita la mâna mea şi la pielea purpurie şi cicatrizată, dar nu mă luau niciodată la întrebări.

Universitatea Stanford era un loc fericit. Toţi studenţii purtau zâmbete şi pulovere roşii şi păreau foarte bronzaţi şi foarte sănătoşi pentru nişte forme de viaţă care petreceau zile întregi în faţa unor ecrane de computer. Mă plimbam ca o fantomă prin agitaţia curţii, respirând aerul cald şi încercând să nu mă înspăimânt de mărimea ambiţiei umane care mă înconjura.

M-am îmbătat de multe ori cu vin alb, ceea ce m-a făcut să devin o raritate. Nimeni nu părea să aibă mahmureli în locul ăsta. De asemenea, nu-mi plăcea nici îngheţata din iaurt – o problemă uriaşă, de vreme ce toată lumea de la Stanford *trăia* numai cu îngheţată din iaurt.

Mi-am cumpărat muzică. Debussy, Ennio Morricone, Beach Boys, Al Greene. M-am uitat la *Cinema Paradiso.* Era un cântec al celor de la Talking Heads care se numea *This Must Be the Place* („Ăsta trebuie să fie locul”) pe care îl puneam iar şi iar, cu toate că asta mă făcea să fiu melancolic şi să tânjesc să îi aud ei vocea din nou sau să aud paşii lui Gulliver pe scări.

Am citit şi o grămadă de poezie, de asemenea, deşi aceasta avea, adesea, un efect similar. Într-o zi eram în librăria campusului şi am văzut un exemplar din *Evul Întunericului* de Isobel Martin. Am stat acolo, în picioare, pentru o perioadă care trebuie să fi fost o mare parte dintr-o jumătate de oră, citindu-i cuvintele cu voce tare: „Recent devastată de vikingi”, spuneam, citind penultima pagină, „Anglia se afla într-o situaţie disperată la care a răspuns cu masacrarea brutală a coloniştilor danezi din 1002. În timpul următorului deceniu, aceste frământări s-au dovedit a genera violenţe încă şi mai mari pe măsură ce

danezii s-au angajat într-o serie de represalii, care au culminat cu stăpânirea daneză a Angliei din 1013…” Mi-am apăsat pagina pe faţă, imaginându-mi că e pielea ei.

Am călătorit în interes de serviciu. Am fost la Paris, Boston, Roma, São Paolo, Berlin, Madrid, Tokyo. Doream să-mi umplu mintea cu feţe umane, pentru a uita chipul lui Isobel. Dar asta a avut efectul contrar. Studiind întreaga specie umană, m-am simţit şi mai atras spre ea în mod specific. Gândindu-mă la nor, am însetat după picătura de ploaie.

Aşa că mi-am încheiat călătoriile şi m-am reîntors la Stanford, şi am încercat o tactică diferită. Am încercat să mă pierd în natură.

Partea cea mai importantă a zilei mele a devenit seara, când mă urcam în maşină şi mergeam afară din oraş. Adesea mă îndreptam spre munţii Santa Cruz. Exista un loc acolo numit Parcul de Stat Big Basin Redwoods. Îmi parcam maşina şi mergeam de colo până colo, uitându-mă lung, cuprins de mirare, la copacii uriaşi, la gaiţele pătate şi la ciocănitori, la veveriţe şi ratoni, şi, uneori, la câte un cerb cu coada neagră. Câteodată, dacă ajungeam suficient de devreme, mă plimbam pe poteca abruptă de lângă cascada Berry Creek, ascultând iureşul apei care era adesea însoţit de orăcăitul pe tonalităţi joase al broaştelor arboricole.

Alteori mergeam cu maşina pe Highway One şi mă duceam pe plajă, să privesc apusul. Acolo apusurile erau frumoase. Eram hipnotizat de-a dreptul de ele. În trecut ele nu însemnaseră nimic pentru mine. În fond, un apus de soare nu e nimic, de fapt, decât încetinirea luminii. La apus, lumina are mai multe lucruri de străbătut, şi e difuzată de picăturile norilor şi de particulele de aer. Dar de când am devenit uman eram, pur şi simplu, înmărmurit de culori. Roşu, portocaliu, roz. Uneori există şi urme stăruitoare de violet, de asemenea.

Stăteam pe plajă, în timp ce valurile se spărgeau şi se retrăgeau pe nisipul sclipitor ca nişte vise pierdute. Toate acele molecule fără ţinere de minte, care se uneau, se

contopeau, creând o minune improbabilă.

Adesea, astfel de privelişti erau înceţoşate de lacrimi. Simţeam frumoasa melancolie de a fi om, captată perfect de apusul soarelui. Pentru că, la fel ca şi cu apusul, să fii om însemna să fii între lucruri; o zi, explodând în culori disperate în timp ce se îndrepta, ireversibil, către noapte.

Într-o noapte am stat aşezat pe plajă în timp ce se lăsa amurgul. O femeie de vreo patruzeci şi ceva de ani a trecut pe acolo, desculţă, cu un câine prepelicar şi fiul ei adolescent. Şi, cu toate că această femeie arăta destul de diferit de Isobel, şi cu toate că fiul ei era blond, vederea lor mi-a dat stomacul peste cap şi mi-a desfundat sinusurile.

Mi-am dat seama că aproape zece mii de kilometri pot fi o distanţă infinit de mare.

— Sunt *aşa într-un hal fără de hal* de uman! le-am spus espadrilelor mele.

Şi chiar asta voiam să spun. Nu numai că îmi pierdusem darurile, dar, din punct de vedere emoţional, eram la fel de slab ca oricare dintre ei. M-am gândit la Isobel, stând şi citind despre Alfred cel Mare sau despre Europa carolingiană, sau despre antica Bibliotecă din Alexandria.

Aceasta era, mi-am dat eu seama, o planetă frumoasă. Poate că nu era cea mai frumoasă dintre toate. Numai că frumuseţea îşi creează propriile probleme. Te uiţi la o cascadă sau la un ocean sau la un apus de soare şi te trezeşti că vrei să le împărţi cu cineva.

„Frumuseţea – nu poate fi cauzată”, scria Emily Dickinson. „Ea este.”

Într-un fel, se înşela. Disiparea luminii pe distanţe mari creează un apus. Spargerea valurilor oceanului de o plajă e creată de maree care, la rândul lor, sunt rezultatul forţelor gravitaţionale exercitate de Soare şi de Lună, precum şi de rotaţia Pământului. Toate acestea sunt cauze.

Misterul constă în modul cum toate aceste lucruri devin frumoase.

Şi ele nu ar fi fost frumoase cândva, cel puţin nu în ochii mei. Pentru a trăi experienţa frumuseţii pe Pământ aveai nevoie să trăieşti experienţa durerii şi să cunoşti ce

înseamnă să fii muritor. De aceea atât de multe dintre lucrurile care sunt frumoase pe această planetă au de a face cu timpul care trece şi cu Pământul care se învârteşte. Ceea ce s-ar putea să explice, de asemenea, de ce să te uiţi la o asemenea frumuseţe naturală însemna, totodată, să simţi tristeţea şi dorul pentru o viaţă netrăită.

Iar în acea seară exact acest tip specific de tristeţe este acela pe care l-am simţit.

A sosit cu propria lui forţă de atracţie gravitaţională, trăgând de mine spre est, spre Anglia. Mi-am spus că nu doream decât să-i văd din nou, pentru o ultimă dată. Că doream doar să îi mai zăresc din depărtare, să văd cu ochii mei că erau în siguranţă.

Şi, dintr-o pură coincidenţă, vreo două săptămâni mai târziu, am fost invitat la Cambridge să iau parte la o serie de prelegeri care urmau să dezbată relaţia dintre matematică şi tehnologie. Şeful departamentului meu, un individ vesel şi rezistent, pe nume Christos, mi-a spus că el credea că ar fi trebuit să merg.

— Da, Christos, am spus, în timp ce stăteam pe un coridor cu o podea făcută din lemn de pin lustruit. Cred că s-ar putea s-o fac.

CÂND GALAXIILE INTRĂ ÎN COLIZIUNE

Dintre toate locurile, imaginaţi-vă, am stat în internatul din Corpus Christi şi am încercat să nu ies în evidenţă. Îmi lăsasem o barbă de acum, eram bronzat, şi mă îngrăşasem un pic, aşa că oamenii aveau tendinţa să nu mă recunoască.

Mi-am ţinut prelegerea.

În nu puţine zeflemeli venite din partea colegilor mei universitari, le-am spus acestora că matematica era un tărâm periculos şi că oamenii îl exploraseră pe cât de complet putuseră. Pentru a progresa în continuare, le-am spus, ar fi însemnat să ne îndreptăm spre un ţinut al nimănui plin de primejdii necunoscute.

În public se afla şi o femeie drăguţă cu părul roşcat pe care am recunoscut-o imediat ca fiind Maggie. Ea a venit la mine după aceea şi m-a întrebat dacă aş vrea să merg la „Pălăria şi Penele”. Am zis nu, iar ea a părut să ştie ce voiam să spun cu asta şi, după ce a pus o întrebare jovială despre barba mea, a părăsit amfiteatrul.

După aceea, m-am dus să fac o plimbare, gravitând, în mod natural, spre facultatea lui Isobel.

Nu a trebuit să merg prea departe, că am şi zărit-o. Mergea pe partea cealaltă a străzii, şi nu m-a văzut. Era straniu, cât de plin de semnificaţie era momentul pentru mine şi cât de insignifiant pentru ea! Apoi mi-am amintit mie însumi că, atunci când galaxiile intră în coliziune, ele trec una prin alta cu totul, aparent lin.

Abia dacă mai puteam să respir, privind-o, şi nici măcar nu am băgat de seamă că începea să plouă. Eram fascinat de ea. De toate cele unsprezece trilioane de celule ale ei.

Un alt lucru straniu era cum absenţa îmi intensificase sentimentele pentru ea. Cum tânjeam după dulcea realitate de zi cu zi în care să fiu, pur şi simplu, cu ea, să purtăm conversaţii banale despre cum ne-au decurs zilele. Blândul, imposibil de depăşitul confort al coexistenţei. Nu mă puteam gândi la un alt motiv mai bun pentru existenţa

universului decât pentru ca ea să existe în el.

Şi-a deschis umbrela de parcă ar fi fost doar o altă femeie oarecare care îşi deschidea umbrela, şi a continuat să meargă, oprindu-se doar pentru a da nişte bani unui homeless cu un impermeabil lung şi un picior bolnav. Care era Winston Churchill.

ACASĂ

Nu poţi să iubeşti şi să nu faci nimic.

GRAHAM GREENE, *Sfârşitul unei iubiri*

Ştiind că nu o puteam urmări pe Isobel, dar simţind nevoia de a lua legătura cu cineva, l-am urmărit pe Winston Churchill. L-am urmat încet, nebăgând în seamă ploaia, simţindu-mă fericit că o văzusem pe Isobel şi că ea era vie şi nevătămată, şi la fel de liniştită şi frumoasă aşa cum fusese dintotdeauna (chiar şi atunci când fusesem prea orb pentru a aprecia asta).

Winston Churchill se îndrepta spre parc. Era acelaşi parc în care Gulliver îl plimba pe Newton, dar ştiam că era prea devreme după-amiaza pentru a da peste ei doi, aşa că l-am urmat mai departe. El mergea încet-încet, trăgându-şi piciorul de parcă acesta ar fi fost de trei ori mai greu decât restul corpului său în întregime. În cele din urmă, a ajuns la o bancă. Era vopsită în verde, banca aceasta, dar vopseaua se cojea, dând la iveală lemnul de dedesubt. M-am aşezat şi eu pe aceasta. Am stat o vreme într-o tăcere înmuiată în ploaie.

El mi-a oferit o gură din cidrul său. I-am spus că mi-era bine. Cred că m-a recunoscut, dar nu eram sigur.

— Le-am avut pe toate cândva, mi-a spus el.

— Toate?

— O casă, o maşină, un serviciu, o femeie, un puşti.

— Of, cum le-ai pierdut?

— Din cauza celor două biserici ale mele. Casa de pariuri şi magazinul de băuturi. Şi m-am tot dus la vale până jos de tot. Iar acum sunt aici cu absolut nimic, dar sunt eu însumi cu absolut nimic. Un nimic al dracului de cinstit.

— Ei bine, ştiu cum te simţi.

Winston Churchill părea neîncrezător:

— Mda. Sigur că ştii, gagiule.

— Eu am renunţat la viaţa veşnică.

— Ah, vasăzică erai călugăr?

— Ceva de genul ăsta.

— Iar acu eşti aci, jos, păcătuind ca noi toţi ceilalţi.

— Mda.

— Ei bine, numa' să nu-ncerci să-mi atingi din nou piciorul şi-o să ne-nţelegem de minune.

Am zâmbit. El *chiar* mă recunoscuse:

— N-am s-o fac. Îţi promit.

— Carevasăzică, oare ce te-a făcut să renunţi la veşnicie, dacă nu te superi că te-ntreb?

— Habar n-am. Încă mai încerc să rezolv problema asta.

— Noroc la faza asta, gagiule, mult noroc cu asta!

— Mulţumesc.

El şi-a scărpinat obrazul şi a slobozit un fluierat nervos:

— Ei, nu se-ntâmplă să ai niscai bani la tine, aşa-i?

Am scos o bancnotă de zece lire din buzunar.

— Eşti un star clasa-ntâi, gagiule!

— Ei bine, poate că toţi suntem, am spus, privind în sus, spre adevăratele stele.

Şi acela a fost sfârşitul convorbirii noastre. Lui i s-a terminat cidrul şi nu a mai avut niciun motiv să rămână. Aşa că s-a ridicat şi s-a îndepărtat, scâncind din cauza durerii provocate de piciorul lui betegit, în timp ce adierea făcea florile să se aplece înspre el.

Era straniu. De ce simţeam lipsa asta înăuntrul meu? Această nevoie de a aparţine?

Ploaia s-a oprit. Cerul era senin acum. Am rămas unde eram, pe o bancă acoperită de picături de ploaie care se evaporau încetişor. Ştiam că se făcea târziu şi mai ştiam că ar fi trebuit, probabil, să mă îndrept înapoi spre Corpus Christi, dar nu aveam niciun imbold să fac asta.

Ce făceam aici?

Care era funcţia, rolul meu în univers?

Am chibzuit şi-am chibzuit, şi-am tot chibzuit, şi am simţit o senzaţie stranie. Ca şi cum aş fi alunecat uşor spre o limpezire, spre focalizarea imaginii.

Mi-am dat seama că, în ciuda faptului că eram pe Pământ, am trăit în anul acesta care trecuse aşa cum

trăisem mereu. Crezusem, pur şi simplu, că puteam merge mai departe, că puteam înainta. Numai că nu mai eram eu însumi. Eram un om, mai mult sau mai puţin. Şi umanii sunt numai şi numai schimbare. Ăsta e modul în care supravieţuiesc ei, făcând şi desfăcând, şi făcând din nou.

Şi eu făcusem nişte lucruri pe care nu le mai puteam desface, dar erau şi altele pe care le puteam ameliora. Devenisem un om pentru că trădasem raţionalitatea şi mă supusesem sentimentelor. Pentru a rămâne eu însumi, ştiam că va veni un moment când va trebui să fac din nou acelaşi lucru.

Timpul a trecut.

Mijindu-mi ochii, am privit din nou cerul.

Soarele Pământului părea singur, în mare măsură, dar, cu toate acestea, avea rude pe tot cuprinsul galaxiei, stele care se născuseră în exact acelaşi loc ca el, dar care acum erau foarte, foarte departe unele de altele, luminând lumi foarte diferite.

Eu eram precum Soarele.

Eram la mare depărtare de locul unde îmi începusem existenţa. Şi mă schimbasem. Cândva credeam că puteam trece prin timp aşa cum un neutrino trece prin materie, fără pic de efort şi fără să se oprească pentru a se gândi, pentru că timpul nu o să se termine niciodată.

În timp ce stăteam pe banca aceea, un câine a venit la mine. Nasul lui s-a vârât în piciorul meu.

— Bună, am şoptit, prefăcându-mă că nu-l cunosc pe acest anume prepelicar din rasa Springer Spaniel englez.

Dar ochii lui rugători au rămas pironiţi asupra mea, chiar şi în timp ce îşi îndrepta nasul spre pelvis. I se reîntorsese artrita. Era chinuit de dureri.

L-am mângâiat şi mi-am ţinut mâna pe loc apoi, în mod instinctiv, dar, bineînţeles, de data aceasta nu l-am mai putut vindeca.

Apoi s-a auzit o voce în spatele meu:

— Câinii sunt mai buni decât fiinţele umane, pentru că ei ştiu, dar nu spun.

M-am întors. Un băiat înalt cu părul negru şi pielea palidă, şi cu un zâmbet nesigur, nervos.

— Gulliver!

Avea privirea aţintită asupra lui Newton:

— Ai avut dreptate cu Emily Dickinson.

— Scuze?

— Parte din sfaturile tale. Am citit-o.

— Ah, ah, da! Ea a fost un poet destul de bun.

El a înconjurat banca, s-a aşezat lângă mine. Am observat că era mai bătrân. Nu numai că cita din poezii, dar craniul lui căpătase o formă mai asemănătoare cu aceea a unui bărbat. Sub pielea bărbiei se zărea o urmă uşoară de negru. Pe tricoul lui scria *The Lost* („Cei pierduţi”) – intrase, în cele din urmă, într-o trupă.

„De-aş face doar ca fie şi-o singură inimă să nu mai fie frântă”, spusese poeta, „nu voi fi trăit în van”.

— Ce mai faci? l-am întrebat, de parcă ar fi fost o cunoştinţă întâmplătoare, de care tocmai mă ciocnisem.

— N-am mai încercat să mă sinucid, dacă asta e ceea ce vrei să întrebi, de fapt.

— Şi ea ce mai face? am continuat cu întrebările. Mama ta?

Newton s-a apropiat cu un băţ în gură şi l-a lăsat să cadă pentru ca eu să i-l arunc. Ceea ce am şi făcut.

— Îi e dor de tine.

— De mine? Sau de tatăl tău?

— De tine. Tu eşti cel care ai avut grijă de noi.

— Nu mai am nicio putere, niciun dar, ca să mai pot avea grijă de voi de acum. Dacă vei alege să sari de pe un acoperiş, atunci probabil că vei muri.

— Nu mai sar de pe acoperişuri.

— Bun, am zis. Ăsta-i un progres.

A urmat o lungă tăcere.

— Cred că ea vrea ca tu să vii înapoi.

— A spus ea asta?

— Nu. Dar cred că vrea asta.

Cuvintele lui erau ca ploaia în deşert. După o vreme, am spus, pe un ton liniştit şi neutru:

— Nu ştiu dacă asta ar fi înţelept. E uşor să o înţelegi greşit pe mama ta. Şi, chiar dacă tu nu ai înţeles-o greşit, ar putea să existe tot soiul de dificultăţi. Vreau să spun, cum mă va numi ea pe mine? Eu nu am un nume. Ar fi greşit din partea ei să mă cheme Andrew. M-am oprit: Tu chiar crezi că îi e dor de mine?

El a ridicat din umeri:

— Mda. Aşa cred.

— Şi tu?

— Şi mie mi-e dor de tine.

Sentimentalitatea e un alt defect uman. O distorsionare. Un alt produs secundar contorsionat al iubirii, care nu serveşte niciunui scop raţional. Şi, cu toate acestea, în spatele ei stă o forţă la fel de autentică precum oricare alta.

— Şi mie mi-e dor de voi, am spus. Mi-e dor de voi amândoi.

Era seară. Norii erau portocalii, roz şi purpurii. Asta era ceea ce îmi dorisem? Asta era motivul pentru care mă întorsesem la Cambridge?

Am stat de vorbă.

Lumina s-a stins.

Gulliver i-a prins lesa de zgardă lui Newton. Ochii câinelui au transmis o căldură tristă.

— Ştii unde locuim, a spus Gulliver.

Am dat aprobator din cap:

— Da. Ştiu.

L-am urmărit cum se îndepărta. Bancul universului. Un uman nobil, cu mii de zile de trăit. Nu avea niciun sens logic că eu mă dezvoltasem pentru a deveni cineva care dorea ca acele zile să fie pentru el pe cât de fericite şi de pline de siguranţă pe cât era posibil să fie, dar, dacă veţi veni pe Pământ căutând un sens logic, atunci să ştiţi că nu v-aţi prins deloc care-i poanta, aţi ratat complet ce-i mai important. Aţi ratat o grămadă de lucruri.

M-am lăsat pe spate şi am absorbit cerul, şi am încercat să nu înţeleg absolut nimic. Am stat acolo până s-a făcut noapte. Până când sori îndepărtaţi şi planete îndepărtate

au început să strălucească deasupra mea, ca o reclamă gigantică pentru o viaţă mai bună. Pe alte planete, mult mai luminate, existau pacea şi calmul, şi logica acelea care adesea vin odată cu inteligenţa avansată. Mi-am dat seama că nu îmi doream nimic din toate astea.

Ceea ce îmi doream era cel mai exotic dintre toate lucrurile. Nu aveam nicio idee dacă era posibil. Probabil că nu era, dar aveam mare nevoie să aflu asta.

Doream să locuiesc cu nişte oameni la care să pot ţine şi de care să pot avea grijă, şi care să ţină, la rândul lor, la mine. Doream o familie. Doream fericirea, nu mâine sau ieri, ci acum.

Ceea ce doream, de fapt, era să mă duc acasă. Aşa că m-am ridicat în picioare.

Până acolo nu aveam de mers pe jos decât un drum foarte scurt.

Casa – este acolo unde vreau să fiu,
Dar cred că sunt deja acolo.
Am venit acasă – ea şi-a ridicat aripile
Presupun că ăsta trebuie să fie locul.
Talking Heads, „This Must Be the Place

O NOTĂ ŞI NIŞTE MULŢUMIRI

Prima oară, ideea de a scrie această poveste mi-a venit în anul 2000, pe când eram prins în ghearele unei tulburări de panică. Pe atunci, viaţa umană mi se părea la fel de stranie pe cât îi pare naratorului nenumit al acestei cărţi. Trăiam într-o stare de spaimă iraţională, dar intensă, ceea ce însemna că nu puteam nici măcar să mă duc la un magazin de unul singur – sau oriunde altundeva – fără să sufăr un atac de panică. Singurul lucru pe care puteam să-l fac pentru a câştiga un gram de calm era să citesc. Era un soi de cădere nervoasă, deşi, aşa cum R.D. Laing (şi, mai târziu, Jerry Maguire) a spus-o, atât de bine, căderea nervoasă e, cel mai adesea, o cădere prin şi o trecere dincolo, şi, în mod straniu, acum nu mai regret deloc că am trecut prin acel iad personal.

M-am făcut bine. Cititul m-a ajutat. Şi scrisul m-a ajutat. De aceea am şi devenit scriitor. Am descoperit că, de fapt, cuvintele şi poveştile îţi pun la dispoziţie un soi de hărţi, moduri de a-ţi găsi drumul înapoi către tine însuţi. Cred cu adevărat în puterea literaturii de a salva vieţi şi minţi, tocmai din acest motiv. Dar mi-au trebuit o grămadă de cărţi pentru a ajunge la aceasta, la povestea pe care am vrut s-o spun de prima oară. Aceea care încerca să arunce o privire asupra ciudatei şi adesea înfricoşătoarei frumuseţi a fiinţei umane.

Aşadar, de ce această întârziere? Presupun că aveam nevoie să se aştearnă o oarecare distanţă între mine şi persoana care fusesem, pentru că, deşi subiectul e departe de a fi autobiografic, el tot mi se părea prea personal, poate pentru că eu cunoşteam bine bezna din care ideea – cu tot cu glume – izvorâse prima oară.

Scrierea ei s-a dovedit a fi o bucurie. Mi-am imaginat că o scriam pentru mine însumi, cel din 2000, sau pentru cineva aflat într-o stare similară. Încercam să ofer o hartă, dar, totodată, şi să îl înveselesc pe acel cineva. Poate pentru că ideea fermentase atât de mult în mine, cuvintele

erau toate acolo deja, iar povestea a venit ca un torent.

Nu că n-ar fi avut nevoie de redactare. Într-adevăr, niciodată nu a avut nevoie mai mult de un redactor vreuna dintre poveştile pe care le-am scris, aşa că sunt foarte recunoscător să fi avut unul atât de înţelept precum Francis Bickmore de la Canongate. Printre alte lucruri, el mi-a spus că o întrunire de consiliu în spaţiul cosmic s-ar putea să nu fie cel mai bun mod de a începe şi, în mod hotărâtor, asta m-a făcut să mă gândesc la *Balada bătrânului marinar* şi să las ca stranietatea să se scurgă treptat în poveste. A fost minunat totuşi să am un redactor care să-mi spună să pun diverse chestii înapoi tot atât de des pe cât mi-a spus să las pe afară anumite chestii.

Mulţumiri, totodată, şi celorlalte persoane atât de importante care şi-au aruncat de la început privirea asupra acestei cărţi. Mă refer la agentul meu literar Caradoc King, la Louise Lamont şi la Elinor Cooper, de la agenţia literară AP Watt/United Agents, la editorul meu din Statele Unite, Millicent Bennet, de la Editura Simon and Schuster, la Kate Cassaday, de la Harper Collins Canada şi la producătoarea de film Tanya Seghatchian, pentru care scriu acum scenariul acestei poveşti. Tanya este cea mai bună persoană pe care şi-ar dori cineva s-o aibă de partea sa şi mă simt în mod special fidel ei, de vreme ce m-a susţinut şi m-a ajutat în munca mea încă de la primul meu roman şi de la o întâlnire într-o cafenea de acum aproape un deceniu.

Trebuie să le mulţumesc stelelor mele norocoase pentru că am sprijinul lui Jamie Byng şi al Editurii Canongate, care sunt cei mai plini de pasiune editori pe care şi i-ar putea dori un scriitor. Şi, desigur, lui Andrea – prima cititoare, primul critic, veşnicul redactor şi cea mai bună prietenă –, şi lui Lucas şi lui Pearl, pentru că aduc minuni în existenţa mea zilnică.

Vă mulţumesc tuturor, umanilor!

VIRTUAL
VP
sile®
PROJECT

Nicăieri nu-i ca acasă. Sau poate...?

Într-o noapte ploioasă de vineri, profesorul Andrew Martin e găsit fără haine pe străzile din Cambridge. După acest „incident", nu se mai simte în apele lui. Își pierde pofta de mâncare. Nu mai înțelege ce rost are îmbrăcămintea. Până și soția și fiul îi par respingători. Se simte pierdut în rândul unei specii necunoscute și urăște pe toată lumea de pe planetă, mai puțin pe Newton. Dar Newton e un câine...

Cine este, de fapt, Andrew Martin? Ce l-a făcut să-și schimbe complet părerea despre rasa umană?

„O carte care te face să râzi și să plângi în același timp."

Jeanette Winterson

„Un roman minunat de haios, palpitant și inventiv. Asemenea lui Kurt Vonnegut și Audrey Niffenegger, Haig folosește convențiile din SF ca să exploreze și să satirizeze elegant și convingător concepte precum liber-arbitru, căsătorie, logică, nemurire și milă."

The Times

nemira.ro
ISBN 978-606-758-727-2

revistanautilus.ro